

Julia Quinn - Sevgiliye 36 Mektup

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

Sosyeteye ilk kez takdim edilen Susannah Ballister Londra'nın en popüler kızı oldu...Clive Mann-Formsby en duyarsız tarzda onu terk edene kadar. Şimdi o daha olgun ve daha akıllı olduğundan herhangi bir Mann-Formsby ile temas kurmak istemiyordu. Ama Clive'in ağabeyi David, Renminster Kontu, Susannah'ın her şeye rağmen onun için mükemmel bir eş olacağına karar verdikten sonra ne yapabilirdi ki?

ÖNSÖZ

Mayıs ayında, Susannah Ballister hayallerinin erkeğiyle tanıştı...

Hampstead'de Leydi Trowbridge'in düzenlediği balodan o kadar fazla haber var ki bu yazar her şeyi tek sütuna nasıl sığdıracağım hiç bilmiyor. Belki de akşamın en şaşırtıcı -ve biraz romantik olan- anını söyleyebilirim. Her daim gizemli Renminster Kontu'nun kardeşi Clive Mann-Formsby, Bayan Susannah Ballister'ı dansa kaldırdı.

Koyu saçları ve koyu gözleriyle Bayan Ballister, sosyetenin en egzotik güzeli olarak biliniyor ama yine de Bay Mann-Formsby valste ona eşlik edene ve akşamın geri kalanında yanından ayrılmayana kadar Emsalsizlerin saflarında olduğunu asla düşünmüyordu.

Bayan Ballister payına yeterince talip düşse de hiç biri ardından her zaman iç çekişler, bayılmalar ve kırık kalpler bırakan Bay Mann-Formsby kadaryakışlıya da pek uygun değil.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 17 Mayıs 1813

Haziran ayında hayatı olabileceği kadar mükemmel oldu.

Bay Mann-Formsby ve Bayan Ballister geçtiğimiz hafta Shelbourne balosunda sosyetenin altın çifti olarak saltanatlarını devam ettirdiler ya da en azından Bayan Ballister'm oldukça koyu kahverengi saçları göz önüne alındığında hayal edebileceğiniz kadar altın. Yine de Bay Mann-Formsby'ın altın rengi saçları bunu fazlasıyla telafi etti ve bütün açık yüreklilikle, bu yazar duygusal saçmalıkları anlatmamasına rağmen, görünüşlerinin dünyaya çok heyecan verici bir dokunuş kattığı

gerçek. Işıklar daha parlak, müzik daha canlı ve hava kesinlikle pırıl pırıl.

Ve böylece bu yazar sütununu bitirmeli. Bu tür romantizm, normalde huysuz karakterli olan birinde dışarıya çıkıp, yağmurun onu eski haline döndürmesine izin verme ihtiyacı uyandırdı.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 16 Haziran 1813

Haziranda, Susannah parmağında bir yüzük hayal etmeye başladı.

Bay Mann-Formsby geçen Perşembe Mayfair'in en seçkin mücevhercisine girerken görüldü. Hiç kimse düğün çanlarının çalmasının çok geride olduğunu ve gerçekte müstakbel gelinin kim olacağını bilmediğini söyleyebilir mi?

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 26 Temmuz 1813

Ve sonra Ağustos geldi.

Zaafların ve cemiyet ilişkilerinin genellikle beyni uyuşturduğunu önceden kestirmek kolay ama arada sırada olan bir şey şaşkınlık yaratır ve bu yazar gibi birini bile ürkütür.

Bay Mann-Formsby evlenme teklifi etti.

Ama Susannah Ballister'a değil.

Bayan Ballister'a bütün sezon boyunca alenen, ziyadesiyle kur yaptıktan sonra, Bay Mann-Formsby onun yerine Bayan Harriet Snowe'dan gelini olmasını istedi ve Times'da ki son duyuruya bakılırsa Bayan Snowe kabul etti.

Bayan Ballister'm bu gelişmeye ne tepki gösterdiği bilinmemekte. Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 18 Ağustos 1813

Eylül fazlasıyla acıya öncülük etti.

Bayan Ballister'm şehirden ayrıldığı ve yılın geri kalanını Ailesinin Sussex'de ki kır evinde geçireceği bu yazara ulaştı.

Bu yazar onu pek suçlayamaz.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 3 Eylül 1813

BİRİNCİ BÖLÜM

Bu Onurlu şey Yazarınızın dikkatini çekti. Clive Mann-Formsby ve Bayan Harriet Snowe, Bay Mann-Formsby'ın ağabeyi Renminster Kontu'nun atadan kalma evinde geçen ay evlendiler.

Yeni evli çift kış şenliklerinin tadını çıkarmak için Londra'ya döndüler. Sezon sonu için Londra'ya ayak basan herkes, Bay Mann-Formsby'ın Bayan Snowe'a teklif ettiği ana kadar, Bayan Susannah Ballister'a gayretli bir şekilde kur yaptığını biliyor.

Bu yazar, ev sahiplerinin şimdi konuk listesini kontrol ettiklerini hayal edebiliyor. Şüphesiz Bayan Ballister'ı ve Mann-Formsby'ı aynı yere davet etmek olmaz. Dışarıdaki soğuk yeterli olduğu halde Clive, Harriet ve Susannah'ın bir araya gelmesi kesinlikle havayı buza çevirecek.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 21 Ocak 1814

Cebindeki saate başvuran Lord Middlethorpe'a göre, tam olarak saat akşam on birin üzerinden altı dakika geçmişti ve Susannah Ballister bu günün Perşembe olduğunu, tarihin yirmi yedi ocak, bin sekiz yüz on dört olduğunu çok iyi biliyordu. Ve tam olarak o anda -27 Ocak 1814 ve Perşembe saat 11:06- Susannah Ballister hiçbir gerçekleşmeyen üç dilekte bulundu.

İlk dileği imkânsızdı. Her nasılsa, belki esrarengiz ve hayırsever sihir sayesinde balo salonundan kaybolmayı ve Mayfair'in hemen kuzeyinde bulunan Portman Meydanı'nda ki aile evinde, kendini yatağının sıcaklığına sokulmuş halde bulmayı diledi. Hayır, daha iyisi, Londra'dan ve en önemlisi Londra sakinlerinden çok uzak olan Sussex'de ki evlerinde yatağının sıcaklığına gömülmeyi.

Susannah yapabileceği kadar gözlerini sımsıkı kapatırken, onları açtığında kendini başka bir yerde bulabilmenin güzel ihtimalini ölçüp tarttı. Ama Leydi Worth'ün balo salonunun biraz karanlık köşesine saklanmış, elinde içmeye kesinlikle niyetli olmadığı ılık çay bardağıyla aynı şekilde yerinde duruyor alması şaşırtıcı değildi.

Bir kere, doğaüstü ya da oldukça sıradan yollarla bile hiçbir yere gitmeyeceği belli olmaya başlamıştı. (Susannah ailesi ayrılmaya istekli olana kadar balodan ayrılamazdı ve ayrılmaya hazır olana kadar en azından üç saat geçeceği hallerinden belliydi.) Susannah sonra, kendi yerine Clive Mann-Formsby ve bir tabak çikolatalı kek tarafından alı konulan karısı Harriet'in kaybolmasını diledi.

Bu oldukça mümkün görünüyordu. İkisi de sağlam vücutluydu, yalnızca ayaklanıp uzaklaşabilirlerdi. Bu Susannah'ın hayat kalitesini adam akıllı artıracaktı çünkü o zaman onu alenen aşağılayan adamın yüzüne bakmak zorunda kalmadan, akşamın tadını çıkarmaya teşebbüs edebilecekti.

Artı, kendine bir dilim çikolatalı kek alabilirdi.

Ama Clive ve Harriet harika zaman geçiriyorlar gibi görünüyordu. Aslında Susannah'ın ailesi kadar harika, demek ki sonraki saatler de burada kalmaya devam edeceklerdi.

Izdırıp. Katıksız ızdırıp.

Ama üç dilek vardı, yok muydu? Masallarda hayali kahramanların daima üç dilek dileme hakkı yok muydu? Eğer Susannah yapacak başka bir şeyi olmadığından aptalca dileklerde bulunarak karanlık köşeye sıkışıp kalmaya devam edecekse bütün haklarını kullanacaktı.

“Keşke,” dedi gıcırdayan dişlerinin arasından, “bu kadar soğuk olmasaydı.”

“Âmin,” dedi yaşlı Lord Middlethorpe.

Susannah onun yanında durduğunu tamamen unutmuştu. Ona bir gülümseme bahşetti ama o bekâr bayanlara yasaklanan alkollü içkisini içmekle meşguldü, bu yüzden birbirlerini görmezden gelerek kibarca görevlerine geri döndüler.

Susannah çayına baktı. Her an muhakkak hızla buza dönüşecekti. Ev sahibi soğuk havayı düşünerek geleneksel limonata ve şampanya yerine sıcak çayı koymuştu. Ama çay çok uzun süre sıcak kalmamıştı ve Susannah balo salonunun köşesinde gizlenen biri olduğundan uşak istenmeyen bardakları ya da fincanları almaya hiç gelmedi.

Susannah titredi. Daha soğuk bir kış hatırlamıyordu; hiç kimse hatırlayamazdı. Oldukça mantıksız bir şey, şehre erkenden geri dönmesine neden olmuştu. Bütün sosyete yakında gerçekleştirilecek Buz Festivaline katılmak ve paten yapmanın keyfini çıkarmak için hevesle, kesinlikle demode olan Ocak ayında, Londra'ya akın etmişti.

Susannah aslında acı soğuşun, buz gibi rüzgârın, pis kar ve buzun, sosyal cemaat için kahrolası aptalca bir neden olduğunu düşünüyordu ama seçim ona kalmamıştı ve şimdi geçen yaz uğradığı yenilgiye şahit olmaktan çok zevk alan bütün bu insanlarla karşı karşıya kalarak burada tıklılıp kalmıştı. Londra'ya gelmeyi istememişti ama ebeveynleri kız kardeşi Letitia'nın beklenmeyen kış sezonunu kaçırmayı hazmedemeyeceğini söyleyerek ısrar etmişti.

Geri dönüp herkesle yüzleşmeden önce, en azından ilkbahara kadar zamanı olduğunu düşünmüştü. Ve Susannah, “eh, elbette Bay Mann-Formsby bize uygun olmayacağını fark etti,” derken çenesini yukarıda tutmak için pratik yapmaya neredeyse hiç yeterli zamanı olmamıştı.

Çünkü herkes Clive'in Harriet'in zengin akrabalarının kokusunu alınca sıcak bir patates gibi onu bırakmış olduğunu bildiğinden, bunun üstesinden gelmek için gerçekten çok iyi bir aktris olması gerekiyordu.

Clive'in paraya ihtiyacı bile olmamalıydı. Tanrı aşkına ağabeyi Renminster Kontuydu ve herkes onun Karun kadar zengin olduğunu bilirdi.

Ama Clive, Harriet'i seçmişti ve Susannah alenen aşağılanmıştı. Şimdi bile, aslında üzerinden neredeyse altı ay geçmişti, insanlar hala bunun hakkında konuşuyordu. Leydi Whistledown bile bundan sütununda bahsetmeyi uygun görmüştü.

Susannah iç çekti ve hiç kimsenin zavallı duruşuna dikkat etmeyeceğini umarak duvara dayandı. Leydi Whistledown'u suçlamaması gerekirdi. Gizemli dedikodu yazarı yalnızca kim ne

söylüyorsa onu tekrarlıyordu. Sadece bu hafta, Susannah on dört tane ziyaretçi kabul etmişti ve hiç biri Clive ve Harriet'den bahsetmekten sakınmak için yeterince nazik olmamıştı.

Onlar gerçekten Smythe-Smith müzikalinde Clive ve Harriet'in görünümü hakkında bir şeyler duymak istediğini mi düşünmüşlerdi? Sanki o Harriet'in ne giydiğini ya da Clive'in resital boyunca onun kulağına ne fısıldamış olduğunu bilmek istiyordu.

Bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Clive'in her zaman müzikal sırasında sergilediği berbat tavırları vardı. Susannah performans sırasında onun ağzını kapalı tutma metanetini gösterdiği herhangi bir zamanı hatırlayamıyordu.

Ama dedikodular onu öğleden sonra ziyaret eden ziyaretçilerinden daha kötü değildi. Bu unvanı, acımadan başka herhangi bir ifadeyle ona bakar gibi görünemeyen iyi niyetli kişiler için ayırmıştı. Bunlar genellikle dul yeğenlerine bir eş arama niyetiyle, Shropshire veya Somerset'den ya da uzak ilçelerden gelen kadınlardı ve söylediklerine göre Susannah o adamla tanışmak isteyecekti ama bu hafta değil çünkü adam Eton'da okuyan sekiz yaşındaki oğluna eşlik etmekle meşgul olacaktı.

Susannah beklenmedik gözyaşlarıyla savaştı. Sadece yirmi bir yaşındaydı. Umutsuz değildi.

Ve acınan biri olmak istemiyordu.

Aniden balo salonunu terk etmesi zorunlu oldu. Burada olmak istemedi, zavallı bir röntgenci gibi Clive ve Harriet'i seyretmek istemedi. Ailesi eve gitmeye hazır değildi ama elbette birkaç dakika için saklanabileceği sessiz bir oda bulabilirdi. Eğer

saklanacaksa bunu doğru yapmalıydı. Köşede durmak korkunçtu. Şimdiden onun olduğu yönü işaret edip ellerinin arkasından bir şeyler söyleyen üç kişi görmüştü.

Bir korkak olduğunu asla düşünmemişti ama kendini bir aptal olarak da hiç düşünmemişti ve gerçekte sadece bir aptal kendini bu tür bir ızdıraba isteyerek maruz bırakırdı.

Çay fincanını pencere kenarına bıraktı ve bir saatin neredeyse dörtte üçünde birbirlerinin yanında duran ve altı kelimedenden fazla laflamadığı Lord Middlethorpe'a üzüldü. Hole açılan Fransız kapıları arayarak balo salonunun kenarından yürüdü. Clive ile birlikte olması sayesinde şehrin en popüler kadını olduğu zamanlarda bir kez burada bulunmuştu ve holün sonunda bayanların dinlenmesi için ayrılan bir oda olduğunu hatırladı.

Ama hedefe ulaştığında tökezledi ve kendini biriyle yüz yüze buldu-kahretsin adı neydi?- Kahverengi saçlı, biraz tıknaz... Oh, evet. Penelope. Penelope Bir şey. Bu kızla bir düzine kelimedenden fazlasını paylaşmamıştı. Aynı yıl ortaya çıkmışlardı ama onlar farklı dünyalarda yaşayabilirdi. Bu yüzden yolları nadiren kesişmişti. Susannah bir kez Clive onu seçince şehrin şerefi olmuştu ve Penelope olmuştu. Şey, Susannah Penelope'nin ne olmuş olduğundan gerçekten emin değildi. Galiba o bir kenar süsüydü.

“Oraya gitme,” dedi Penelope yavaşça, utangaç insanların yaptığı gibi gözlerinin içine bakmadan.

Susannah'ın dudakları şaşkınlıktan ayrıldı ve gözlerinin soru dolu olduğunu biliyordu.

“Odada bir düzine genç kadın var,” dedi Penelope. Bu yeterince açıklayıcıydı. Susannah'ın balo salonundan daha az olmak istediği tek yer dedikoducu bayanların cıvıltılarıyla dolu bir odada bulunmaktı. Hepsi kesinlikle Clive ve Harriet'den kaçmak için oraya sığıştığını varsayacaklardı.

Bu gerçektir ama bunu herkesin bilmesini istediği anlamına gelmezdi. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Susannah, Penelope'nin bu ufak iyiliğine hayret ederek. Geçen yaz Penelope'yi bir nebze bile düşünmemişti ve genç kız onu kesin bir utanç ve acıdan kurtararak karşılık vermişti. İçten gelen bir davranışla uzanıp Penelope'nin elini alıp sıktı. “Teşekkür ederim.”

Ve aniden tonun favorisi olarak kabul edildiğinde, Penelope gibi kızlara daha fazla dikkat göstermiş olmayı diledi. Şimdi balo salonunun kenarında durmanın ne olduğunu biliyordu ve bu eğlenceli değildi. Ama daha bir şey diyemeden Penelope utangaç bir veda mırıldandı ve Susannah'ı kendi kaderiyle baş başa bırakıp sessizce uzaklaştı.

Balo salonunun en işlek kısmında duruyordu ve burası olmayı istediği yer değildi, bu yüzden yürümeye başladı. Nereye gitmeye niyet ettiğinden gerçekten emin değildi ama ona kararlı bir görünüm verdiğini hissettiğinden yürümeye devam etti.

Bir kişinin sanki ne yaptığını biliyormuş gibi, öyle olmasa bile, görünmesi gerektiği fikrini kabul etti. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu ona Clive öğretmişti. Bu kur yapma döneminden elde ettiği birkaç iyi şeyden biriydi.

Ama bütün kararlı, nefes kesen güzelliği içinde gerçekten çevresini seyretmiyordu ve onun sesini

duyduğunda bu kadar şaşkınlığa uğramasının nedeni bu olmalıydı.

“Bayan Ballister.”

Hayır, Clive değildi. Daha bile kötüsüydu. Tüm koyu renk saçlı, yeşil gözlü görünüşü içinde Clive'in ağabeyi Renminster Kontuydu.

Kont ondan hiç hoşlanmamıştı. Oh, nazik davranmıştı ama diğer taraftan o herkese nazik davranırdı. Ama Susannah, onun kardeşi için yeterince iyi olmadığına dair inancını belli eden küçümsemesini her zaman hissetmişti.

Herhalde o artık mutluydu. Clive Harriet ile güvenle evlendirilmişti ve Susannah Ballister saygın Mann-Formsby aile ağacını asla lekelemeyecekti.

“Lordum,” dedi, sesini onun ki kadar sabit ve kibar tutmaya çalışarak. Kontun ondan ne isteyebileceğini hayal edemezdi. Adını seslenmesi için hiçbir nedeni yoktu. Onun varlığını kabul etmeden yanından yürüyüp gitmesine kolayca izin verebilirdi. Hatta bu kendine has nezaketsizlik gibi bile görünmeyecekti. Susannah başka bir yere gittiğini belli ederek kalabalık balo salonunda mümkün olduğunca süratli yürümüşü.

Kont ona gülümsedi, eğer buna gülümseme denirse, duygu gözlerine hiç ulaşmadı. “Bayan Ballister,” dedi kont, “nasıl oldunuz?”

Bir an için ona bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Gerçekten cevap istemedikçe sorulan bir soru türü değildi ve onun, Susannah'ın mutluluğu için herhangi bir ilgi gösterdiğine inanmak için neden yoktu.

“Bayan Ballister?” diye mırıldandı kont, belli belirsiz eğlenmiş görünerek.

Sonunda her ikisinin de gerçekten çok uzak olduğunu bildikleri halde, “oldukça iyiyim, teşekkür ederim,” demeyi başardı.

Kont neredeyse sanki onu inceliyormuş, Susannah'ın hayal etmeye bile başlayamadığı bir şey arıyormuş gibi uzun süre yalnızca ona baktı.

“Lordum?” Susannah sordu çünkü o anda sessizliği bozmak için bir şeye ihtiyaç var gibi göründü.

Sanki onun sesi konta hafif bir şaşkınlık getirmiş gibi dikkat kesildi. “Affedersin,” Kont düzgün bir şekilde özür diledi. “Dans etmek ister misin?”

Susannah kendini dili tutulmuş hissetti. “Dans mı?” nihayet daha anlaşılır bir şey ileri sürme yeteneksizliğinden oldukça rahatsız olarak tekrarladı.

“Elbette,” diye mırıldandı David.

Susannah teklif edilen eli kabul etti -o kadar insan izlerken yapabileceği en ufak bir şey yoktu- ve onu dans pistine götürmesine izin verdi. Uzun boyluydu, Susannah'dan bir baş uzun olan Clive'den bile daha uzundu ve havayı tuhaf bir şekilde ele geçirmişti, eğer böyle bir şey mümkünse neredeyse gereğinden fazla kontrollüydü. Kalabalığın arasında ilerlerken onu izleyen Susannah, bir gün kesinlikle onun meşhur kontrolünün çatırdayacağına dair garip bir düşünce tarafından güçlü bir şekilde etkilendi.

Ve ancak o zaman gerçek Renminster Kontu ortaya çıkacaktı.

David Mann-Formsby, kardeşi şu anda kollarında vals yapan esmer güzeli Harriet Snowe ile evlenmeyi seçtiğinden beri, dört aydır Susannah

Ballister'ı düşünmemiştir. Ancak, onu sanki bir yere gidiyormuş gibi balo salonunda hareket ettiğini görür görmez, bunun üzerine duyduğu suçluluk kırıntısı ona rahatsızlık vermeye başladı. Herhangi biri ona bir saniyeden daha fazla süreyle bakmak için zaman harcasaydı yüzündeki gergin ifadeyi, gözlerinin arkasına gizlenen acıyı görecekti. Bu ona Clive Harriet'le evlenmeye karar verdikten sonra sosyetenin vasıtasıyla Susannah'a yapılan haksız muameleyi hatırlatmıştı.

Ve aslında hiç biri onun suçu değildi.

Susannah'ın ailesi her bakımdan saygınken unvanları yoktu ne de bilhassa zengin değillerdi. Clive büyük çeyizi kadar eski adı olan Harriet uğruna onu bıraktığı zaman sosyete onun arkasından -ve tahminine göre yüzüne de- kısı kısı gülmüştü. Onun aç gözlü, kendini üstün gören ve son derece hırslı olduğu söylenmişti. Birden fazla sosyete kadını -kızları Susannah Ballister kadar güzel ve dikkat çekici olmayan türdekiler- onu sonradan görme yerine koymuşlar ve bir kontun kardeşinden evlenme teklifi kazanabilme ihtimalini bile düşünmeye nasıl cesaret ettiği üzerine yorum yapmışlardı.

David tüm bu olanları oldukça tatsız bulmuştu ama ne yapabilirdi ki? Clive seçimini yapmıştı ve David'e göre doğru olanı yapmıştı. Harriet, sonuçta kardeşine çok daha iyi bir eş olacaktı.

Yine de Susannah skandalda masum bir seyirci olmuştu; Clive'in Harriet'in babası tarafından istendiğini ya da Clive'in, ufak tefek, mavi gözlü Harriet'in gerçekten çok iyi bir eş olacağını düşündüğünü anlamamıştı. Clive duyuruyu gazeteye

vermeden önce Susannah'a bir şeyler söylemeliydi ve bizzat onu uyarmayacak kadar çok korkak olsa da kesinlikle duyuru Times gazetesinde görünmeden önce bile Mottram balosunda görkemli bir duyuru yapmayacak kadar akıllı olmalıydı. Clive küçük orkestranın önünde durup, elinde şampanya kadehiyle keyifli bir konuşma yaparken hiç kimse onun yanında duran Harriet'e bakmamıştı.

Şaşkınlıktan açılan ağzı ve yaralı gözleriyle esas ilgi odağı Susannah olmuştu. Susannah sonunda sahneden çekilmeden önce zorlukla kendini güçlü ve gururlu tutmaya çalışmıştı.

Onun kederli yüzü, David günlük faaliyetleri ve işleri arasında unuttu, o yavaş yavaş kayıp uzaklaşana kadar haftalarca hatta aylarca aklında dönüp duran bir görüntü olmuştu.

Şimdiye kadar.

Durduğu köşede, hayran kalabalığı tarafından kuşatılan Clive ve Harriet'i umursamaz gibi davranan Susannah'ı gözetleyene kadar. Onun gururlu bir kadın olduğunu söyleyebilirdi ama yalnız kalmak ve kaçmak isteyen biri gururu sadece belirli bir yere kadar taşıyabilirdi.

Onun sonunda kapıya ilerlemeye başlaması David'e sürpriz olmamıştı.

İlk başta onun yanından geçip gitmesine izin vermeyi düşünmüştü, muhtemelen geriye çekilirse Susannah, David'in onun gidişine tanık olduğunu görmek zorunda kalmayacaktı ama sonra garip, dayanılmaz bir dürtü ayaklarını ileri itmişti. Onun bir duvar süsüne dönüşmüş olması onu çok fazla rahatsız etmedi. Sosyetenin arasında her daim duvar

süsleri olacaktı ve önemsiz bir erkek durumu düzeltebilirdi.

Ama David başından parmak ucuna kadar bir Mann-Formsby idi ve aşırı derecede nefret ettiği bir şey varsa o da ailesinin birine haksızlık ettiğini biliyor olmasıydı. Ve kardeşi bu genç kadına kesinlikle haksızlık yapmıştı. David onun hayatının mahvolduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdi ama haksız yere büyük bir mutsuzluğa maruz kaldığı açıktı.

Renminster kontu olarak -hayır, bir Mann-Formsby olarak- bunu telafi etmek onun göreviydi.

Ve bu yüzden onu dansa kaldırdı. Bir dans fark yaratacaktı. Bir dans yorum yapılmasına neden olacaktı. Ve kendine methiyeler düzmek doğasına aykırı olmasına rağmen, basit bir dans davetinde bulunmasının Susannah'ın popülaritesini geri kazanmasında harikalar yaratacağını biliyordu.

O, ricası karşısında oldukça ürkmüş görünüyordu ama kabul etti, ayrıca bu kadar insan izlerken başka ne yapabilirdi?

Gözlerini yüzünden hiç ayırmadan onu salonun ortasına götürdü. Clive'in neden ona çekildiğini anlamakta hiç güçlük çekmemişti.

Susannah'ın sahip olduğu sessiz, esmer güzelliğini, sosyete arasında çok popüler olan ideal sarı saç ve mavi gözden çok daha fazla dikkat çekici buluyordu. Mükemmel kaşları ve ahududu pembesi dudaklarıyla teni porselen gibiydi. Ailesinde Galli ataları olduğunu duymuştu ve bunun etkisini kolayca görebiliyordu.

Beşli grup yaylarını çalmaya başlayınca "Bir vals," dedi Susannah kuru kuru. "Ne tesadüf."

David onun iğnelemesine kıkır kıkır güldü. O hiç cana yakın olmamıştı ama her zaman açık sözlü olmuştu ve David bu karakter özelliğine hayrandı özellikle zekâyla birleştiğinde. Dans etmeye başladılar ve sonra, David sadece hava hakkında anlamsız yorumlarda bulunmaya karar verdiğiinde - böylece onlar akli başında yetişkinler gibi sohbet etmeye riayet edeceklerdi- Susannah ona yumruğu indirdi ve sordu:

“Neden beni dansa kaldırdınız?”

Bir an için dili tutuldu. Hakikaten açık sözlüydü. “Bir centilmenin nedene ihtiyacı var mı?” diye karşılık verdi.

Dudaklarının köşeleri gerildi. “Bende sebepsiz yere bir şey yapan bir centilmen izlenimi bırakmadınız.”

David omuzlarını silkti. “Köşede oldukça yalnız görünüyordun.”

“Lord Middlethorpe ile beraberdim,” dedi kibirli bir şekilde.

Her ikisi de yaşlı Lord Middlethorpe'un genellikle bir bayanın ilk tercihi olarak düşünülmediğini bildiğinden, David kaşlarını kaldırmak hariç hiçbir şey yapmadı.

“Sizin acımanıza ihtiyacım yok,” diye homurdandı Susannah.

“Elbette yok,” David onayladı.

Susannah'ın gözleri onunkilerle birleşti. “Şimdi beni hor görüyorsunuz.”

“Bunu hayal bile etmem,” dedi David oldukça dürüst bir şekilde.

“O zaman bu ne?”

“Bu mu?” kafasına sorgulayıcı bir eğim vererek tekrarladı.

“Benimle dans etmek.”

David gülmek istedi ama ona güldüğünü düşünmelerini istemiyordu. Bu yüzden konuşurken dudaklarının seğirmesini engellemeyi başardı. “Valsin tam ortasındaki bir bayan için oldukça şphecinin.”

Susannah cevap verdi, “Valsler kesinlikle bir bayanın en şüpheci olması gereken zamandır.”

“Aslında,” dedi David, kelimeleri kendini bile şaşırtıyordu. “zr dilemek istedim.” Boğazını temizledi. “Geçen yaz olanlar için.”

“Kastettiğiniz ne?” diye sordu, kelimelerini dikkatle tartarak.

David nazık bir tutumda bulunma umuduyla ona baktı. Bu bilhassa alışık olduğu bir ifade değildi, bu yüzden ifadesini doğru yaptığından pek emin değildi. Yine de konuşurken sempatik görünmeye çalıştı. “Bence biliyorsun.”

Susannah'ın vücudu dans ederlerken bile katılaştı ve David, omurgasının çeliğe döndüğünü görebileceğine yemin edebilirdi “Belki de,” dedi gergin bir şekilde. “Ama herhangi bir endiše gösterdiğinizi görmekte başarısızım.”

“yle olmayabilir,” David kabul etti. “Ama yine de Clive'in nişanından sonra sosyetenin sana muamele etme şeklini onaylamadım.”

“Dedikodu mu demek istiyorsunuz,” diye sordu, yüzü tamamen mlayimdi. “yoksa doğrudan yapılanlar mı? Ya da belki su katılmadık yalanlar mı?”

Onun durumunun oldukça tatsız olduğundan haberdar olmayan David yutkundu. "Hepsini," dedi sessizce. "Asla niyetim..."

"Asla mı?" Gözlerinde öfkeye yakın bir şey yanıp sönerек araya girdi. "Asla mı? Clive'in kendi kararlarını verdiğini sanıyordum. O halde Harriet'in, Clive'in değil sizin seçiminiz olduğunu kabul mü ediyorsunuz?"

"Harriet onun seçimiydi," dedi David sertçe.

"Ve sizin?" Susannah ısrar etti

Yalanın içinde biraz maksat -biraz onur- var gibi görünüyordu. "Ve benim."

Susannah dişlerini gıcırdattı, az buçuk haklılığını ispat etmiş görünüyordu ama aynı zamanda sanki aylardır bu anı beklemiş gibi biraz da yenilgiye uğramış. Şimdi burada olanlar merakla beklediği kadar tatlı değildi.

"Ama eğer seninle evlenmiş olsaydı," dedi David sessizce. "İtiraz etmezdim."

Susannah'ın gözleri birden yüzüne odaklandı. "Lütfen bana yalan söylemeyin," diye fısıldadı.

"Söylemiyorum." David iç çekti. "Sen birine çok iyi eş olacaksın, Bayan Ballister. Bundan hiç şüphem yok."

Susannah hiçbir şey söylemedi ama gözleri parlak görünüyordu ve bir an için dudaklarının titrediğine yemin edebilirdi.

Bir şey David'e kuvvetle asılmaya başladı. Ne olduğundan emin değildi ve kabinin yakınında bir yerde bunu hissettiğini düşünmek istemiyordu ama onu gözyaşlarına çok yakın görmeye hakikaten dayanamayacağını anladı. Ama "Clive sosyeteye ilan etmeden önce seni planlarından haberdar

etmeliydi," demekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Evet," dedi Susannah, sert küçük kahkaha yüzünden kelime kırılıyordu. "Öyle yapmalıydı."

David onun belindeki elinin hafifçe sıkılaştığını hissetti. Susannah işini kolaylaştırmıyordu ama diğer yandan onun bunu yapmasını beklemek için hiçbir neden yoktu. Gerçekte onun gururuna hayrandı, sanki sosyetenin ona kendini yargılaması gerektiğini söylemesine müsaade etmeyecek gibi güçlü duruşuna saygı duydu.

Onun olağanüstü bir kadın olduğunu fark edince hayretle ürperdi. "Bunu yapmalıydı," dedi David, onun kelimelerini şuursuzca tekrar etti. "Ama bunu yapmadı ve bunun için özür dilemeliyim."

Susannah başını hafifçe dikleştirdi, konuşurken gözleri neredeyse eğlenmiş gibiydi. "Biri Clive'den gelecek özrü daha faydalı olacağını düşünürdün, sizce de öyle değil mi?"

David keyifsiz bir şekilde gülümsedi. "Hakikaten ama öyle yapmadığı sonucunu çıkardım. Bu nedenle bir Mann-Formsby olarak-"

Susannah'ın alçak sesle homurdanması David'in ilgisini çekmedi.

"Bir Mann-Formsby olarak," diye tekrarladı sesini yükselterek, sonra yakınlardaki birkaç dans eden çift onlardan tarafa merakla bakınca sesini alçalttı. "Mann-Formsby ailesinin başı olarak," diye düzeltilti, "ailemin bir üyesi onursuz bir şekilde hareket ettiğinde özür dilemek benim görevim."

David ondan hızlı bir karşılık bekledi ve yerine o derhal ağzını açtı, gözlerinden, aniden David'in nefesini alıp götüren, yoğun bir ateş gelip geçti ama

sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü. Ve nihayet konuştuğunda, "Bunun için teşekkür ederim. Clive'in adına özrünüzü kabul ediyorum," dedi.

Sesindeki sessiz vakarda, David'in onu daha yakınına çekmek istemesine, sadece el ele tutuőmak yerine parmaklarının birbirine dolanmasını istemesine neden olan bir şey vardı. Eğer bu duyguyu daha yakından incelemek isteseydi -ve istediğinden emin değildi- őansını orkestra valsini son notalarını çaldığında kaybetti. Balo salonunun ortasında Susannah ondan ayrıldı ve David onun reveransına karşılık bedenini zarif bir reverans için eğdi.

Susannah kibarca mırıldandı, "Bu dans için teşekkür ederim, lordum," ve bu konuşmalarının sonu olduğunu açıkça gösterdi.

Ama onun balo salonundan ayrılmasını izlerken -tahminen onun yolunu kestiğinde her nereye gidecekse oraya gidiyordu- bu duygudan tamamen kurtulamadı.

Daha fazlasını istedi.

Sözcüklerinin daha fazlasını, sohbetinin daha fazlasını.

Onun daha fazlasını.

Daha sonra o gece, meydana gelen iki olay çok garipti, gerçekten.

İlki Susannah Ballister'm yatak odasında gerçekleşti.

O uyuyamadı.

Bu çok garip görünmeyecekti ama Susannah her zaman başını yastığa koyar koymaz uyuyan türde biri olmuştu. Aynı odayı paylaşmak kız kardeşini çıldırtmıştı. Letitia daima uyanık kalmak

ve fısır fısır konuşmak isterdi ve Susannah sohbele asla hafif bir horlamadan daha fazla bir şey katmazdı.

Clive'in ihanetini takip eden günlerde bile ölü gibi uyumuştı. Bu sosyeteyle takdim edilmiş ve terk edilmiş bir kızın hayatında var olan sürekli acıdan ve karmaşadan onun tek kurtuluşu olmuştu.

Ama bu akşam farklıydı. Susannah sırt üstü uzandı (yan yatarak uyumayı daha fazla tercih ederken bu garipti) ve tavana bakışlarını dikti, sıvadaki çatlağın bir tavşana çok fazla benzediğini hayretle fark etti.

Daha doğrusu, bu Renminster Kontu'nu her seferinde aklından azimle çıkarmak için düşündüğü şeydi. Çünkü konuşmalarını kafasında tekrar tekrar canlandırmayı, her kelimesini analiz etmeyi durduramadığı için ve sonra onun zayıf, biraz alaycı gülümsemesini anımsadığında hissettiği tüyler ürpertici duyguları fark etmemeye çalıştığı için uyuyamadığı gerçektir.

Hala ona nasıl kafa tuttuğuna inanamıyordu. Clive her zaman ondan 'yaşlı adam' diye bahsederdi ve onu çeşitli zamanlarda eski kafalı, kendini beğenmiş, ukala, dik kafalı ve lanet bir rahatsız edici olarak anardı.

Susannah kont tarafından oldukça dehşete düşürülmüştü; Clive kesinlikle onun hakkında cana yakın bir görüntü çizmemiştir.

Ama Susannah dayanmış ve gururunu sürdürmüştü.

Şimdi onu düşündüğü için uyuyamıyordu ama çok aldırmadı- bu baş döndürücü duyguyu hissederken değil.

Çok uzun zamandır kendiyle gurur duymamıştı. Bunun ne hoş bir his olduğunu unutmuştu.

ikinci garip olay şehrin diğer ucunda, Holborn bölgesinde, mesleği metreslik yapmak olsa dahi, avukatlık stajı yapılan kurumun yakınında çalışan bütün avukatlarla yan yana sessizce yaşayan Renminster Kontu'nun metresi, Anne Miniver'ın evinin önünde gerçekleşti.

Ama Bayan Miniver garipliğin olup bitmekte olduğunun farkında değildi. Aslında durumu fark eden tek kişi Worth balosundan sonra sürücüsüne onu doğrudan Annie'nin zarif evine götürmesi talimatını veren kontun kendisiydi. Ama ön kapıya giden merdivenleri çıkıp pirinç tokmağa elini kaldırdığında artık onu görmeyi hiç ilgisinin çekmediğini anladı. İçindeki dürtü, oldukça basit, gitmekti.

Ve bu kont için gerçekten garipti.

İKİNCİ BÖLÜM

Dün gece Worth balosunda Renminster Kontu'nun Bayan Susannah Ballister'la dans ettiğini fark ettiniz mi?

Eğer fark etmediyseniz, ne ayıp -tek fark etmeyen sizsiniz. Vals akşamın konusuydu.

Sohbetin samimi görüldüğü söylenemez. Aslında, bu yazar hararetli gibi gözükken sohbeti bile ısıltılı gözlerle gözledi.

Kont danstan hemen sonra ayrıldı ama Bayan Ballister birkaç saat daha kaldı ve ebeveynleri ve kardeşi eşliğinde ayrılmadan önce on centilmenle dans ettiğine şahit oldum.

On centilmen. Evet. Bu yazar saydı. Kontun davetinden önce partnerlerinin toplamının sıfır olduğu düşünölürse, mukayese etmemek imkansızdı.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 28 Ocak 1814

Ballister'ların paradan yana sıkıntısı hiç olmamıştı ama zengin olarak da adlandırılmazlardı. Normalde bu Susannah'ı rahatsız etmezdi; hiç bir şey istememişti ve kulaklarında sallanan bir çift inci küpesi bütün güzel elbiselerine uyduğundan üçlü set için hiç neden görmemişti. Başka bir çift küpeyi reddedecek değildi, aslında; sadece asla onun olmayacak mücevher için günlerini hasretle geçirmeye gerek görmüyordu.

Ama ailesinin eski, varlıklı ve bir unvan sahibi olmasını -onları daha fazla nüfus sahibi yapacak herhangi bir şey- dilemesine neden olan bir şey vardı.

Ve bu tiyatroydu.

Susannah tiyatro hayranıydı, başka birinin hikâyesinde kendini kaybetme hayranıydı, avuçlarının içi sızlayana kadar alkışlamaya, ışıklara, kokuya, her şeye hayrandı. Bir müzikalden çok daha fazla içine çekiyordu ve kesinlikle yedi günün üç gecesi kendini katılırken bulduğu balolardan ve danslardan çok daha eğlenceliydi.

Ancak sorun ailesinin sosyete için uygun sayılan herhangi bir tiyatrodan loca sahibi olmamasıydı ve loca harici başka bir yere oturmasına izin verilmiyordu. Terbiyeli genç bayanların ayaktakımıyla oturamayacağı konusunda annesi ısrar ediyordu. Bu bir oyun izlemesinin tek

yolunun uygun bir loca sahibi olan biri tarafından davet edilmesi gerektiği anlamına geliyordu.

O akşam kuzenlerinden, Edmund Kean'in oynayacağı Venedik Taciri'ni görmek için onlara eşlik etmesini rica eden not ulaştığında Susannah neredeyse sevinçten ağlamıştı. Kean sadece dört gece ilk kez rol almıştı ve şimdiden tüm sosyete bu konuda çalkalanıyordu. Onun muhteşem, cesur, benzersiz olduğu söylenmişti ve bu harika kelimeler tiyatro aşığı Susannah'ı bu eseri görme arzusuyla neredeyse titretiyordu.

Bunun dışında hiç kimsenin tiyatrodaki localarını paylaşması için onu davet etmelerini asla beklemiyordu. O sadece büyük partiler için davetiyeler almıştı çünkü insanlar Clive ve Harriet'in evlenmesi karşısında tepkisini görmeye meraklıydı. Küçük toplantılar için davetiyeler gelecek değildi.

Perşembe gecesı gerçekleşen Worth balosuna kadar.

Galiba konta teşekkür etmesi gerekiyordu. Onunla dans etmişti ve şimdi tekrar uygun olarak kabul ediliyordu. Oh, on çok iyiydi. Saymıştı. On erkek onu dansa davet etmişti, on erkek kont onu bulmadan önce baloda geçirdiği üç saatin tümünde sahip olduğundan daha fazlaydı.

Bir erkeğin nüfusunu sosyete üzerinde uygulayabilmesi aslında çok korkunçtu. Kuzenlerinin davetiye göndermesinin nedeninin Renminster olduğundan emindi. Shelbourne'ların kasten ondan uzak durduklarını düşünmüyordu. Aslında onlar uzaktan kuzenlerdi ve onları asla çok iyi tanımamıştı. Ama onların tiyatro sezonlarının açılış zamanı geldiğinde ve sayıyı eşitlemek için

başka bir kadına ihtiyaç duyduklarında, Susannah'ın ismi Cuma günü Whistledown'un sütununun önemli bir kısmında çok göze çarptığından, onların "Oh, evet, kuzen Susannah'a ne dersiniz?" demeleri çok kolay olmuş olmalıydı.

Onların, aniden varlığını hatırlamalarının nedenini Susannah önemsemedi. Venedik Taciri'ne Kean'i görmeye gidecekti!

Misafir odasında Shelbourne'ların gelmesini beklerlerken kız kardeşi Letitia, "Sonsuza dek kıskanmalıyım," dedi. Anneleri Susannah'ın uygun saatte hazır olması ve etkili akrabalarını bekletmemesi konusunda ısrar etmişti. Birinin, muhtemel talipleri beklemeye zorlaması geriyordu ama can atılan davetiyeleri göndermesi muhtemel akrabalar önemli değildi.

"Yakında oyunu görmek için fırsat bulacağından eminim," dedi Susannah ama bunu söylerken az buçuk memnun gülümsemesini mani olamadı.

Letitia iç çekti. "Belki iki kez gitmek isterler."

"Belki annem ve babam için tüm locayı ödünç verirler," dedi Susannah.

Letitia'nın yüzü aydınlandı. "Mükemmel bir fikir! Emin olmak için teklif etmek..."

"Böyle bir şey yapmayacağım," Susannah araya girdi. "Bu ahmaklığın ötesinde olurdu ve."

"Ama eğer konu açılırsa."

Susannah gözlerini devirdi. "Pekâlâ, eğer Leydi Shelbourne, 'sevgili Bayan Susannah, muhtemelen ailenin bizim locamızı kullanmayı ilgi çekici bulacağını düşünüyorum,' derse olumlu bir cevap aldıklarından emin olacağım."

Letitia ona 'kesinlikle komik değil' bakışı attı.

Hemen sonra uşak kapıda göründü. "Bayan Susannah, Shelbourne aracı dışarıda bekliyor."

Susannah ayağa fırladı. "Teşekkür ederim. Hemen geliyorum."

"Seni bekleyeceğim," dedi Letitia onu holde takip ederken. "Bana her şeyi anlatmanı bekleyeceğim."

"Ve oyuna mı yazık edeyim?" Susannah sataştı.

"Öff. Sanki zaten on kez Venedik Taciri'ni okuyan ben değilim. Sonunu biliyorum. Sadece Kean hakkındakileri duymak istiyorum!"

"O Kemble kadar yakışıklı değil," dedi Susannah, palto ve manşonunu üzerine giyerken.

"Kemble'ı gördüm," dedi Letitia sabırsızca. "Kean'i görmedim."

Susannah öne eğildi ve kız kardeşinin yanağına sevgi dolu bir öpücük yerleştirdi. "Sana her ayrıntıyı anlatacağım. Söz veriyorum." Ve sonra buz gibi soğuğa meydan okudu ve Shelbourne arabasına doğru yürüdü.

Bir saatten daha az bir sürede Susannah Royal Tiyatrosundaki locaya rahatça yerleşti ve yeniden düzenlenen tiyatroya hevesle göz gezdirdi. Locanın en uzak köşesindeki koltuğa isteyerek oturmuştu. Shelbourne'lar ve misafirleri asıl oyuna başlangıç olarak oynanan komediyi tüm seyirciler gibi görmezden gelerek gevezelik ediyorlardı. Susannah da yeni tiyatroyu daha fazla incelemekten başka bir şey istemediği için sahneye hiç dikkat etmedi.

Binadaki en iyi koltuklara annesinin söylemekten hoşlandığı gibi ayaktakımı oturmuş gibi görünüyordu. Susannah tiyatronun en pahalı

locasında oturuyordu ve koca bir sütun kısmen görüşlerini engelliyordu.

Koltuğunda bir hayli eğilmek zorunda kalacaktı ve aslında sadece performansı görmek için pervazın üstüne bile yaslanabildi.

“Dikkat ette düşme,” bir erkek sesi alçak sesle mırıldandı.

Susannah dikkat kesildi. “Lordum!” dedi şaşkınlıkla, Renminster Kontu ile yüz yüze gelmek için dönerken. Shelbourne'ların locasının tam yanındaki locada oturuyordu, o kadar yakındaydı ki localar arasındaki boşluğun üzerinden sohbet edebilirlerdi.

“Ne güzel bir sürpriz,” dedi kont, hoş lâkin biraz gizemli bir gülümsemeyle. Susannah onun tüm gülümsemelerinde gizemli bir dokunuş olduğunu düşündü.

“Kuzenlerimle beraberim,” dedi Susannah, yanındaki insanları göstererek. Oldukça ortada olmasına rağmen, “Shelbourne'lar,” diye ekledi.

“İyi akşamlar Lord Renminster,” dedi Leydi Shelbourne heyecanla. “Locanızın bizimkinin yanında olduğunu fark etmemiştim.”

Kont selam vermek için başını eğdi. “Son günlerde çok fazla oyun görmeye fırsatım olmadı, korkarım.”

Leydi Shelbourne çenesini aynı fikirde olduğunu göstermek için aşağı yukarı hareket ettirdi. “Zaman yaratmak çok zor. Hepimizin bu yıl öyle yoğun programları var ki. Pek çok kişinin ocak ayında kendisini tekrar Londra'da bulacağını kim düşünürdü ki?”

“Ve hepsi birazcık kar için," Susannah yorum yapmasına engel olamadı.

Lord Renminster, Leydi Shelbourne'a hitap etmek için öne eğilmeden önce onun sessiz şakasına güldü.

“Sanırım oyun başlıyor," dedi David. “Sizi görmek her zamanki gibi etkileyiciydi."

“Aslında," Leydi Shelbourne'un sesi titredi. “Gelecek ayki Sevgililer günü baloma katılabileceğinizi umuyorum."

“Hayatta kaçırmam," diyerek ona garanti verdi kont.

Leydi Shelbourne memnun ve rahatlamış bir halde sırtını koltuğuna yasladı ve sonra en iyi arkadaşı Liza Pritchard ile konuşmaya devam etti. Liza Pritchard'ın Leydi Shelbourne'un kardeşi Sir Royce Pemberley'e âşık olduğuna Sussannah şimdi kesinlikle emindi.

Susannah Sir Pemberley'nin bu duyguya karşılık verdiğini düşündü ama elbette ikisi de bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Ve aslında Bayan Pritchard hazırda bulunan diğer bekâr beyefendi Lord Durham'ı, Susannah'a göre biraz can sıkıcıydı, kafaya koymuş gibi görünüyordu. Ama duyguları konusunda onları bilgilendirmek onun haddi değildi ve bunun yanında onlar Leydi Shelbourne ile birlikte aralarına Susannah'ı katmadıkları oldukça karmaşık bir konuşma yürütüyor gibiydiler.

Bu durum locaların arasındaki aralığın üzerinden hala onu izleyen Lord Renminster'la onu yalnız bıraktı. “Shakespeare'i sever misiniz?" diye sordu Susannah konuşma esnasında. Kean'in oynadığı Shlock karakterini görmesi için davet

edilmiş olmasının neşesi sayesinde onun için parlak bir gülümseme üretmeyi bile başarabilirdi.

“Severim,” diye yanıt verdi David. “Tarihi olayları tercih etmeme rağmen.”

Susannah başını salladı, eğer o aynısını başarabiliyorsa nazik bir sohbeti sürdürmeye istekli olmaya karar verdi. “Ben de öyle düşündüm. Onlar çok daha ciddi.”

David gizemli bir şekilde gülümsedi. “Bunun hakaret mi yoksa iltifat mı olduğuna karar veremedim.”

“Bu gibi durumlarda,” dedi Susannah onunla konuşmanın çok rahat hissettirmesine şaşırarak. “Her zaman kompliman olduğunu düşünmelisiniz.”

David sormadan önce yüksek sesle güldü. “Peki ya sen? Hangi şairin oyunlarını tercih edersin?”

Susannah mutlu bir şekilde iç çekti. “Ben hepsine hayranım.”

“Gerçekten mi?” diye sordu David ve onun sesindeki gerçek ilgiyi duyması Susannah’ı şaşırttı. “Senin tiyatroyu çok sevdiğine dair hiçbir fikrim yoktu.”

Susannah başını yana eğerek merakla ona baktı. “Benim ilgi alanlarımın farkında olmanızı düşünemem.”

“Bu doğru,” diye kabul etti. “Ama tiyatro Clive’in çok umurunda değil.”

Susannah omurgasının hafifçe gerildiğini hissetti. “Clive ben her ilgimizi pek paylaşmadık.”

“Paylaşmadığınız belli,” dedi David ve Susannah sesinde onaylama emaresi duymuş olabileceğini düşündü.

“O devamlı konuşur.” Bunu ona neden söylediğini bilemedi, Tanrı aşkına Clive onun kardeşi idi.

Kont dili boğazına kaçmış gibi göründü.

“İyi misiniz,” diye sordu Susannah, endişeli bir ifadeyle öne eğilerek.

“İyiyim,” Kont göğsüne hafifçe vurarak soluk soluğa cevap verdi. “Sen yalnızca... ah... Beni irkilttin.”

“Oh. Özür dilerim.”

“Dileme,” ona güvence verdi. “Ben her zaman Clive ile tiyatroya gelmemeye özen gösterdim.”

“Konuşma fırsatı elde etmek oyuncular için zor,” Susannah aynı fikirdeydi, gözlerini döndürme istediğini engelledi.

David iç çekti. “Bu gün bile, Romeo ve Juliet’in sonunda ne olduğunu bilmiyorum.”

Susannah yutkundu. “Siz. benimle dalga geçiyorsunuz.”

“Onlar sonsuza kadar mutlu yaşadılar, değil mi?” David gözlerinde ki tüm masumiyetle sordu.

“Oh, evet,” dedi Susannah, hınzırca gülümseyerek. “Oldukça ruhu canlandıran bir hikâye.”

“Mükemmel,” dedi, gözlerini sahneye odaklarken sandalyesine sırtını yerleştirerek.

“Sonunda açıklığa kavuşması iyi oldu.”

Susannah kendini tutamayıp kıkırdadı. Ne garip, aslında Renminster Kontu'nun mizah duygusu vardı. Clive her zaman kardeşinin İngiltere'nin en 'lanet olası ciddi' adamı olduğunu söylemişti. Susannah onun yaptığı değerlendirmeden şüphelenmek için herhangi bir neden bulamamıştı,

özellikle bir bayanın önünde gerçekten 'lanet olası' kelimesini kullandığında. Bir beyefendi genellikle söylediklerinde ciddi olmadıkça bu tür kelimeler kullanmazdı.

Tam o anda binanın ışıkları tiyatro severleri karanlığın içine çekerek kısılmaya başladı. "Oh!" Susannah soluyarak öne eğildi. "Bunu gördünüz mü?" Heyecanla sordu, konta dönerek. "Ne harika!"

"Wyatt'ın yeni yeniliklerinden biri," diye cevapladı, yanan tiyatroyu yakınlarda yenileyen mimara atıfta bulunarak.

"Sahneyi daha kolay görmeyi sağlıyor, sence de öyle değil mi?"

"Zekice," Susannah aceleyle sandalyesinin kenarına doğru hareket etti, böylece görüşünü engelleyen sütunun kenarından görebilirdi. "Bu..."

Ve sonra oyun başladı ve tamamen nutku tutuldu.

David oturduğu yerden kendini oyundan çok Susannah'ı izlerken buldu. Birkaç kez Venedik Taciri'ni seyretmişti ve Edmund Kean'in gerçekten dikkate değer bir performans gösterdiğinin belli belirsiz farkındaydı, öyle olsa bile, sahneyi izleyen Susannah Ballister'ın koyu gözlerindeki parlaklıkla mukayese edilemezdi.

Sonraki hafta tekrar gelip oyunu görmeye karar verdi. Çünkü bu akşam Susannah'ı izliyordu. Acaba onun kardeşiyle evlenmesine neden çok karşı çıkmıştı? Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Buna tamamen karşı çıkmamıştı. Eğer Clive, Harriet yerine onunla evlenmeye karar vermiş olsaydı evlenmelerine itiraz etmeyeceğini söylediğinde Susannah'a yalan söylememişti.

Ama bunu istememişti. Susannah ile kardeşini bir arada gördüğünde bu ona bir şekilde yanlış görünmüştü.

Susannah sıcak, zeki ve güzeldi. Clive' gelince.

Şey, Clive Clive idi. David onu seviyordu ama Clive'in kalbi umursamaz bir aciliyet tarafından yönetiliyordu ve David bunu gerçekten hiç anlamamıştı. Clive parlak yanan bir mum gibiydi. İnsanlar ateşe uçuşan pervaneler gibi ona çekiliyordu, ama kaçınılmaz bir biçimde biri yanıp yok olurdu.

Susannah gibi biri.

Susannah, Clive için tümüyle yanıştı, hatta belki de daha çok Clive onun için yanlış kişiydi. Susannah'ın başkasına ihtiyacı vardı. Daha olgun birine, daha. David'in düşünceleri ruhunun karşısında bir fısıltı gibiydi. Susannah'ın onun gibi birine ihtiyacı vardı. Fikir aklında şekillenmeye başladı. David aceleyle ve dikkatsizce harekete geçen biri değildi ama ne hissettiğine ve ne bildiğine dayanarak hızlı kararlar alırdı.

Royal Tiyatrosunda oturmuş sahnedeki aktörleri görmezden gelirken yan tarafında oturan kadın lehine oldukça önemli bir karar aldı.

Susannah Ballister ile evlenecekti.

Susannah Ballister- hayır, Susannah Mann-Formsby, Renminster Kontesi. Bunu söylemenin hafifliği, içinde şarkı söylüyor gibiydi.

O mükemmel bir kontes olacaktı. Güzel, zeki, ilkeli ve gururluydu. Daha önce bunu neden fark etmemişti bilmiyordu. Muhtemelen sadece Clive'in yanındayken onunla karşılaştığı ve Clive'in herkesi

karakterinin gölgesinde bırakma eğilimi olduğu içindi.

David son birkaç yılı potansiyel bir gelin için gözlerini açık tutarak geçirmişti. Evlenmek için acele etmemişti ama eninde sonunda bir eş almak zorunda olacağını biliyordu ve bu yüzden tanıştığı her evlenmemiş kadını zihnen değerlendirmişti.

Ve hepsinde kusurlar ortaya çıkmıştı.

Çok aptal ya da çok sıkıcıydılar. Çok sessiz ya da çok konuşan. Onlar çok bir şey olmasalar bile yeterince bir şey değillerdi.

Hayır. Yıllarca kahvaltılık masasında görmeyi hayal edebileceği kadınlar değillerdi.

O müşkülpesent bir adamdı ama şimdi, karanlıkta kendi kendine gülümserken, beklemeye kesinlikle değdiği görünüyordu.

David Susannah'ın profiline başka bir bakış attı. Oyuna öyle dalmıştı ki onu izlediğinin farkında bile olmadığından emindi. Ara sıra dudakları yumuşak, istem dışı bir 'oh,' demek için ayrılıyordu ve hayalciliğin ötesinde olduğunu bildiği halde, havaya yayılan nefesinin hafifçe tenine çarptığını hissettiğine yemin edebilirdi.

David bedeninin gerildiğini hissetti. Aslında arzu edilir bulduğu bir eş bulacak kadar şanslı olduğu hiç aklına gelmemişti. Bu büyük bir lütuftu.

Susannah'ın dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

Son derece arzu uyandırıcıydı.

Memnun gülümsemesinin yüzüne yayılmasını durduramadan geriye yerleşti. Bir karar vermişti, şimdi tek yapması gereken bir plan hazırlamaktı.

Işıklar ara verildiğini işaret etmek için üç kez yanıp söndükten sonra tamamen yandığında Susannah hemen yandaki locaya baktı, konta oyun hakkında ne düşündüğünü sormak için saçma bir şekilde istekliydi.

Ama o gitmişti.

“Ne tuhaf,” diye mırıldandı kendi kendine. Sessizce dışarı süzölmüş olmalıydı, en azından Susannah onun hareket etiğini fark etmemişti. Onun ortadan kaybolması karşısında garip bir hayal kırıklığıyla omuzlarının çöktüğünü hissetti. Kean'in, daha önce gördüğü herhangi bir Shylock'a pek benzemeyen performansı hakkında düşüncesini öğrenmeyi dört gözle beklemişti. Kont'un belki kendisinin fark etmediği değerli bir şeyi söyleyeceğinden emin olmuştu. Clive aralarda arkadaşlarıyla konuşabileceği yerlere kaçmaktan başka bir şey yapmak istemezdi.

Yine de muhtemelen kontun gitmesi iyi olmuştu. Oyun başlamadan önceki arkadaşça davranışına rağmen ona dostça davrandığına inanmak hala zordu.

Ve bunun yanında, o yakınındayken, oldukça garip hissediyordu ve her nedense nefes nefese kalıyordu. Bu heyecan verici ama pek rahat değildi ve onu tedirgin ediyordu.

Leydi Shelbourne verilen aradan faydalanmak için onlara eşlik etmeyi isteyip istemediğini sorduğunda Susannah teşekkür edip nazikçe reddetti. Kesin surette Renminster Kontu'nun olmadığı bir yerde, orada kalmak ve kıpırdamadan oturmak kesinlikle en çok ilgisini çeken şeydi.

Shelbourne'ler Susannah'ı, hiç sakıncalı bulmadı, onu kendi kendine bırakarak misafirleriyle beraber dışarı çıktı. Sahne görevlisi perdeyi biraz aralık bırakmıştı ve eğer Sussannah gözlerini kısıp bakarsa etrafta telaşla koşuşturan insanların anlık görüntüsünü yakalayabilirdi. Bu garip bir şekilde heyecan verici ve tümüyle ilginçti ve.

Susannah arkasında bir ses duydu. Shelbourne'lardan biri bir şey unutmuş olmalıydı. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek etrafında döndü. "İyi ak."

"İyi akşamlar," dedi kont onun selamının bitmeyeceği belli olunca.

"Lordum," Sesi şaşkınlığını ele veriyordu.

David nezaketle başını eğdi. "Bayan Ballister. Oturabilir miyim?"

"Elbette," dedi Sussannah istemsiz bir şekilde. Tanrı aşkına neden buradaydı?

"Localar arasında bağırarak zorunda kalmadan sohbet etmenin daha kolay olacağını düşündüm."

Susannah sadece inanamayarak ona bakıyordu. Hiç de bağırıyorlardı. Localar çok yakındı.

Susannah şimdi olduğu gibi sandalyelerin bu kadar yakın olmadığını az buçuk çılgınca fark etti. Kontun bacağı neredeyse onunkine bastırıyordu.

Bu can sıkıcı olmamalıydı çünkü Lord Durham bir saattir aynı sandalyeyi işgal etmiş ve bacağı hiç onu sinirlendirmemişti. Ama Lord Renminster ile farklıydı. Susannah'ın fark etmeye başladığı üzere Lord Renminster ile her şey farklıydı.

"Oyundan hoşlandın mı?" diye sordu David.

“Oh, aslında," dedi Susannah. “Kean'in performansı olağanüstünden başka bir şey değildi, aynı fikirde değil misiniz?"

David başını sallayıp aynı fikirde olduğunu mırıldandı.

“Ben Shlock'un böyle trajik bir şekilde canlandırılacağını hiç beklemiyordum," Susannah devam etti. “Daha önce Venedik Tacirini birkaç kez gördüm, elbette. Sizde gördüğünüze eminim. O her zaman çok komik biri olmuştur, öyle değil mi?"

“Bu ilginç bir yorum."

Susannah coşkuyla başını salladı. “Siyah peruğun dâhiyane bir hareket olduğunu düşünüyorum. Diğer Shylock'ların kırmızı bir perukla oynadığını gördüm. Ve Kean kırmızı bir perukla onu trajik bir karakter olarak görmemizi bizden nasıl bekleyebilir ki? Kırmızı saçlı erkekleri hiç kimse ciddiye almaz."

Kont kontrolsüzce öksürmeye başladı.

Susannah öne eğildi, ona bir şekilde hakaret etmemiş olmak umuduyla. Koyu renk saçları olduğundan onun gücenebileceğini düşünmemişti.

“Affedersin," dedi David, tekrar nefes alarak.

“Yanlış bir şey mi var?"

“Hiçbir şey yok," diyerek ona güvence verdi. “Yalnızca, senin kurnaz gözlemin beni hazırlıksız yakaladı."

“Kızıl saçlı erkeklerin diğerlerinden çok daha az değerli olduğunu söylemeye çalışmıyordum."

“Bizim koyu kafalı türlerimizin açıkça daha üstün olması dışında," diye mırıldandı, dudaklarında yavaş yavaş şeytani bir gülümseme belirirken.

Susannah gülümsemesini engellemek için dudaklarını büzdü. Onun Susannah'ı bir sırrın içine çekebilmesi çok garipti. Paylaşılan an özel bir şakaya dönüşecekti. "Söylemeye çalıştığım," konuştukları meseleye geri dönmeye girişti. "Kimse romanlardaki kızıl saçlı erkeklerle ilgili bir şey okumaz, değil mi?"

"Okuduğum romanlarda yok," ona güvence verdi.

Susannah belli belirsiz hırçın bir ifadeyle onu iğneledi. "Ya eğer öyleyse," Susannah devam etti, "o hiçbir zaman masal kahramanı olamaz."

Kont ona doğru eğildi. "Senin masal kahramanın kim, Bayan Ballister."

"Bir kahramanım olmadı," dedi resmi bir şekilde. "Apaçık ortada olduğunu düşünmem gerekirdi."

Kont düşünceli bir şekilde onu incelerken bir an için sessiz kaldı. "Olmalıydı," diye mırıldandı.

Kulağına usulca ulaşan kelimenin karşısında Susannah zorlukla nefes aldığını hissettiğinde dudakları ayrıldı. "Özür dilerim?" Sonunda onun ne demek istediğinden tam olarak emin olmadığından sordu. Ya da beklide emindi ve sadece inanamıyordu!

David usulca gülümsedi. "Senin gibi bir kadının kahramanı olmalı. Bir koruyucu, belki de."

Susannah kaşlarını kavislendirerek ona baktı. "Evlenmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Yine o gülümseme. Dudaklarında sanki şeytanca bir sırta sahipmiş gibi o bilmiş kıvrım.

"Sen ne düşünüyorsun."

“Sanırım,” dedi Susannah, “bu konuşma şaşılacak derecede kişisel sulara daldı.”

David buna güldü ama sık sık tonun kahkasını renklendirilen hainlikten tamamen uzak keyifli, sıcak bir sestti. “Lafımı geri alıyorum,” dedi geniş bir gülümsemeyle. “Senin bir koruyucuya ihtiyacın yok. Kendine oldukça iyi bakabildiğin açık.”

Susannah gözlerini kıstı.

“Evet,” dedi David, “bu bir iltifattı.”

“Sizin yanınızda olan birini her zaman kontrol altına alıyorsunuz,” diye belirtti Susannah.

“Oh, abartmayın, Bayan Ballister. Kalbimi kırıyorsunuz.”

Şimdi gülme sırası ondaydı. “Lütfen,” dedi sırtıtmaya devam ederken. “Zırhınız savurabileceğim herhangi bir sözlü saldırıya karşı fazlasıyla yukarıda.”

“Ben o kadar emin değilim,” dedi David, öyle hafif söyledi ki Susannah onu doğru duyduğundan emin olamadı.

“Neden bana bu kadar iyi davranıyorsunuz?” diye sordu Susannah ardından.

“Ben mi?”

“Evet, siz.” dedi Susannah, cevabın neden bu kadar önemli olduğundan emin bile değildi.

“Kardeşinizle evlenmeme nasıl karşı olduğunuz düşünülrse kuşkulanmaktan kendimi alamıyorum.”

“Ben öyle bir şey yapmadım.”

“Eşleşmeye karşı olmadığınızı söylediğinizi biliyorum,” dedi Susannah, onun sözünü keserken yüzü neredeyse ifadesizdi. “Ama ikimizde bunu desteklemediğinizi ve onu Harriet ile evlenmesi için teşvik ettiğinizi biliyoruz.”

David onun söylediklerini düşünürken uzun süre sessiz kaldı. Söylediği tek kelime bile yanlış değildi ve henüz onun geçen yaz olanlardan hiçbir şey anlamadığı belliydi.

En önemlisi de o Clive'i anlamamıştı. Ve eğer onun eşi olabileceğini düşündüyse, belki de kendini tanımamıştı.

“Kardeşimi severim,” dedi David usulca. “Ama onun kusurları var ve o, ona ihtiyaç duyan ve ona bağlı olan bir eş istedi. Onu, olabileceğini bildiğim, adam olması için zorlayacak birini. Eğer Clive seninle evlenmiş olsaydı.”

David ona baktı. Susannah düşüncelerini ifade etmesini sabırla bekleyerek samimi gözlerle ona bakıyordu. Cevabının onun için her şey demek olduğunu söyleyebilirdi ve hata yapmaması gerektiğini biliyordu.

“Eğer sen Clive ile evlenmiş olsaydın,” nihayet devam etti, “güçlü olmaya ihtiyacı olmayacaktı. Sen ikiniz içinde güçlü olacaktın. Clive'in büyümek için hiçbir nedeni olmayacaktı.”

Susannah'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı.

“Açıkçası, Bayan Ballister,” dedi David şaşırtıcı bir yumuşaklıkla, “kardeşim senin gibi bir kadına layık değildi.”

Ve sonra Susannah onun kelimelerinin arkasındaki manayı kavramaya çalışırken, nasıl nefes alınacağını gerçekten hatırlamaya çalışırken, David ayağa kalktı.

“Sizinle konuşmak zevkti, Bayan Ballister,” diye mırıldandı elini tutup eldivenin üstüne nazikçe öpücük kondururken. Tüm bu süre boyunca parlak,

sıcak, yeşil gözleri onun yüzünde sabit kaldı ve dosdoğru Susannah'ın ruhunu dağladı.

David doğruldu, dudakları Susannah'ın teninin karıncalanmasına yetecek kadar uzakta kıvrıldı ve konuştu, "İyi geceler, Bayan Ballister."

Ardından gitmişti, Susannah kendi vedasım bile sunamadı. Ve yanındaki locada tekrar görünmedi.

Tek bir gülümsemeyle Susannah'ın içini allak bullak eden bu garip, nefessiz bırakan, baş döndürücü duygu, kendini Susannah'ın etrafına sardı ve bırakmadı.

Ve hayatında ilk kez, Susannah bir Shakespeare oyununa konsantre olamadı.

Hatta açık gözleri ile tek görebildiği kontun yüzüydü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir kez daha, Bayan Ballister şehrin konusu oldu. Ardından, 1813 sezonunun en rağbet gören ve en rağbet görmeyen kadını olmaya başlamanın şüphesiz üstünlüğünü elde etti (tamamen ara sıra anlamsız Clive Mann-Formsby sayesinde).

Bayan Susannah birazcık unutulmuş olmaktan hoşlanıyordu, başka bir Mann-Formsby'a kadar. Bu kişi David, Renminster Kontu, Cumartesi akşamı Derry Lane'de ki Venedik Taciri oyununda bütün ilgisini Bayan Ballister'a bağışladı.

Bayan Ballister'm geçen yaz bir Mann-Formsby olmaya yaklaşması, adının Bayan Clive ve kontun kız kardeşi olacak olmasına karşın, kontun niyetleri hakkında sadece spekülasyon yapabiliriz.

Bu yazar kontun oyun boyunca Bayan Ballister'a bakışını gören herkesin, ilgisinin kardeşçe

olduğunu düşünmekle hata yapacağını yazarken kendinden emin.

Bayan Ballister'a gelince, eğer kontun niyetleri asilse, o zaman bu yazar herkesin Bayan Ballister'm en iyi Mann-Formsby'ı elde etmiş olduğunu kabul edeceğini yazarken de kendinden emin.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 31 Ocak 1814

Bir kez daha Susannah uyuyamadı. Ve bu hiç şaşılacak bir şey değildi. Kardeşim senin gibi birine layık değildi! Bununla ne demek istemiş olabilirdi? Neden kont böyle bir şey söylemişti?

Ona kur yapıyor olabilir miydi? Kont?

Susannah aklından bu tür aptalca fikirleri yok etmek niyetiyle kafasını iki yana salladı. İmkânsız.

Renminster kontu hiç kimseye ciddi şekilde kur yaptığına dair belirtileri asla göstermezdi ve kontun bunu yapmaya onunla başlayacağından fazlasıyla şüpheliydi.

Ve üstelik o adamın yanındayken son derece öfkeli hissetmek için her türlü nedeni vardı. Onun yüzünden uykusuz kalmıştı. Susannah hiç kimse için uykusunu feda etmezdi. Clive için bile. Yeterince kötü değilmiş gibi, Cumartesi geceki huzursuzluğu Pazar da devam etmiş, Pazartesi Whistledown'un yazdıkları yüzünden daha da kötüleşmişti. Bu yüzden Salı sabahı olana kadar, uşak onu bulduğunda yorgun ve huysuz hissetmişti.

"Bayan Susannah," dedi uşak, ona doğru çok hafifçe başını eğerek. "Sizin için bir mektup geldi."

"Benim için mi?" Uşağın elinden mektubu alarak sordu. Koyu mavi mühürle mühürlenmiş pahalı bir kâğıttı. Renminster.

“Kimden?” diye sordu Letitia, uşak içeri girerken henüz ağzına attığı muffini çiğnemeyi bitirir bitirmez.

“Henüz açmış değilim,” dedi Susannah ters ters. Ve akli varsa, Letitia yanından ayrılana kadar onu açmamanın çaresine bakardı.

Letitia sanki o embesilmiş gibi dik dik Susannah'a baktı. “Bu kolayca çözümlenir.” Letitia dikkat çekti.

Susannah mektubu masadaki tabağının yanına yerleştirdi. “Daha sonra ilgilenirim. Şu anda açım.”

“Şu anda meraktan ölüyorum,” Letitia tersledi. “Ya hemen zarfı açarsın ya da ben senin yerine açarım.”

“Yumurtamı bitireceğim ve sonra. Letitia!” Susannah, oldukça zeki bir manevrayla mektubu yürüten kız kardeşine doğru hamle yaparken isim ağzından çığlık gibi çıktı. Susannah'ın uykusuzluk yüzünden refleksleri körelmemiş olsaydı onu durdurması mümkün olurdu.

“Letitia,” dedi Susannah ölümcül bir sesle. “eğer zarfı bana geri vermezsen, seni hiç affetmem.” Ve bu işe yaramamış gibi görününce ekledi. “Hayatım boyunca.”

Letitia sözlerini değerlendiriyor gibi görünüyordu.

“Peşini bırakmam.” Susannah devam etti. “Güvende kalabilecek bir yer olmayacak.”

“Senden mi?”

“Zarfı bana ver.”

“Onu açacak mısın?”

“Evet. Ver onu.”

"Hemen açacak mısın?" Letitia sorusunu düzeltti.

"Letitia, derhal o zarfı bana vermezsın, bir sabah bütün saçın kesilmiş halde uyanacaksın."

Letitia'nın ağzı açıldı. "Ciddi olamazsın?"

Susannah kısılmış gözlerinin arasından kızgın bir şekilde ona baktı. "Şaka yapar gibi bir halim mi var?"

Letitia yutkundu ve titreyen eliyle zarfı uzattı. "Sanırım ciddisin."

Susannah kardeşinin elinden mektubu kapdı. "En azından birkaç santim kesecektim."

"Onu açacak mısın?" dedi Letitia, her zaman konu üzerinde ısrarla duran biriydi.

"Pekâlâ," dedi Susannah iç çekerek. Nasıl olsa, bu sır olarak saklayabileceği bir şey değildi. Yalnızca ertelemeyi ummuştu. Henüz kullanmadığı yağ bıçağını mührün altına kaydırđı ve kırdı.

"Kimden?" diye sordu Letitia, Susannah henüz mektubu çıkarmadığı halde.

"Renminster," dedi Susannah bezgin bir iç çekişle.

"Ve sen üzgünsün?" diye sordu Letitia gözleri dışarı fırlayarak. "Üzgün değilim."

"Üzgün görünüyorsun."

"Eh, değilim," dedi Susannah, zarftan tek sayfa kâğıdı dışarı çıkarırken.

Ama o üzgün değilse, neydi? Heyecanlı, belki, en azından biraz, bu gösteremeyecek kadar yorgun olsa bile. Kont heyecan verici, gizemli ve kesinlikle düşündüğünden çok daha zekiydi. Ama o bir konttu ve kesinlikle onunla evlenmeyecekti. Sonuçta iki

Mann-Formsby tarafından bırakılan bir kız olarak bilinecekti.

Bu kaldırılabileceğinden daha fazlası olurdu. Bir kez aşağılanmaya tahammül etmişti. Bunu tekrar ve büyük ölçüde tecrübe etmek bilhassa istemiyordu.

İşte bu nedenle, gönderdiği notta eşlik etme isteğini okuduğunda cevabı derhal hayır oldu.

Bayan Ballister

Perşembe günü Swan Lane Pier, öğlen, Lord ve Leydi Moreland'm paten patisinde, bana eşlik etme zevkini vermenizi dilerim.

Müsaadenizle, otuz dakika öncesinden sizi evinizden alacağım.

Renminster.

"Ne istiyor?" Letitia nefes nefese sordu.

Susannah notu ona uzattı. İçeriğini aktarmaktan daha kolay göründü.

Letitia soluk soluğa kaldı ve bir elini ağzının üstüne bastırdı.

"Oh, Tanrı aşkına," Susannah dikkatini kahvaltısına odaklamaya çalışarak homurdandı.

"Susannah, bu sana kur yapıyor manasına gelir!"

"Hayır gelmez."

"Gelir. Neden seni paten partisine davet etsin ki?" Letitia durup kaşlarını çatı. "Umarım bana da bir davetiye gelir. Paten kaymak tamamen geri zekâlı gibi görünmediğim birkaç uğraştan biri."

Susannah başını sallayıp kardeşinin kendini küçük görmesine kaşlarını çatı. Sussex'de ki evlerinin yakınında her kış üzeri donan bir göl vardı. Ballister kızlarının ikisi de buzun üstünde saatlerce kayardı. Dönmeyi bile kendi kendilerine

öğrenmişlerdi. Susannah on dördüncü kışı sırasında patenlerinin üzerinden çok kalçasının üzerinde zaman geçirmişti ama neyse ki artık dönebiliyordu.

Neredeyse Letitia kadar iyi. Onun henüz bir davet almaması çok yazıktı. "Bizimle birlikte gelebilirsin," dedi Susannah.

"Oh hayır, bunu yapamam," dedi Letitia. "Eğer sana kur yapıyorsa, gayet iyi bir romantizmi mahveden üçüncü bir tekerlek gibisi yoktur."

"Romantizm falan yok," Susannah ısrar etti. "Ve davetine katılmayı düşünmüyorum, her halükarda."

"Biraz önce gideceğini söyledin."

Susannah kendisine adam akıllı sinirlenerek çatalını sosise batırdı. Kapris uğruna fikirlerini değiştiren insanlardan nefret ederdi ve görünüşe göre, en azından bu gün için, kendini o gruba dâhil etmek zorunda kalacaktı. "Yanlış söyledim," diye mırıldandı.

Bir süre Letitia yanıt vermedi. Yumurtadan bir ısırik aldı iyice çiğnedi, yuttu ve çayından bir yudum içti.

Susannah'ın kardeşinin konuşmayı bitirdiğini gerçekten düşünmüyordu. Letitia'nın sessizliği bir anlık rahatlık hariç herhangi bir şey de asla hatalı olamazdı. Ve Susannah çayından bir yudum almak için kafi miktarda rahatladığı anda onu gerçekten midesine yuvarlayamadan bundan emin oldu.

"Biliyormusun, sen delisin," dedi Letitia.

Susannah çayın ağzından fişkırmasını önlemek için dudaklarına peçeteyi getirdi.

“Böyle biri olmadığımı biliyorum, çok teşekkür ederim.”

“Renminster Kontu?” Dedi Letitia, inanamazlık yüzünden tüm yüzü renklendi. “Renminster? Tanrı aşkına, o yakışıklı, zengin ve bir kont. Ne demeye onun davetini reddedeceksin ki?”

“Letitia,” dedi Susannah, “O Clive'in kardeşi.”

“Bunun farkındayım.”

“Clive bana kur yaparken benden hoşlanmazdı ve şimdi aniden fikrini elden geçirmesi için neden görmüyorum.”

“O zaman neden sana kur yapıyor?” Letitia bilmek istedi.

“Bana kur yapmıyor.”

“Yapmaya çalışıyor.”

“Çalışmıyor- oh, lanet olsun,” Susannah bu mesele yüzünden konuşmadan iyice rahatsız oldu. “Neden bana kur yapmak istediğini düşünüyorsun?”

Letitia muffinden bir ısırık aldı. “Leydi Whistledown öyle dedi,” dedi fazlasıyla gerçekçiydi.

“Leydi Whisledown asılmalı!” Susannah patladı.

Letitia sanki Susannah ölümcül bir günah işlemiş gibi nefesini tutarak dehşetle geri çekildi.

“Bu söylediğine inanamıyorum.”

“Leydi Whistledown şimdiye kadar benim sonsuz hayranlığımı ve bağlılığımı kazanmak için ne yaptı?” Susannah bilmek istedi.

“Leydi Whistledown'a hayranım,” dedi Letitia burnunu çekerek, “ve benim karşımda onu karalamana müsaade etmeyeceğim.”

Susannah normalde mantıklı olan kız kardeşini ele geçirdiği kesin olan akli dengesi yerinde

olmayan ruha dik dik bakmaktan başka bir şey yapamadı.

“Leydi Whistledown,” Letitia devam etti, gözleri çakmak çakmak olurken, “geçen yaz Clive ile yaşanan tüm o korkunç olay sırasında oldukça iyi davrandı. Aslında, bunu yapan tek Londralı o olabilir. Bunun için ya da başka bir şey için onu asla kötülemeyeceğim.”

Susannah'ın dudakları ayrıldı, nefesi hala boğazında duruyordu. “Teşekkür ederim, Letitia,” dedi sonunda, alçak sesi kardeşinin adını sonradan kavradı.

Letitia sadece omuz silkti, duygusal bir konuşmaya girmek istemediği belliydi. “Mühim değil,” dedi Letitia, cıvıl cıvıl sesi hafifçe burun çekmesi yüzünden maskelendi. “Ama yine de kontun teklifini kabul etmen gerektiğini düşünüyorum. Eğer popürlüğünü geri kazanmaktan başka bir neden yoksa. Onunla dans etmek senin tekrar kabul edilmeni sağlıyorsa, paten partisinin ne yapacağını düşün. Centilmenler başımıza üşüşecek.”

Susannah kararsızlıkla iç çekti. Tiyatroda kontla konuşmaktan zevk almıştı. Ama Clive geçen yaz onu terk ettiğinden beri güven eksikliği yaşıyordu. Ve tekrar kont diğer bazı genç bayanlara dikkat etmeye başladığı an kesinlikle ortaya çıkacak, nahoş dedikoduların konusu olmak istemiyordu.

“Yapamam,” dedi Susannah Letitia'ya, aniden öyle bir ayağa kalktı ki neredeyse sandalyesi devriliyordu. “Sadece yapamam.”

Üzüntülerini bildiren notu bir saat geçmeden konta gönderdi.

Tam olarak altmış dakika sonra Susannah, davetini geri çevirdiğine dair konta yazdığı notla ayrılan uşağı izledi. Ballister'ların uşağı onu yatak odasında buldu ve kontun kendisinin geldiğini ve onu aşağıda beklediğini söyledi. Susannah'ın nefesi kesildi ve bütün sabah okumaya çalıştığı kitabı düşürünce kitap ayak parmağına çarptı.

“Ah!” diye ağzından kaçırıldı.

“Canınız mı yandı, Bayan Ballister?” diye sordu uşak kibarca.

Ayak parmağı zonkladığı halde başını iki yana alladı. Aptal kitap. Bir saattir üç paragraftan fazla okuyamamıştı. Ne zaman sayfalara baksa kelimeler kontun yüzü gözünün önüne gelene kadar birbirine girmiş ve bulamlaşmıştı.

Ve şimdi o buradaydı.

Ona işkence etmeye mi çalışıyordu?

Evet, muhtemelen az derecede melodramla, diye düşündü Susannah.

“Ona, hemen şimdi onu göreceğinizi bildireyim mi?” Uşak sordu.

Susannah başını salladı. Kesinlikle bir kontla görüşmeyi reddedecek konumda değildi, özellikle kendi evinde. Bir saattir yatağında oturduktan sonra saçlarının çok berbat derecede karışık olmadığını söyleyen aynasına bir bakış attı ve böylece kalbi deli gibi çarparken aşağı kata inmeye başladı.

Oturma odasına girdiğinde kont her zamanki gibi gururlu ve mükemmel duruşuyla pencerenin yanında duruyordu. “Bayan Ballister,” dedi yüzünü ona dönerek. “Sizi görmek ne güzel.”

“Ee, teşekkür ederim,” dedi Susannah.

“Notunuzu aldım.”

“Evet,” dedi Susannah, bir sandalyeye kendini atarken tedirgin biçimde yutkundu. “Ben de öyle tahmin ettim.”

“Hayal kırıklığına uğradım.”

Susannah'ın gözleri onunkilerle buluştu. Ses tonunda sessiz, ciddi ve içinde derin duyguları ima eden bir şey vardı. “Özür dilerim,” dedi yavaş bir şekilde, kelimeleri gerçekten çok yüksek sesle söylemeden önce ses tonunu ayarlamaya çalışarak. “Asla sizin duygularınızı incitmek niyetinde değildim.”

Kont ona doğru yürümeye başladı ama hareketleri yavaş, neredeyse yırtıcıydı. “Değil miydi?” diye mırıldandı.

“Hayır.” Gerçek bu olduğu için Susannah hızla cevap verdi. “Elbette hayır.”

“O zaman neden” diye sordu kont, onun yakınındaki sandalyeye yerleşirken, “reddettiniz?”

Susannah iki Mann-Formsby tarafından bırakılan bir kız olmak istemediği gerçeğini ona söyleyemezdi. Eğer kont paten partileri ya da bu tür şeyler için ona eşlik etmeye başlarsa, sanki kont aslında onunla evleneceği için ondan vazgeçmemiş gibi görünecekti. Ve onun Susannah'in bir evlenme teklifi için ona asıldığını düşünmesini istemiyordu.

Aman yarabbi, bundan daha utanç verici başka ne olabilirdi!

“İyi bir nedenin yok, o zaman?” dedi kont, gözlerini hiç onun yüzünden ayırmazken ağzının bir kenarı yukarı kalktı.

“Ben iyi bir patenci değilim,” dedi Susannah pat diye, bu kadar kısa sürede düşünebildiği tek yalandı.

“Hepsi bu mu?” Dudaklarının garip bir hareketinden başka hiçbir şey yapmayarak onun itirazını bertaraf etti. “Hiç korkma. Ben seni tutarım.”

Susannah yutkundu. Buzun üstünde kayarken ellerini beline koyacağını mı söylemek istiyordu? Eğer öyleyse, yalanı gerçeğe dönüşebilirdi çünkü kontun çok yakın durmasıyla dengesini sağlayabileceğinden ve ayakları üstünde kalabileceğinden hiç emin değildi.

“Ben. ah.”

“Mükemmel,” diye duyurdu kont ayağa kalkarken. “O zaman karar verildi. Paten partisinde eş olacağız. Şimdi ayağa kalkacaksın ve ilk dersini vereceğim.”

Ona seçme şansı bırakmadan, elini tutup çekti. Susannah kapıya doğru baktığında, içeri girdiğinde onu bıraktığından çok daha az açık olduğunu fark etti.

Letitia.

Sinsi küçük çöpçatan. Renminster gider gitmez kız kardeşiyle sert bir konuşma yapacaktı. Letitia tüm saçları kesilmiş bir halde uyanabilirdi.

Ve konuşup duran Renminster, neden bahsediyordu? Uzman bir patenci olan Susannah, biri patenlerinin üstünde gerçekten durduğu süreçte bu spor hakkında öğretilecek hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyordu.

Susannah yine de ayağa kalktı, yarı merak, yarı kontun aman vermez çekişi yüzünden elini kurtarmak için en ufak şansı olmadığından.

“Paten yapmanın sırrı,” dedi kont (Susannah'a göre biraz böbürlenerek), “dizlerde.”

Susannah kirpiklerini kırıştırdı. Her zaman kirpiklerini kırıştıran kadınların biraz aptal görüldüğünü düşünmüştü ve bunun için sanki ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünmeyi denedi, bunun etkili olabileceğini düşündü. "Dizler, diyorsunuz yani?" diye sordu.

"Gerçekten de," diye cevap verdi kont. "Onları büküyoruz."

"Onları büküyoruz," diye tekrarladı Susannah. "Bunu gözümde canlandırabiliyorum."

Eğer kont onun masum ifadesinin altındaki alayı yakalamışsa bile belli etmedi. "Gerçekten de," dedi tekrar, Susannah bunun onun favori kelimesi olup olmadığı merak etti. "Eğer dizlerinizi düz tutmaya çalışırsanız, asla dengenizi sağlayamazsınız."

"Böyle mi?" Susannah dizleri çok fazla kırıp sordu.

"Hayır, hayır, Bayan Ballister," dedi kont, kendi hareketi gösterirken. "Doğrusu bu."

Odanın ortasında paten kayarmış gibi yaparken ender rastlanır bir aptal gibi görünüyordu ama Susannah gülümsemesini saklamayı başardı. Aslında böyle anlar çar çur edilmemeliydi.

"Anlamadım," dedi Susannah.

David'in kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı. "Buraya gelin," dedi kont, odanın eşya bulunmayan kenarına yürüdü. Susannah onu takip etti.

"Böyle," dedi, parlak ahşap zeminde sanki paten kayarmış gibi hareket etmeyi deneyerek.

"Çok. pürüzsüz gibi görünmüyor," dedi Susannah, yüzüne mükemmel bir masum ifade takınarak.

David kuşkuyla ona baktı. O kendini aptal durumuna düşürürken orada durmuş neredeyse melek gibi onu izliyordu. Ayakkabılarını sürtmemiş ve zeminde hiç kaymamışlardı, elbette.

“Neden tekrar denemiyorsunuz?” diye sordu Susannah Mona Lisa gibi gülümseyerek.

“Neden sen denemiyorsun?” diye karşılık verdi kont.

“Oh, yapamam,” dedi Susannah, mütevazı bir şekilde kızarak. Aslında Susannah utanıyor değildi. Susannah bir kızarıklığa eşlik etmesi gereken sıkılgan bir davranışla başını hafifçe yana eğdi.

“Yaparak öğrenilir,” dedi kont, bu onu öldürse bile onu paten kaymaya götürmeye kararlıydı. “Tek yolu bu.” Eğer kendini aptal durumuna düşürmeye gidecekse, Susannah da öyle yapacaktı.

Susannah hafifçe başını kaldırdı, sanki fikri değerlendiriyor gibi görünüyordu, ardından sadece gülümsedi ve “Hayır, teşekkür ederim,” dedi.

David onun yanına yaklaştı. “İsrar ediyorum,” diye mırıldandı, kasıtlı olarak uygun olandan biraz daha fazla yakına adım attı.

Susannah'ın dudakları şaşkınlık ve farkındalıkla ayrıldı. İyi. Susannah bunun ne manaya geldiğini anlamasa bile kont Susannah'ın onu istemesini istiyordu.

Yavaşça Susannah'ın arkasına geçip beline ellerini yerleştirdi. “Bu şekilde deneyin,” dedi kont usulca, dudakları Susannah'ın kulaklarına utanç verici derecede yakındı.

“Lo-lordum,” diye fısıldadı Susannah. Ses tonu kelimeye çığlık atmaya uğraşır gibi bir etki

veriyordu ama Susannah enerji ya da belki de inançtan yoksundu.

Bu tabii ki, tamamen uygunsuzdu ama Susannah ile evlenmeyi planlarken gerçekten bunu bir sorun olarak görmüyordu.

Bunun yanında, onu baştan çıkarmaktan oldukça hoşlanıyordu. Susannah neler olduğunun farkında olmamasına rağmen- hayır, özellikle farkında olmadığı için.

“Böyle,” dedi, sesini neredeyse fısıltı seviyesine düşürerek. Sanki birlikte paten kayıyorlarmış gibi ileri hareket etmesi için onu zorlamayı tasarlayarak, beline biraz baskı uyguladı. Ama elbette ayakkabıları zeminde kaymadığı için Susannah tökezledi. Ve o tökezlediğinde David de tökezledi.

Bu David'i sonsuz bir dehşete düşürdü, ancak, bir şekilde ayaklarının üstünde kalmayı başardılar ve yerde arap saçına dönmüş bir yığın olmaktan kurtuldular. Aslında, elbette, onun niyeti de buydu.

Susannah kendini onun tutuşundan ustalıklı kurtardı ve David kendini, onun aynı manevraları Clive ile uygulayıp uygulamadığını merak ederken buldu.

Çenesini sıkıldığını fark ettiği zaman bile neredeyse parmaklarını zorla ayırmıştı.

“Yanlıı bir şey mi oldu, lordum?” Susannah sordu.

“Yok bir şey,” dedi zorla. “Neden böyle düşündün ki?”

“Sanki biraz,” Susannah onun yüzünü incelerken birkaç kez gözlerini kırıştırdı, “öfkeli görünüyorsunuz.”

"Hiç de bile," dedi düz gün bir şekilde, aklından Clive ve Susannah'a ait tüm düşünceleri itekleyerek. "Ama paten yapmayı tekrar denemeliyiz."

Susannah zeki bir kız olduğundan uzaklaştı. "Sanırım çay içme vakti geldi," dedi. Ses tonu aynı zamanda hem tatlı hem de kararlıydı.

Eğer ses tonunda, istediğini -yani vücudunu onunkine fazlasıyla yakınlaştırmak, tercihen yerde-alamayacaksın, anlamı çok açık olmasaydı buna hayran kalabilirdi. Birinin yüzünden gülümsemesini silmeden istediği şeyi tam olarak elde etmesi, bir yetenektir.

"Çay ister misiniz?" diye sordu Susannah.

"Elbette," David yalan söyledi. Her ne kadar berbat bir içeceği içmenin birinin vatanseverlik görevi olduğunu hisseden annesi her zaman canını sıkırsa da çaydan nefret ediyordu. Ama çay içmezse oyalanmak için bahanesi olmazdı.

Ama sonra Susannah'ın kaşları birbirine yaklaştı ve dosdoğru ona baktı. "Siz çaydan nefret edersiniz."

"Hatırladın demek," diye yorum yaptı, oldukça etkilenmişti.

"Yalan söylediniz," Susannah dikkat çekti.

"Belki de senin yanında kalmayı umdum," Sanki o aslında çikolatalı bir pastaymış gibi Susannah'a gözlerini dikti.

Çaydan nefret ederdi ama çikolata- şimdi o başka hikâyeydi.

Susannah yan tarafa adım attı. "Neden?"

"Neden, gerçekten," diye mırıldandı. "Bu iyi bir soru."

“Susannah yan tarafa başka bir adım attı ama kanepenin yolunu kesti.

David gülümsedi.

Susannah da ona gülümsedi ya da en azından çalıştı. “İçmeniz için başka bir şey getirebilirim.”

Bir an için bunu değerlendirmiş gibi göründü. “Hayır, sanırım ayrılma zamanım geldi,” dedi sonunda.

Susannah göğsüne düğümlenen hayal kırıklığıyla neredeyse nefes alamadı. Onun buyurganlığına olan öfkesi ne zaman onun varlığını arzulamaya dönüşmüştü? Ve o ne tür bir oyun oynuyordu? İlk önce üzerine ellerini koymak için saçma bahaneler üretmişti, sonra ziyaretini uzatmak için başlı başına yalan söylemişti ve şimdi aniden ayrılmak istiyordu.

Onunla oyun oynuyordu. Ve en kötü kısmı da, Susannah'ın küçük bir parçası bundan zevk alıyordu.

David kapıya doğru adım attı. “Perşembe günü görüşeceğiz, o zaman?”

“Perşembe mi?” diye tekrar etti Susannah.

“Paten partisi,” diye hatırlattı. “Otuz dakika önce sizi almaya geleceğimi söyledim sanırım.”

“Ama gitmeyi kabul etmedim,” Susannah pat diye söyledi.

“Etmedin mi?” David sıradan bir şekilde gülümsedi. “Ettiğine yemin edebilirim.”

Susannah tehlikeli sulara yürüyor olmaktan korktu ama aklını belli ki şeytan ele geçirdiğinden inatçılığını durduramadı. “Hayır, etmedim.”

Bir saniyeden kısa sürede David yanına gelip yakınında durdu. Çok yakınında. Öyle yakındı ki nefesi vücudunu terk etti, yerini tatlı bir şey

doldurdu, çok tehlikeli bir şey. Tamamen yasaklanan ve ilahi bir şey.

“Kabul edeceğini düşünüyorum,” dedi usulca, parmağıyla çenesine dokunarak.

“Lordum,” Susannah fısıldadı, onun yakınlığına afallayarak.

“David,”

“David,” Susannah tekrar etti, başka bir şey söyleyemeyecek kadar, gözlerinin yeşil ateşi tarafından fazlasıyla büyülenmişti. Ama onlarda doğru bir şey vardı. Onun adını hiç söylememiştii, Clive'in kardeşi veya Renminster ya da sadece konttan başka şekilde onu düşünmemiştii bile. Ama şimdi, bir şekilde, o David'di ve ona çok yakın duran gözlerin içine baktığında yeni bir şey gördü.

Onu gördü. Unvanı olmayan, zengin olmayan. O adamı.

David elini tutup dudaklarına kaldırdı.

“Persembeye kadar, o zaman,” diye mırıldandı, duyarlılıktan ağrıyan tenine dudaklarını bastırdı.

Susannah başıyla onayladı çünkü başka bir şey yapamıyordu.

Susannah o uzaklaşıp kapıya doğru yürürken kımıldayamadan sessizce onu izledi.

Ama sonra, David kapı koluna elini uzatırken - aslında kapı koluna dokunmadan yarım saniye önce - durdu. Durdu ve dönüp Susannah onu kımıldamadan izlerken, ondan çok kendine söyledi. “Hayır, hayır, bu asla olmayacak.”

David'in onun yanına ulaşmak için sadece üç uzun adım atması gerekti. Akıcı bir duygusallık kadar ürkütücü bir hareketle onu kendine çekti. Dudakları onunkileri buldu ve öptü.

Susannah arzudan kendini kaybedebileceğini düşünene kadar öptü.

Susannah nefes alamamaktan bayılabileceğini düşünene kadar öptü.

Ondan başka hiçbir şeyi düşünemeyene kadar öptü, aklında onun yüzü hariç hiç bir şey göremedi ve dudaklarıyla sonsuza kadar onu tatmak hariç hiç bir şey istemedi.

Ve sonra David onun yanına geldiği kadar ani uzaklaştı.

“Perşembe?” diye sordu David usulca.

Susannah başıyla onayladı, eliyle dudaklarına dokunarak.

David gülümsedi. Açlıkla, yavaş yavaş. “Dört gözle bekleyeceğim,” diye mırıldandı.

“Ben de,” Susannah fısıldadı, o gittikten sonra. “Ben de.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aman Tanrım, bu yazar dün öğleden sonra Lord ve Leydi Morelan'ın paten partisi sırasında kar ve buzun üstünde en zarafetten yoksun şekilde yayılan insanların sayısını saymaya başlayamadı bile.

Sosyete inanıldığı kadar patende, sanatta ve sporda becerikli değil gibi görünüyor.

Leydi Whistledown Sosyete Haberleri, 4 Şubat 1814

Cep saatine göre, David kesinlikle doğru olduğunu biliyordu, öğleyi tam olarak kırk altı dakika geçmişti. David o günün Perşembe ve tarihin üç Şubat bin sekiz yüz on dört olduğunun gayet farkındaydı.

Ve tam o anda -yani 3 Şubat 1814 Perşembe günü saat 12:46'da-Renminster kontu David Mann-Formsby tartışmasız üç gerçeği idrak etti.

İlki, eğer bu konuda tam ve doğru ayrıntıları verecek biri varsa, muhtemelen hakikattense tahmine daha yakındı. Ve paten partisi felaket olmuştu. Lord ve Leydi Moreland zavallı, titreyen hizmetçilerine Maderia ve sandviçle dolu arabaları buzun yakınında itme talimatı vermişti. Bu çekici bir ayrıntı olabilirdi, eğer hizmetçilerin donma işlemi sırasında rüzgârın sürekli esmesi yüzünden tehlikeli derecede inişli çıkışlı ve kaygan olmayan, buzun üzerinde en azından nasıl manevra yapacakları hakkında biraz fikirleri olmuş olsaydı.

Sonuç olarak, oldukça iğrenç görünen güvercin sürüsü devrilen arabadan saçılan sandviçlerle karınlarını tıka basa doldurmak için iskelenin yakınına toplanmıştı ve şimdi kıyıya oturan arabaları itmekte zorlanan zavallı talihsiz uşaklar, güvercinlerin gagaladığı yüzlerine mendil bastırarak olay yerinden kaçıyordu.

Fark ettiği ikinci gerçek daha az kabul edilebilirdi. Lord ve Leydi Moreland salak oğulları Donald için bir eş bulma niyetleri olduğunu açıkladıkları için partiye ev sahipliği yapmaya karar vermişlerdi ve onlar Susannah'ın bunu herhangi birinden daha iyi yapacağına hükmetmişlerdi. Bu maksatla onu yanından alıp götürmüşler ve Susannah kurtulana kadar tam on dakika boyunca Donald'la konuşmaya zorlamışlardı. (Onların Leydi Caroline Starling'e doğru yollarına devam etmesi önemli bir sorundu ama David sadece onun sorunu

olmadığına ve Caroline'nın kendini kurtarmayı nasılsa halledeceğine karar verdi.)

Üçüncü gerçek, dişlerinin sıkılmaktan neredeyse toz haline gelmesine neden oldu. Susannah Ballister, fazlasıyla sevimli bir şekilde nasıl paten yapılacağını bilmediğini iddia eden küçük bir yalancıydı.

Onun çantasından patenleri çıkardığı anda bunu tahmin etmeliydi. Onlar herkesinki gibi ayaklara kayışla bağlanan türdekilere benzemiyordu. David'in kendi patenleri en yeni buluş olarak kabul ediliyordu ve onunkiler ahşap platformlara tutturulan uzun bıçaklardan oluşuyordu. Susannah'ın bıçakları ortalamaya göre biraz daha kısaydı ama en önemlisi onlar ayakkabı değiştirmesine gereksinim duyduğu için gerçek botlara tutturulmuştu.

"Hiç böyle paten görmemiştim." diye yorum yaptı, botların bağcıklarını bağlamasını ilgiyle izlerken.

"Ee, bunları Sussex'de kullanıyoruz," dedi Susannah ve David yanaklarının pembeleşmesinin utançtan mı yoksa rüzgârdan mı olduğuna emin olamadı. "Patenler ayakkabıdan çıkar diye endişelenmeye gerek yok, onlar zaten sabit."

"Evet," dedi David. "Avantaj sağlayacağını görebiliyorum, özellikle usta bir patenci değilse."

"Ee, evet," diye ağzında geveledi Susannah. Ardından öksürdü. Sonra ona bakıp gülümsedi, ancak bu hakikaten biraz suratını buruşturmaya benziyordu.

Susannah diğer botunu bağladı, parmakları eldivenli olmasına rağmen bağcıkları bağlarken çevik hareket ediyordu. David sessizce izledi ve

ardından yorum yapmasına engel olmadı. "Bıçakları kısa."

"Öyle mi?" Susannah ona bakmadan mırıldandı.

"Evet," dedi David kendi patenlerini onunkinin yanına koydu. "Şuna bak. Benimkiler en az yedi santim uzun."

"Eh, sen çok uzun boylu birisin," diye yanıtladı, oturduğu banktan ona gülümseyerek.

"Enteresan bir teori, boyumun standart ölçüde görünmesi dışında," David sayısız bay ve bayanın kaydığı... ya da kalçalarının üstüne düştüğü nehre doğru elini salladı. "Herkesin benimkiler gibi pateni var."

David onun ayağa kalkmasına yardım ederken omuz silkti. "Ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi. "Bu tür patenlerin Sussex'de oldukça yaygın olması dışında."

David, annesi Leydi Moreland'ın o anda yanından geçen zavallı, çaresiz Donald Spence'e baktı. Moreland'ların Sussex'den geldiğine oldukça emindi ve onların patenlerinin Susannah'ın ki gibi görünmüyordu.

David ve Susannah küçük adımlarla aksayarak buzun kenarına geldiler- Aslında, kim bilir toprağın üstünde patenlerle yürümek nasıldı?-sonra David onun buza inmesine yardım etti. "Dengeni sağla," diyerek talimat verdi, onun kolunu sıkıca tutmasından oldukça hoşlanıyordu. "Unutma her şey dizlerde bitiyor,"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Susannah. "Hatırlayacağım."

Onlar buzun daha uzak köşesine hareket ettiler, onu bazı salakların onlara çarpacağından çok fazla

endişelenmeyeceği yere, daha az kalabalığın arasına yönlendirdi. Susannah doğal, kusursuz dengeli ve tamamen ritimle kayar gibi görünüyordu.

David şüpheyle gözlerini kıstı. Ufak tefek bir kız şöyle dursun, herhangi birinin bu kadar çabuk paten kaymayı öğrendiğini düşünmek zordu. "Daha önce paten kaymışsın."

"Birkaç kez," diye itiraf etti.

Sadece ne olduğunu görmek için, David hızla durdu. Susannah takdire şayan bir şekilde kendini tuttu, tökezlemedi bile.

"Birkaç kereden daha fazla, belki de?"

Susannah dişleriyle alt dudağını yakaladı.

"Belki bir düzineden fazla?" David kollarını çaprazlayarak sordu.

"Şey, belki."

"Neden bana paten yapamadığını söyledin?"

"Eh," dedi Susannah onu mükemmel bir taklidini yaparak kollarını çaprazladı. "Olabilir çünkü gelmemek için bir mazeret arıyordum."

David onun açık dürüstlüğü karşısında uğradığı ilk şaşkınlıkla geri çekildi ama sonra arzu etmemesine rağmen oldukça etkilendi. Bunun yanı sıra zengin, güçlü ve kont olan birinde çok, birçok mükemmel şey vardı. Ama dürüstlük o kişinin aşına olduğu şeyler arasında yoktu. David sadece onun gözlerinin içine bakacak ve onların gerçekte ne anlattığını söyleyecek birini kaç kez dilediğini saymamıştı. İnsanlar onun duymak istediğini düşündükleri şeyleri ona söyleme eğilimindeydi, ne yazık ki, nadiren gerçeği söylerlerdi.

Diğer taraftan Susannah düşündüğünü tam olarak ona söyleyecek kadar cesurdu. Doğrusu bu

Susannah'ın ona hakaret ettiği anlamına gelse bile bunun ne kadar ferahlatıcı olduğunu hissetmek David'i şaşırttı.

Bu yüzden sadece gülümsedi. "Ve fikrini mi değiştirdin?"

"Paten partisi hakkında mı?"

"Benim hakkında," dedi yavaşça.

Onun sorusu karşısında Susannah'ın dudakları şaşkınlıkla ayrıldı. "Ben." Susannah başladı ve David onun nasıl cevap vereceğini bilmediğini görebildi. David yaradılışımdan kaynaklanan, rahatsız edici bir andan onu kurtaracak bir şey söylemeye başladı ama sonra Susannah'ın ona bakmak için gözlerini kaldırması onu şaşırttı ve David'in çok baştan çıkarıcı bulduğu bir açıklıkla söyledi. "Hala karar aşamasındayım"

David sessizce güldü. "Galiba bu ikna kabiliyetimi geliştirmem gerektiği anlamına geliyor."

Susannah kızarınca onun öpüşmelerini düşündüğünü anladı. Geçen birkaç gün sırasında başka bir şey düşünemediğinden bu David'i memnun etti. Onun aynısına dayandığını bilmek işkencesini biraz daha fazla katlanılır kıldı. Ama şimdi baştan çıkarmanın ne yeri ne de zamanıydı ve bu yüzden paten kaymak hakkında neden yalan söylediğini ortaya çıkarmaya karar verdi.

"Ne kadar iyi paten kayıyorsun?" Onun kolunu bıraktı ve birazcık itti. "Gerçeği, lütfen."

Susannah bir an tereddüt etti ve birkaç adım uzağa kaydđ ve sonra harika bir hızla başladığı yere geri geldi. "Oldukça iyiyim, aslında." diye yanıtladı.

"Ne kadar iyi?"

Susannah hınzırca gülümsedi. "Oldukça iyi."
David kollarını kavuşturdu. "Ne kadar iyi?"

Susannah buza bakıp çevresindeki insanların pozisyonlarını ölçtü, sonra ona doğru -hızla- hareket etti. Ve sonra David ona çarpıp ikisini de devireceğine ikna olduğunda düzgün küçük bir dönüş yaparak onun etrafında döndü ve saat on iki yönünde başladığı yere geldi.

"Etkileyici," David mırıldandı.

Susannah tebessüm etti.

"Özellikle paten kayamayan biri için."

Susannah'ın tebessümü soldu ama gözleri küçük bir mahcubiyetle büyüdü.

"Başka marifetin var mı?"

O kararsız görününce David ekledi. "Devam et. Hadi göster. Müsaade ediyorum."

Susannah güldü. "Oh. Peki, öyleyse." Susannah birkaç adım uzağa kaydı sonra durup ona saf yaramazlıkla dolu bir bakış attı "İznini almadan bunu yapabileceğimi hayal bile edemem."

"Elbette edemezsin," dedi David dudakları seğirerek.

Susannah çevresine baktı, manevraları için yeterince alan olduğundan emin olmak istediği belliydi.

"Bize doğru gelmeyi hedefleyen kimse yok. Buz senin."

Yoğun konsantrasyonlu bir bakışla hız kazanıncaya kadar kaydı ve sonra David için adamakıllı sürpriz olan bir spin1 yaptı. Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

Ayakları buzu hiç bırakmadı ama bir şekilde bir kez, iki kez, üç kez. dönüyordu.

Tanrı aşkına, o neşeyle tüm varlığı aydınlanarak durmadan önce tam beş dönüş yaptı.

“Yaptım!” Susannah bağırdı, kelimeyi gülerek söylerken.

“Bu şaşırtıcı,” dedi David, onun yanına kayarken. “Bunu nasıl yaptın?”

“Bilmiyorum. Daha önce beş dönüşü başaramamıştım. Her zaman üç, eğer şanslıysam belki dörtte kalır ve büyük bölümünde düşerdim.” Susannah kendini heyecana kaptırmış hızlı hızlı konuşuyordu.

“Bir dahaki sefere, bir şey yapamadığını söylediğinde sana inanmamam gerektiğini bana hatırlat.”

Her nedense onun söyledikleri Susannah'ın gülümsemesine neden oldu. Yüzündeki gülümseme tam kalbinin ve ruhunun derinine inince Susannah sıırttı. Son birkaç ayı yapmaması gereken ya da yapamadığı her şeyi devamlı kendine hatırlatmak zorunda kaldığı, bir maskara gibi, bir fiyasko gibi hissederek geçirmişti. Şimdi yanındaki bu adam -bu harika, yakışıklı, zeki adam- ona her şeyi yapabileceğini söylüyordu.

Bu anın büyüsü içinde neredeyse ona inanıyordu.

1 Ayakları buzdan kaldırmadan kendi etrafında dönmek.

Bu gece David'in bir kont -en kötüsü de- bir Mann-Formsby olduğunu hatırlayarak, kendini gerçek için zorlayacaktı ve muhtemelen onunla birlikte olduğu için pişman olacaktı. Ama şimdi güneş, kar ve buzu elmas gibi parlatırken, soğuk rüzgârın onu sonunda uzun ve derin uykusundan

uyandırdığını hissederken yalnızca keyfine bakacaktı.

Ve Susannah güldü. Tam orada, tam o anda nasıl görüldüğünü ya da herkes sanki o delirmiş gibi onu izlese bile umursamadan güldü. Güldü.

“Söylesene, bu kadar komik olan ne?” diye sordu David.

“Hiç bir şey,” dedi Susannah nefesini toplayarak. “Bilmem. Sadece mutluyum, hepsi bu.”

Sonra David'in gözlerinde bir şey değişti. Daha önce ona arzuyla, hatta tutkuyla bakmıştı ama şimdi derinlerde bir şey gördü. Sanki David aniden onu bulmuş ve gözlerini üstünden hiç ayırmayı istemezmiş gibiydi. Ve belki bu çalışılmış ve daha önce binlerce kadın üzerinde kullanılan bir bakıştı ama, Susannah öyle olduğunu düşünmek istemedi.

Kendini özel hissetmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

“Koluma tutun,” dedi David ve o tutar tutmaz, diğer patenciler yana çekilirken yavaş ama akıcı hareketlerle birlikte buzun üstünde sessizce kaydılar.

Sonra David ona hiç beklemediği bir şey sordu. Sesi yumuşak ve neredeyse dikkatli bir şekilde kayıtsızdı ama yoğunluğu kolunu sıkış şeklinden belliydi. “Clive'de ne buldun?”

Her nasılsa Susannah tökezlemedi ve her nasılsa kayıp düşmedi ve her nasılsa cevap verirken sesi sakın bile görünüyordu. “Neredeyse kardeşinden hoşlanmıyormuş gibi görünüyorsun.”

“Saçma,” David cevap verdi. “Clive için hayatımı veririm.”

“Eh, peki,” dedi Susannah, bundan bir an için bile şüphe duymamıştı. “Ama onu seviyor musun?”

Birkaç saniye geçti ve patenleri buzda sekiz kez kaydktan sonra nihayet cevap verdi. "Evet. Herkes Clive'i sever."

Susannah, yüzünde daha fazlasını söylemeye niyeti olduğunu görene kadar kaçamak cevabı için onu azarlamak niyetiyle sertçe baktı.

"Kardeşimi severim," dedi David, kelimeleri sanki yalnızca saniyelerce her birinin üstünde nihai kararını vermiş gibi yavaş konuştu. "Ama onun eksiklerinden habersiz değilim. Ancak, Harriet ile yaptığı evliliğin onun biraz daha sorumluluk sahibi ve olgun bir kişiye dönüşmesine yardımcı olacağını umuyorum."

Bir hafta önce Susannah onun sözlerini hakaret olarak algıladı ama şimdi gerçeğin basit bir ifadesi olarak kabul ediyordu. Ve aynı dürüstlikle ona cevap vermek adil gibi görünüyordu.

"Clive'den hoşlandım," dedi Susannah, hatıralara dalarak. "Çünkü ahh, bilmiyorum. Sanırım nedeni onun her zaman çok mutlu ve özgür görünüyormasıydı. Bu bulaşıcıydı." Paten partisindekilerin geri kalanlarına yaklaşırken içgüdüsel bir şekilde hızlarını düşürüp iskelenin köşesini dönerlerken çaresizce omuz silkti. "Bu şekilde hisseden tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum," Susannah devam etti. "Herkes Clive'e yakın olmak ister. Nedense." Susannah özlemle, pişmanlıkla gülümsedi. Clive'in hatıraları hem acı hem tatlıydı.

"Nedense, onun yanındaki herkes gülümsüyor gibiydi. Özellikle ben." Susannah usulca bitirdi. Omuz silkti, hareket neredeyse bir özre benziyordu. "Onun kolunda olmak heyecan vericiydi."

Susannah yoğun bir ifadeyle onu inceleyen David'e baktı. Ama orada öfke yoktu, suçlama yoktu. Sadece anlama ihtiyacının apaçık merak duygusu. Susannah küçük bir nefes aldı -tam bir iç çekiş değildi, ama buna yakın bir şeydi. Analiz etmek için kendini hiç zorlamadığı bir şeyi kelimelere dökmek zordu. "Clive ile birlikteyken," Susannah nihayet söyledi, "her şey."

Doğru kelimeyi bulmak birkaç saniyesini aldı ama David ısrar etmedi.

"Parlak görünüyor," Susannah sonunda bitirdi. "Bu mantıklı mı? Sanki neredeyse üstünde bir ışık var gibi ve onunla temas eden her şey gerçekte olduğundan daha iyi görünüyor. Herkes daha güzel, yemekler daha lezzetli, çiçekler daha hoş kokulu." Susannah ciddi bir ifadeyle David'e döndü. "Ne demek istediğini anladın mı?"

David başıyla onayladı.

"Ama aynı zamanda," dedi Susannah, "o öyle parlak ki, -gerçekte fazlasıyla parlak olan- her şeyi gözden kaçırmama neden oldu." Düşünceli bir kaş çatışla hissettiklerini anlatacak kelimeler bulmaya çalışırken dudaklarının köşelerinin gerildiğini hissetti. "Yapmam gereken şeyleri fark etmedim."

"Ne demek istiyorsun?" David sordu ve Susannah onun gözlerine baktığında onunla dalga geçmediğini anladı. Cevabıyla gerçekten ilgileniyordu.

"Örneğin Worth balosunda," dedi Susannah. "Kesinlikle oldukça kötü olacak bir olaydan Penelope Featherington sayesinde kurtuldum."

David'in alnı kırıştı. "Onu tanıdığımın emin değilim."

“Söylemek istediğim tamda bu. Geçen yaz onu düşünecek kadar bile zaman ayırmadım. Benim açımdan hata değildi.” Susannah ona güvence verdi. “Ona kesinlikle acımasız davranmadım. Sadece. habersizdim, sanırım. Küçük sosyal çemberim dışında kalan hiç kimseye dikkat etmedim. Clive’in çemberi, aslında.”

David anlayışla başını salladı.

“Ve onun çok iyi bir insan olduğu ortaya çıktı.” Susannah ciddiyetle ona baktı. “Letitia ve ben geçen hafta onu davet ettik. Ayrıca o çok zeki ama farkına varmak için hiç acele etmedim. Keşke.”

Susannah durup alt dudağını çiğnedi.

“Herkesten daha iyi biri olduğumu düşündüm, hepsi bu.”

“Öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi David usulca.

Susannah sanki ufukta gerekli cevabı bulabilecekmiş gibi uzaklara bakıp başıyla onayladı.

“Belki öyleyim. Galiba geçen yaz ki hareketlerim için kendimi azarlamalıyım.

Eğlenceli bir zamandı ve Clive de hoştu. Onunla olmak çok heyecan vericiydi.” Susannah özlemle gülümsedi. “Sürekli dikkat odağında olmak, çok sevildiğini ve takdir edildiğini hissetmek- bunları reddetmek zor.”

“Clive tarafından mı?” David yavaşça sordu.

“Herkes tarafından.”

David yanıt vermeden önce patenleri buzu -bir kez, iki kez- kat etti. “Öyleyse sevdiğin erkeğin kendisi değildi, daha çok sana hissettirdikleriydi.”

“Arada fark var mı?” Susannah sordu.

David sorusunu çok derinlemesine tartıyor gibiydi. Sonunda cevap verdi. "Evet. Evet, olduğunu düşünüyorum."

David'in kelimeleri, bir ara sahip olduğu Clive hakkında daha katı ve daha uzun düşünmesi için onu zorlarken, neredeyse şaşkınlıkla, ağzının açıldığını hissetti. Düşündü ve dönüp konuşmak için ağzını açtı ama sonra-

BAM!

Ona bedeninden nefesini çalan bir güçle bir şey çarptı, buz üzerinde savrularak kar kümesinin içine ağır ve sertçe düştü.

"Susannah!" David hızla onun yanına kayarken bağırdı. "İyi misin?"

Susannah gözlerini kırıştırdı ve soluk soluğa yüzünden, kirpiklerinden, saçlarından ve şey, her yerinden karı silkelemeye çalıştı. Sırt üstü düşmüştü, neredeyse oturur pozisyondaydı ve hemen hemen kara gömülmüştü. Susannah bir şeyler geveledi, muhtemelen bir soru -kim, ne ya da nasıl- ne söyleyip söylemediğinden emin değildi. Sonra karı gözlerinden yeterince temizlemeyi başardığında yeşil kadife ceketli bir kadının öfkeyle kayarak uzaklaştığını gördü.

Susannah gözlerini kıstı. Susannah'ın geçen sezondan çok iyi tanıdığı, olmayacak biri, Anne Bishop idi! Anne'in onu yere yıkıp ardından olay yerinden sıvıştığına inanamıyordu.

"Neden o küçük."

"Yaralandın mı?" David onun yanına çömelirken oldukça etkili bir şekilde sözünü keserek sordu.

“Hayır,” Susannah homurdandı. “İyi olup olmadığını sormadan onun kayarak uzaklaştığına inanamıyorum.”

David omzunun üstünden baktı. “Şimdi ondan hiç iz yok, korkarım.”

“Eh, daha iyi bir mazereti var,” Susannah mırıldandı. “Yaklaşan ölümden daha az hiçbir şey kabul edilir olmayacak.”

David bir gülümsemeyle savaşı gibi göründü. “Eh yaralanmış gibi görünmüyorsun ve şuurunun oldukça yerinde olduğu belli. Bu yüzden kalkmana yardım etmemi ister misin?”

“Lütfen,” dedi Susannah ve minnetle onun elini kabul etti.

Bunun dışında David'in şuuru yerinde olmamalıydı çünkü çömelmiş bir şekilde elini uzattığında onu asılıp ayağa kaldırmak için uygun güce sahip olmadığını fark etmemişti ve bunun için tehlikeli bir andan sonra ikisi de buz ve dik bir pozisyonun tam ortasında asılı kalmış gibi görünüyordardı. Susannah'ın patenleri onun altından kayarak uçtu ve ikisi de karın içine geri yuvarlandı.

Susannah güldü. Kendini tutamıyordu. Kara gömülen yüce Renminster kontu ile ilgili çok harika bir şekilde uyuşmayan bir şey vardı. Kirpiklerinin üzerindeki kar taneleriyle oldukça çekici görünüyordu.

“Benimle alay etmeye cüret mi ediyorsun?” David ağzına giren karı tükürür tükürmez sesini yükseltirmiş gibi yaptı.

“Oh, asla,” Susannah kıkırdamasını önlemek için dudağını ısırды. “Sizinle alay etmeyi hayal bile edemem, Lord Snowman.”

David kızgın olması için çalıştığı ifadelerden biri için dudaklarını büzdü ama gerçekten eğlendiğini göstermekten başka işe yaramadı. "Bana böyle söyleme," diye uyardı.

"Lord Snowman mi demeyim?" Susannah onun tepkisine şaşırarak tekrarladı.

David hafif şaşkın bir ifadeyle onun yüzünü incelerken durakladı. "Demek duymadın?"

Susannah karın içinde yatan biri kadar iyi başını iki yana salladı. "Ne duyacaktım ki?"

"Harriet'in akrabaları soyadlarını kaybetmelerine oldukça dertlendiler. Fark ettiysen, Harriet'in soyadı Snowe."

"Yani." Susannah'ın dudakları keyifli bir dehşetle aralandı. "Oh, söyleme."

"Gerçekten," David yanıt verdi, sanki gülmek istiyor ama yapmamalıyım diye düşünüyor gibi görünüyordu. "Kardeşimden artık tam olarak Clive Snowe-Mann-Formsby olarak bahsedilmeli."

"Oh, ben kötüyüm," dedi Susannah, öyle sert gülüyordu ki kar tepeciği sallandı. "Ben gerçekten kötü, acımasız biriyim. Ama ben diyemem. elimde değil. ben."

"Gülmeye devam et," dedi David ona. "Seni temin ederim, ben dedim."

"Clive çok kızmış olmalı!"

"Bu biraz fazla acımasızlıkla renklendirmiş olabilir ama kesinlikle utandırıcıydı."

"Çift tireli bir isim yeterince kötü olurdu," dedi Susannah. "Kendimi şöyle tanıtmak zorunda kalmak istemem, Susannah Ballister-Bates." Susannah bunlara uyacak korkunç bir soyadı aradı. "Bismark!" diyerek zaferle tamladı.

“Hayır," David kuru kuru mırıldandı.
“İstemeyeceğini görebiliyorum."

“Ama bu." Susannah onun yumuşak kelimelerinin dosdoğru üstüne giderek bitirdi.
“Oldukça ötesinde.. oh Tanrım, neyin ötesinde olduğunu bilmiyorum. Benim anlayışımın ötesinde, galiba."

“O Snowe-Formsby olarak değiştirmek istedi ama ben ona Mann atalarımızın buna çok üzüleceğini söyledim."

“Dikkat çektiğim için beni bağışla ama Mann ataların rahmetli oldu," Susannah yanıt verdi.
“Onların şu ya da bu şekilde üzülme kabiliyetinden yoksun olduklarını düşünüyorum."

“Arkalarında Mann adından vazgeçen herhangi birinin parasal mirastan men edileceğine dair yasal belgeler bıraktılar."

“Yapmış olamazlar!" Susannah soludu.

David sadece gülümsedi.

“Yapmadılar!" dedi Susannah tekrarladı ama bu sefer ses tonu oldukça farklıydı. “Böyle bir şey yapmadılar. Sadece zavallı Clive'e eziyet etmek için böyle söyledin."

“Oh, şimdi zavallı Clive mi oldu?" David ona sataştı.

“Snowe-Mann ismine cevap vermek zorunda kalan herkes zavallıdır!"

“Bu Snowe-Mann-Formsby sana çok teşekkür eder." David ona küstahça sırıttı. “Formsby atalarım oldukça üzülecekti."

“Ve herhalde onlarda adlarını istemeyen birini mirastan men ederlerdi?" Susannah alaycı bir şekilde sordu.

“Aslında, öyle yaptılar,” dedi David. “Fikrim hakkında ne düşünüyorsun.”

“Sen iflah olmazsın,” dedi ama sesine doğru şekilde dehşet katmayı beceremedi. Gerçek, onun mizah duygusuna hayran olmasıydı. Aslında Clive’in şakaları yalnızca pastanın üstündeki kremaydı.

“O zaman, sanırım sana Lord Snowflake demek zorunda kalacağım,” dedi Susannah.

“Bu hiç ciddi bir isim değil,” dedi David.

“Ya da kahramanca,” Susannah kabul etti.

“Ama gördüğün gibi, burada karın içinde kapana kısıldım.”

“Benim gibi.”

“Beyaz sana yakıştı,” dedi Susannah.

David ona bir bakış attı.

“Bu rengi daha sık giymelisin.”

“Kara bulanmış bir kadın için oldukça küstahsın.”

Susannah sırtıttı. “Cesaretimi senin kara bulanmış halinden alıyorum.”

David yüzünü buruşturdu sonra mütevazı bir şekilde onayladı. “Aslında çok rahatsız edici değil.”

“İtibarının mahvolması dışında,” Susannah kabul etti.

“Ve soğuk.”

“Ve soğuk. Hissedemiyorum. ee. şeyimi.”

“Kalçalarını mı?” David yardımseverliğini sundu.

Susannah sanki bir şekilde kızarıklığını giderecekmiş gibi boğazını temizledi. “Evet.”

David’in gözleri onun utangaçlığı karşısında parladı sonra ciddileşti -en azından olduğundan daha ciddileşti. “Pekâlâ, sanırım seni kurtarmam gerek, o

zaman. Oldukça beğendim senin. endişelenme. 0 kelimeyi söylemeyeceğim." David onun dehşetle soluğunu tutması üzerine araya girdi. "Ama onun incindiğini görmek istemem."

"David," Susannah dışlerinin arasından konuştu.

"Adımı kullanmanı sağlayan neden bu mu?"

David merak etti. "Birazcık uygunsuz ama yorumun son derece saygılı olduğuna seni temin ederim."

"Kimsin sen?" Susannah aniden sordu. "Ve konta ne yaptın?"

"Renminster'a mı demek istiyorsun?" diye sordu, burun buruna gelecek kadar ona doğru eğilerek.

Sorusu öyle tuhaftı ki Susannah küçük bir baş sallamadan başka yanıt veremedi.

"Belki de onu hiç tamnamışsındır," David ima etti. "Belki de sen sadece tanıdığını düşündün ama yüzeyin altındakini hiç görmedin."

"Belki de görmedim," Susannah fısıldadı.

David gülümsedi, sonra onun ellerini tuttu.

"Şimdi yapacağımız şey şu. Ben ayağa kalkıp seni kaldıracam. Hazır mısın?"

"Emin değilim."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı, kendini yukarı itmeye çalıştı, ayaklarındaki patenlere verdiği vazife küçük olmadığından buzda kaydı.

"David sen."

Ama faydası olmadı. Tahmin edildiği gibi erkekçe davrandığı için bu ikna edilmeyi dinlemeyeceği anlamına geliyordu (bir de kaba gücünü gösterme fırsatına müdahale etme zamanı olmadığı anlamına).

Susannah ona söyleyebilirdi -aslında, yapmayı denedi de- aç ı yanlı ş oldu ğundan patenlerinin altından kayaca ğını ve ikisinin de tepetaklak düş ece ğini.

Ve tam olarak olan buydu.

Ama bu sefer David oldukça sinirlendirecek ve bahane ürettirecek tipik erkekçe bir tavırla hareket etmedi. Sadece doğrudan gözlerinin içine bakıp bir kahkaha patlattı.

Susannah bedeni tamamen katıksız neş eyle sarsılarak onunla güldü. Clive ile hiç böyle olmamış tı. Clive ile birlikte güldü ğünde bile her zaman sanki kendini sergiliyormuş gibi sanki herkes ş akanın ne oldu ğunu merak ederek (ç ünkü esprinin iç eri ğini bilmeyen biri kendini en revaçta sahnenin parças ı olarak sayamazdı) onun gülmesini izliyormuş gibi hissederti.

Clive ile birlikteyken, o her zaman ş akanın iç eri ğini bilirdi ama onları her zaman komik bulmamış tı.

Ama herhangi birinin, gözlerindeki anlayamama ifadesini fark etmeyece ğini umarak yine de gülmüş tü.

Bu sefer farklıydı. Bu özeldi. Bu.

Hayır, Susannah ş iddetle düş ündü. Bu sevgi değildi. Ama belki de başlangıcıydı. Ve belki de büyüyecekti. Ve belki de.

“Neler oluyor burada?”

Susannah yukarı baktı. Ama o zaten bu sesi tanıyordu. Dehşet karnını doldurdu.

Clive.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mann-Formsby kardeşler Moreland paten partisine katıldı, ilişkilerinin samimi olduğu zar zor söylenebilmesine rağmen. Aslında bu yazar kont ve kardeşinin neredeyse yumruk yumruğa geldiğini aktarmalı.

Şimdi, Nazik Okuyucu, bu görülecek manzara olurdu.

Paten üstünde dövüş! Sonraki ne olabilir?

Sualtında eskrim? At üstünde tenis?

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 4Şubat 1914

Elini Clive'in eline yerleştirdiği zaman sanki zaman geriye dönmüş gibi oldu. Kalbini -ya da en azından gururunu- kıran bu adama bu kadar yakın durmayalı yarım yıl geçmişti ve hiç bir şey hissetmek istemese de.

Hissetti.

Kalbi çarptı, midesi alt üst oldu ve nefesi titreyerek çoğaldı ve bütün bunlar için nasılda kendinden nefret etti.

Clive hiçbir şey anlamına gelmeliydi. Hiçbir şey. Hiçbir şeyden daha azını başarabilirdi.

“Clive,” dedi Susannah, elini onunkinden çekerken bile sesini korumaya çalıştı.

“Susannah,” dedi Clive sıcak bir şekilde, kendinden emin haliyle ona gülümseyerek.

“Nasılsın?”

“İyiyim,” Susannah cevap verdi, şimdi, o zamandan beri, gerçekten sinirlendi. Onun nasıl olduğunu düşünüyordu ki?

Clive kardeşine elini uzatmak için arkasını döndü ama David zaten ayağa kalkmıştı.

"David," dedi Clive alayla. "Seni burada Susannah ile görmeyi beklemiyordum."

"Ben de seni burada görmeyi hiç beklemiyordum," David cevap verdi.

Clive omuz silkti. Şapka takmıyordu ve sarı saçının bir tutamı alnına düşmüştü.

"Katılmaya bu sabah karar verdim."

"Harriet nerede?" David sordu.

"Annesiyle ateşin önünde oturuyor. Soğuğu sevmes."

Bir an için hiçbir şey söylemeden garip bir üç parçalı tablo gibi ayakta durdular. Tuhaf, diye düşündü Susannah, gözleri Mann-Formsby kardeşlerin üzerinde sürüklenirken. Clive ile geçirdiği tüm zamanlarda onun konuşmadığını ya da basit bir gülümseme üretmediğini hiç görmemişti. O bir bukalemun gibi durumun içine tamamen kolaylıkla kayardı. Ama şimdi sadece tamamen düşmanca olmayan bir ifadeyle kardeşine bakıyordu.

Ama bakışı kesinlikle dostça değildi.

David de çok iyi görünmüyordu. Kendini her zaman dik ve kusursuz duran Clive'den daha katı tutma eğilimindeydi. Ve gerçekte Clive'i temsil eden rahat, akıcı zarafetle hareket eden nadir bir erkekti. Ama şimdi David neredeyse çok bükülmez, çenesi çok sıkı görünüyordu. Biraz önce kar yığınının içinde katıla katıla gülerlerken Susannah bir erkek görmüştü, bir kont değil.

Ama şimdi.

Kont tamamen geri dönmüştü.

"Kaymak ister misin?" Clive sordu aniden.

Susannah Clive'in ona söylediğini fark ettiğinde şaşkınlıkla başının aniden hareket ettiğini hissetti.

Muhtemelen abisiyle buzda kaymak isteyecek değildi ama yine de bunu Susannah ile yapması çok uygun gibi görünmüyordu. Özellikle çok yakında Harriet varken.

Susannah kaşlarını çattı. Hele hele Harriet'e çok yakın olan Harriet'in annesi dururken. Birinin eşini olası garip bir pozisyona sokması bir şey, kayın validesinin yanında böyle bir şey yapması başka bir şeydi.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," Susannah kaçamak cevap verdi.

"Havayı yumuşatmalıyız," dedi Clive, ses tonu gerçekçiydi. "Katı hisler beslemediğimizi herkese gösterelim."

Katı hisler beslememek mi? Susannah'ın çenesi kasıldı. Hangi kahrolası şeyden bahsettiğini düşünüyordu ki? Katı hisler besliyordu. Hem de çok katı. Geçen yazın ardından Clive'e olan hisleri kesinlikle demir kadar sertti.

"Eski günlerin hatırına," Clive yüzünü aydınlatan çocuksu sırıtışıyla ikna etmeye çalıştı.

Yüzü mü? Aslında, dürüst olmak gerekirse, bütün rıhtımı aydınlatan yüzüydü. Clive'in gülümsemesi her zaman bunu yapardı.

Ama bu kez, Susannah her zamanki heyecan sarsıntısını hissetmedi. Yerine biraz sinirlendiğini hissetti.

"Lord Renminster ile birlikteyim," dedi sert bir şekilde. "Onu terk etmem kibarca olmaz."

Clive kahkahanın küçük bir ulumasını saldı. "David mi? Onun için endişelenme." Clive abisine döndü. "Aldırmazsın, değil mi, yaşlı adam?"

David sanki çok fazla aldırılmış gibi baktı ama o tabii ki yalnızca, "Katiyen," dedi.

Susannah Clive'den daha da çok onun yüzünden sinirlendi. Eğer aldırıyorsa neden bir şey yapmamıştı? Clive ile kaymak istediğini mi düşünmüştü? "Güzel," diye duyurdu Susannah.

"Gidelim, o zaman. Eğer kayacaksak, bari ayak parmaklarımız donup siyaha dönmeden önce bunu yapalım."

Ses tonu için enerjik hariç bir şey söylenemezdi ve Mann-Formsby kardeşler ona meraklı bir şaşkınlıkla baktılar.

"Bir fiçi çikolatanın yanında olacağım," dedi David, Clive Susannah'a kolunu sunarken nazik bir selam verdi.

"Ve hala sıcak değilse, o zaman bir fiçi brendinin yanı başında olacaksın," Clive espri yaptı.

David kardeşine sert bir gülümsemeyle yanıt verip kayarak uzaklaştı.

"Susannah," dedi Clive, ona sıcak bir bakış atarak. "Onun gitmesinden memnunsun, değil mi? Çok uzun zaman oldu."

"Öyle mi?"

Clive kıkırdadı. "Olduğunu biliyorsun."

"Evlilik nasıl gidiyor?" diye sordu iğneleyici bir üslupla.

David suratını ekşitti. "Hiç zaman kaybetmiyorsun, değil mi?"

"Anlaşılan, sen de öyle," diye mırıldandı, Clive kaymaya başlayınca rahatlayarak. Kısa sürede alanın etrafında tur attılar, çok yakında tamamlamış olacaklardı.

“Bana hala kızgınsın, demek?” diye sordu Clive. “Bunu aşmayı başardığını umuyordum.”

“Seni aşmayı başardım,” dedi Susannah.

“Kızgınlığım tamamiyle başka bir şey için.”

“Susannah,” dedi Clive, fakat sesi kulağına bir sızlanma gibi geldi aslında. Clive iç çekince Susannah ona baktı. Gözleri endişe doluydu ve yüzü yaralı bir görünüşe sahipti.

Ve belki gerçekten kırılmıştı. Belki gerçekten onu incitmek niyetinde olmamıştı ve sahiden Susannah'ın sanki hiç bir şey olmamış gibi bütün tatsız olaylara omuz silkmesinin mümkün olacağını düşünüyordu.

Ama bunu yapamazdı. O iyi bir insan değildi. Susannah bazı insanların gerçekten içlerinin iyi ve güzel olduğuna, bazı insanların sadece olmaya çalıştıklarına karar vermişti. Ve o son grupta yer almalıydı, çünkü Clive'in affedilmesi için yeterince hayırsever Hristiyan'ı gerçekten toplayamazdı. Her şeye rağmen, henüz değil.

“Zevkli birkaç ay geçirmedim,” dedi Susannah, sesi sert ve hızlıydı.

Clive'in Susannah'ın kolunun etrafındaki eli gerildi. “Özür dilerim. Ama başka seçim şansımın olmadığını görmüyor musun?”

Susannah inanamayarak ona baktı. “Clive, sen tanıdığım herkesten daha fazla seçeneğe ve fırsata sahipsin.”

“Bu doğru değil,” Clive ona ilgiyle bakarak ısrar etti. “Harriet ile evlenmeye mecbur kaldım. Şansım yoktu. Ben.”

“Yapma,” Susannah alçak sesle uyardı.
“Yaptığın şeye sırt çevirme. Bu benim için adil değil ve kesinlikle Harriet için de adil değil.”

“Haklısın,” dedi Clive biraz utanarak. “Ama.”

“Ve şu ya da bu nedenle Harriet ile evlenmen umurumdan değil. Babası sırtına silah dayayarak seni sunağa yürüttüyse bile umurumda değil!”

“Susannah!”

“Neden veya nasıl olursa olsun onunla evlendin.” Susannah öfkeyle devam etti. “Dört yüz kişinin önünde bunu ilan etmeden önce bana söyleyebilirdin.”

“Özür dilerim. Bu benim sefilliğimden oldu.”

“Aynen,” diye mırıldandı Susannah, Clive yanında olmadığına çoğunlukla içinden onunla tartışmasının aksine, Clive'e doğrudan ağzına geleni söylemek için bir şansı olduğundan şimdi biraz daha iyi hissediyordu. Ama ne olursa olsun, yetmişti ve artık onun yanında kalmayı bilhassa umursamadığını anladı. “Sanırım beni David'e geri götürmelisin.”

Clive'in kaşları havalandı. “Şimdi David oldu, öyle mi?”

“Clive,” dedi Susannah, sesi kızgındı.

“Onun ilk adını kullandığına inanamıyorum.”

“Öyle yapmam için bana izin verdi ve endişelenmeni gerektirecek bir şey görmüyorum.”

“Elbette beni endişelendirir. Aylarca sana kur yaptım.”

“Ve sen başka biriyle evlendin,” diyerek ona hatırlattı. Yüce Tanrım, Clive kıskanıyor muydu?

“Sadece. David,” Clive tatsız sesiyle tükürür gibi söyledi. “En olmayacak kişi, Susannah.”

"David ile sorunun ne?" diye sordu Susannah.
"O senin kardeşin,
Clive."

"Çok doğru. Ben onu herkesten iyi tanırım."
Rıhtımın etrafında kayarken belindeki eli sıkılaştı.
"O senin için doğru erkek değil."

"Bana tavsiyede bulunacak bir konumda
olduğunu pek sanmıyorum."

"Susannah."

"Kardeşinden hoşlanmak için nedenim var,
Clive. O komik ve zeki ve."

Clive gerçekten tökezledi bu onun gibi zarif bir
erkek için oldukça nadirdi. "Komik mi dedin?"

"Bilmem. Galiba söyledim. Ben."

"David? Komik?"

Susannah kar yığınının içindeki hallerini,
David'in kahkahasının sesini ve sihirli
gülümsemesini düşündü. "Evet," dedi sessizce
anıları tazelerken. "O beni güldürüyor."

"Ne saçmaladığını bilmiyorum," Clive
mırıldandı. "Ama kardeşimde mizah duygusu yok."

"Bu gerçekten doğru değil."

"Susannah, ben yirmi altı yıldır onu tanıyorum.
Siz tanışalı ne kadar oldu, bir hafta mı? Bir haftalık
tanışıklıktan daha fazla süre için dikkate alınmalıyım
diye düşünüyorum."

Susannah çenesinin bir dizi öfkeyle sertleştiğini
hissetti. Ona tepeden bakılmasını hiç arzulamıyordu,
özellikle Clive tarafından. "Sahile geri dönmek
istiyorum. Şimdi."

"Susannah."

"Eğer bana uymak istemiyorsan, kendi başıma
kayarım," Susannah uyardı.

“Sadece bir kez daha dolaşalım, Susannah,”
Clive ikna etmeye çalıştı. “Eski günlerin hatırına.”

Susannah'ın ona bakması korkunç bir hataydı. Çünkü her zaman bacaklarını yağa çeviren aynı ifadeyle ona bakıyordu. Mavi gözlerin nasıl bu kadar sıcak görünebildiğini anlamadı ama onunkiler adeta eritiyordu. Ona sanki dünyadaki tek kadınmış gibi bakıyordu ya da belki de aç bir ifadeyle yiyeceğin son kırıntısına bakar gibi ve.

Asıl şimdi katılaşıyordu ve dünyadaki tek kadın olmadığını biliyordu ama o, yaptığı bütün o çocuksu davranışlarda içten görünüyordu, Clive kalbinde kaba biri değildi. Susannah kararlılığının eriyip gittiğini hissetti ve iç çekti. “Pekâlâ,” dedi boyun eğmiş bir sesle. “Sadece bir kez daha. Ama hepsi bu. Buraya David ile geldim ve onu kendi haline bırakmak adil değil.”

Lord ve Leydi Moreland'ın misafirler için düzenlediği eğreti alanın çevresinde bir kez dönerlerken gerçekten David'in yanına geri dönmek istediğini fark etti.

Clive yakışıklı olabilirdi, Clive büyüleyici olabilirdi ama artık bir bakışıyla kalbini yerinden hoplatamıyordu.

David bunu yapıyordu.

Ve hiçbir şey onu daha fazla şaşırtamazdı.

IMoreland'ların hizmetçileri bir fiçı çikolatanın altında ateş yakmıştı, bu yüzden içecek istenildiği gibi sıcaktı. Nihayet, el ve ayak parmaklarında hissetmeye başladığı sıcaklığın, yakılan ateşle hiç alakası olmadığını, Clive'in kar tepeciğine gelip ona ve Susannah'a baktığı andan beri kaynamakta olan

öfkesiyle alakası olduğunu fark etmeden önce çok koyu hazırlanmış içecekten üç fincan içmişti.

Lanet olsun, bu doğru olamazdı. Clive Susannah'a bakmıştı. David'e karşı umursamazdı - Tanrı aşkına, onun abisiydi- ve hiçbir erkeğin karısı olmayan bir kadına bakmaması gereken şekilde Susannah'a gözünü dikip bakmıştı.

David'in parmakları fincanın etrafında gerildi. Oh, pekala biraz abartıyordu. Clive, Susannah'a şehvetli bir şekilde bakmamıştı (David kendini ona bakarken yakaladığından beri bunu kesin bir şekilde bilmeliydi) ama Clive'in ifadesi kesinlikle sahipleniciydi ve gözleri kıskançlıkla alev almıştı.

Kıskançlık mı? Eğer Clive Susannah'ı kıskanma hakkına sahip olmayı istiyorduysa, kahrolası onunla evlenmeliydi, Harriet ile değil. Çenesi bir mengene gibi kenetlenen David, buzun üstünde Susannah'a kılavuzluk eden kardeşine baktı. Clive hala onu istiyor muydu? David endişelenmedi; şey, gerçekten endişelenmedi. Susannah evli bir erkekle çok yaklaşarak kendini asla rezil etmezdi.

Ama ya Susannah onun için hala yas tutuyorsa? Lanet olsun, ya hala onu seviyorsa? Sevmediğini söylemişti ama gerçekten kendi kalbini tanıyor muydu? Erkekler ve kadınlar âşık olduklarında kendilerini kandırma eğiliminde olurdu.

Ya onunla evlenirde -ve tam olarak niyeti onunla evlenmekti- Clive'i sevmeye devam ederse? Karısının kardeşini tercih ettiğini bilerek buna nasıl katlanırdı?

Bu dehşet verici bir ihtimaldi.

David etraftakilerin irkilerek dik dik bakmalarını görmezden gelerek fincanını yakınlardaki bir

masaya gürültülü bir pat sesiyle bırakınca etrafa çikolata dökölüp saçıldı.

"Eldivenleriniz, lordum," birisi dikkat çekti.

David çikolata yüzünden şimdi koyu kahverengine dönen, sırlıslıkam deri eldivenlerine serinkanlı bir şekilde baktı. Kesinlikle mahvolmuştu ama ilgilenmek için kendini ikna edemezdi.

"Lordum?" İsimsiz kişi tekrar sordu.

David genç centilmeni kaçtırtmak için hırlar gibi bir ifadeyle ona dönmesi gerekiyordu.

Ve böyle buz gibi bir günde ateşten uzaklaşan herkes hakikaten başka bir yerde olmayı aşırı derecede istemek zorundaydı.

Birkaç dakika sonra Clive ve Susannah hala mükemmel uyumlu adımlarla kayarak yeniden ortaya çıktı. Clive, dört yaşındayken mükemmelleşen inanılmaz sıcak ifadesiyle ona bakıyordu (Clive herhangi bir şey için asla ceza almamıştı, o kocaman mavi gözlerindeki pişman ifade onu herhangi bir sıyrığın dışında tutma eğilimdeydi) ve Susannah de ona bakıyordu, yüzündeki ifade.

Eh, gerçeği söylemek gerekirse, David onun yüzündeki ifadeden tam olarak emin değildi ama görmek istediği, eksiksiz nefret değildi.

Ya da öfkeye de razıydı veya belki de adamakıllı ilgisizliğe. Evet, ilgisizlik en iyisi olacaktı.

Ama yerine Susannah hemen hemen bezgin bir şefkate benzer bir şeyle ona bakıyordu ve David öyle ya da böyle ne yapacağını bilmiyordu.

“İşte onu getirdim," dedi Clive, onlar yaklaşır yaklaşmaz. “Yanına geri döndü. Söz verdiğim gibi sağlam ve güvende."

David Clive'in kelimelere çok abartı yerleştirdiğini düşündü ama karşılaşmalarını uzatmayı dilemediğinden yerine sadece “Teşekkür ederim," dedi.

“Güzel zaman geçirdik, değil mi, Susannah?" dedi Clive.

“Ne? Oh evet, elbette," diye cevap verdi. “Güncel haberleri öğrenmek güzeldi."

“Harriet'e geri dönmen gerekmiyor mu?" David ima ederek sordu.

Clive sadece onun neredeyse gülümsemesinden cesaret alarak ona geri gülümsedi. “Harriet birkaç dakika kendi kendine kalmaktan hoşnut. Ayrıca annesiyle beraber olduğunu söyledim."

“Yine de," dedi David, şimdi düpedüz asabileşerek. “Susannah benimle geldi."

“Harriet ile ne alakası var?" Clive karşı çıktı.

David'in çenesi çıkıntı yaptı. “Onunla evli olman haricinde hiç alakası yok."

Clive ellerini kalçalarına dayadı. “Senin hiç kimseyle evli olmamanın aksine."

Susannah'ın gözleri bir kardeşten diğerine gidip geldi.

“Bunun ne anlama gelmesi gerek?" David ısrar etti.

“Benimkine karışmadan önce sıraya kendi meselelerini koymalısın demek hariç, hiçbir şey."

“Senin ki!" David neredeyse patladı. “Susannah ne zamandan beri senin meselen haline geldi?"

Susannah'ın ağzı açık kaldı.

"O ne zaman senin meselen oldu?" Clive yaylını ateşine tuttu.

"Bunun senin işin olduğunu hiç sanmıyorum."

"Eh, bu benim daha fazla işim."

"Beyler!" Susannah nihayet araya girdi, önünde gerçekleşen sahneye inanamayarak.

David ve Clive en sevdikleri oynuncağı paylaşamayan altı yaşındaki çocuklar gibi atışıyorlardı.

Ve söz konusu oyuncak o gibi görünüyordu, Susannah bu benzetmeden pek hoşlanmadı.

Ama onu ya duymadılar ya da umursamadılar. Çünkü Susannah aralarına girene kadar didişmeye devam ettiler. "David! Clive! Bu kadar yeter."

"Kenara çekil, Susannah," dedi David, neredeyse hırlayarak. "Bu seninle ilgili değil."

"Değil mi?" diye sordu Susannah.

"Hayır," dedi David sert bir sesle. "Değil. Bu Clive ile ilgili. Her zaman öyleydi."

"Şimdi buraya bak," dedi Clive kızgınca, David'in göğsünü dürterek.

Susannah'ın soluğı kesildi. Dövüşmeye başlıyorlardı! Etrafına bakındı ama çok şükür, hiç kimse eli kulağında şiddetin farkında değildi, belli bir mesafede oturmuş annesiyle sohbet eden Harriet bile.

"Sen başkasıyla evlisin," dedi David adeta tıslayarak. "Susannah üzerindeki haklarını kaybettin."

"Ben gidiyorum," Susannah duyurdu.

"Harriet ile evlendiğinde. Ve sen dikkatle düşünmelisin."

“Gidiyorum dedim!” Susannah tekrarladı, onu duyup duymamalarını neden önemsediyini merak ederek. David bunun onunla ilgisi olmadığını oldukça açık bir şekilde ifade etmişti.

Ve bu yanılttı. Bu fazlasıyla açıktı. O yalnızca kazanılması gereken aptal bir ödül durumundaydı. Clive onu istiyordu çünkü David'in ona sahip olduğunu düşünüyordu. David de çok daha benzer nedenle onu istiyordu. Aslında onu hiç önemsemiyorlardı, tek önemsedikleri hayat boyu aptalca bir rekabet içinde birbirlerini mağlup etmekte.

Kim daha iyi? Kim daha güçlü? Kimin en fazla oyuncuğu var? Bu aptalcaydı ve Susannah'ı hasta ediyordu. David'in gülüp şakalaştığı ve aralarında özel bir şey geliştiği o sihirli anı hayal etmek için kendine izin verdi. O kesinlikle tanıdığı diğer erkekler gibi davranmıyordu. Onu gerçekten dinlemesi alışılmışın dışında bir deneyimdi. David güldüğünde sesi sıcak, zengin ve gerçektir. Susannah hep gülüşünün bir insan hakkında çok şey anlatacağını düşünmüştü ama belki bu sadece başka bir yitik hayaldi.

“Ben gidiyorum,” dedi Susannah üçüncü kez, neden canını sıktığından emin bile olmayarak. Belki de yürüyüp uzaklaşmaya başladığında hastalıklı bir merakla onların ne yapacağını görmek istemesinde bir parça çekicilik vardı.

“Hayır, gitmiyorsun,” dedi David, Susannah hareket ettiği anda bileğini yakaladı.

Susannah şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. David onu dinlemişti.

“Sana eşlik edeceğim,” dedi sertçe.

"Senin epey meşgul olduğun belli," dedi Susannah, alaycı bir bakışla Clive'e doğru baktı. "Beni eve götürecek bir arkadaş bulacağımdan eminim."

"Sen benimle geldin. Benimle ayrılacaksın."

"Bu gerekli değil."

"Gerekli," dedi David ve Susannah aniden onun insanları neden o kadar korkuttuğunu anladı. Ses tonu Thames'ı bile dondurabilirdi.

Susannah buz tutmuş nehre baktı ve neredeyse güldü.

"Seninle sonra konuşacağız," David Clive'i tersledi.

"Pffft." Susannah ağzının üstüne hızla elini yerleştirdi.

David ve Clive sinirli yüz ifadeleriyle ona bakmak için döndüler. Susannah zamansız gelen başka bir kıkırtıyı bastırmak için savaştı. Şimdiye kadar onların birbirine benzediklerini hiç düşünmemişti. Onlar kızdıklarında tam olarak aynı görünüyorlardı.

"Neye gülüyorsun?" Clive bilmek istedi.

Susannah gülmemek için dişlerini sıktı. "Hiçbir şeye."

"Hiçbir şey olmadığı belli," dedi David.

"Seninle ilgili değil," Susannah cevap verdi, güç bela kontrol altına aldığı kahrıyla sarsılarak. Ona kelimelerini geri fırlatmak ne kadar eğlenceliydi.

"Sen gülüyorsun," David suçladı.

"Ben gülmüyorum."

"Gülüyor," dedi Clive David'e ve onda birbirleriyle münakaşa etmeyi bıraktılar.

Elbette artık tartışmıyorlar, ona karşı birleşiyorlardı. Susannah önce David'e sonra da Clive'e baktı. Sonra tekrar David'e baktı. Öyle kızgın bir şekilde ona ters ters bakıyordu ki Susannah'ın onun için özel yapılmış buz patenlerinden dışarı fırlamaktan korkması gerekirdi ama bunun yerine kahkahalara boğuldu.

"Ne?" David ve Clive bir ağızdan sordular.

Susannah sadece kafasını sallayarak konuşmaya çalıştı "Yok bir şey," dedi ama kendini akli dengesi yerinde olmayan bir kaçık gibi göstermekten başka bir şey yapmayı gerçekten başaramadı.

"Onu eve götürüyorum," dedi David Clive'e.

"Keyfine bak," Clive cevap verdi. "Burada kalamayacağı belli." Cümlesinin başı uygar toplumun arasında demek istiyordu.

David onun dirseğini tuttu. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu David, Susannah üç kez bunu yapmaya niyeti olduğunu duyurduğu halde.

Susannah başıyla onayladı, sonra David'in onu uzaklaştırmasına izin vermeden Clive'e veda etti.

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu David, arabaya yerleşir yerleşmez.

Susannah çaresizce başını salladı. "Clive'e o kadar çok benziyorsun ki."

"Clive'e benzemek mi?" David tekrarladı, sesi inanamazlıkla renklendi. "Clive'e benzemiyorum."

"Eh, belki yüz hatların benzemiyor," dedi, kucağına yerleştirilen battaniyenin tüylerini amaçsızca yolarken. "Ama ifadelerin aynıydı ve kesinlikle onun gibi davranıyordun."

David'in ifadesi taşa döndü. "Ben asla Clive gibi davranmam."

Susannah omuz silkerek cevap verdi.

"Susannah!"

Susannah kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Ben Clive gibi davranmam."

"Normalde hayır."

"Bugün de davranmadım."

"Korkarım, evet, bu gün davrandın."

"Ben." David cümlesini bitirmedi. Yerine ağzını kapatıp dudaklarını kenetledi. Sadece "Yakında evde olacaksın," demek için açtı.

Aslında bu doğru değildi. Portman meydanına gitmek kırk dakika sürerdi. Onun evine varana kadar ikisi de bir daha konuşmazken her bir dakikanın acı veren ayrıntısını hissetti.

Sessizliğin kulakları sağır ettiğini fark etti.

ALTINCI BÖLÜM

En eğlenceli olan, Leydi Eugenia Snowe'un yeni damadının buz üzerinde kayışını gözlemesiydi.

Belki de damadının güzel Susannah Ballister ile buzda dönmesini gözlüyordu?

Ve genç Mann-Formsby şimdi bir şapka takmış olmayı dilemez miydi?

Leydi Whisledown Cemiyet Haberleri, 4Şubat 1814

Clive'e benzemek?!!!

David okumaya teşebbüs ettiği gazeteyi kapıp şiddetle ellerinin arasında buruşturdu. Sonra iyi ölçerek odanın karşısına savurdu. Ancak gazetenin ağırlığı olmadığından huysuzluk gösterisi tümüyle yetersiz oldu ve halının üstüne yavaşça konmadan önce havada yavaş yavaş süzülmele son buldu.

Bir şeylere vursa çok tatmin edici olacaktı, özellikle şöminenin üzerinde asılı duran Clive'in sürekli gülümseyen yüzünü içeren aile portresine denk getirmeyi başarsaydı.

Clive? Susannah nasıl Clive'e benzediğini düşünebilirdi?

Bütün hayatını kardeşini beladan, kazalardan ve potansiyel felaketlerden uzak tutmakla geçirmişti.

En önemli kelime 'potansiyeldi' çünkü David, her zaman Clive 'durumlarını' felakete dönüştürmeden önce araya girmeyi başarmıştı.

David yerdeki buruşuk gazeteyi alıp hiddetle yanan ateşe fırlatırken homurdandı. Belki de yıllar içinde Clive'i çok fazla korumuştur. Çevresinde bütün problemlerini çözen ağabeyi varken neden Clive sorumluluk ve dürüstlüğü öğrenecekti ki? Belki bir dahaki sefere Clive kendini sıcak suyun içinde bulduğunda David'in bir süre onun kaynamasına izin vermesi gerekirdi. Ama ne olursa olsun.

Susannah ikisinin birbirine benzediğini nasıl söyleyebilmişti?

İnleyerek onun adını söyleyen David, ateşin yakınındaki koltuğa yığıldı. Her zaman zihninde Susannah'ın soğuktan kızarmış yanaklarını, tehlikeli bir şekilde aşağı yukarı sallanan, kar tanelerinin konduğu kirpiklerini ve keyifle açılan ve gülen ağzını görüyordu -ve altı saat önce onu evine bıraktığından beri dakikada tahminen üç kez bunu yapmıştı.

David onu nefes kesici farkındalığın en şaşırtıcı anında, kar tepeceğindeki haliyle resmetmişti. Onu elde etmeye karar vermişti çünkü onun mükemmel bir kontes olacağı doğrudur.

Ama onun güzel yüzüne bakıp bütün insanların önünde onu öpmemek için mevcut tüm soğukkanlılığını kullandığı o anda, onun mükemmel bir kontesten daha fazlası olduğunu fark etmişti.

O harika bir eş olacaktı.

Kalbi zevkle hopladı. Ve dehşetle.

Onun için ne hissettiğinden hala pek emin değildi ama bu duyguların kalbinin etrafında oldukça inatçı bir şekilde yaşadığı gittikçe belirginleşiyordu.

Eğer Susannah hala Clive'i seviyorsa, hala kardeşinin özlemini çekiyorsa David onu kaybetmiş demektir. Evlilik teklifini kabul etse bile önemi olmazdı. Eğer o hala Clive'i istiyorsa, o zaman David ona asla gerçekten sahip olamayacaktı.

En büyük soru, David buna katlanabilir miydi? Hangisi daha kötüydü -başka birini sevdiğini bilerek onun kocası olmak mı yoksa hayat boyu ona hiç sahip olamamak mı?

Bunu bilmiyordu.

Hayatında ilk defa, David Mann-Formsby, Renminster Kontu, ne istediğini bilmiyordu.

Hakikaten ne yapacağını bilmiyordu.

Bu korkunç, acı verici, huzursuz edici bir duyguydu.

Ateşin yanındaki masaya, kol uzanma mesafesinden biraz uzağa yerleştirilen viski bardağını süzdü. Lanet olsun, gerçekten sarhoş olmak istiyordu. Ama şimdi, bu onu tiksindirecek kadar çok, yorgun ve tükenmişti, sandalyeden kalkamayacak kadar fazla tembel hissediyordu.

Buna rağmen viski fazlasıyla çekici görünüyordu.

Neredeyse oturduğu yerden kokusunu alıyordu.

Ayağa kalkmak için ne kadar enerji harcamak zorunda kalacağını merak etti. Viskiye ulaşmak için kaç adım atması gerekiyordu? İki mi? Üç mü? Bu kadar çok sayıda olmamalıydı. Ama gerçekten uzak görünüyordu ve.

“Garves seni burada bulacağımı söyledi.”

David daha kapıya bakmadan bile inledi. Clive.

Şu anda görmek istediği kişi değildi.

Aslında, son kişiydi.

Uşağına onun içerde olmadığını kardeşine söylemesi için talimat vermeliydi. David tüm hayatı boyunca kardeşi için asla 'evde yok' dedirtmemişti. Ailesi hayatında her zaman birinci sırayı almıştı. Clive onun sadece kardeşiydi ama kuzenler, halalar, amcalar vardı ve David onların her birinin rahatlığından sorumluydu.

Bu konuda sahip olduğu fazla seçenek yoktu. On sekiz yaşından beri Mann-Formsby ailesinin reisi olmuştu ve babası öldüğünden beri bir gün bile sadece kendini düşünme lüksüne sahip olmamıştı.

Susannah'a kadar.

Onu istiyordu. Onu. Sırf o olduğu için, ailesine mükemmel bir katkı sağlayacağı için değil.

Onu kendi için istiyordu. Onlar için değil.

“İçki mi içiyordun?” Clive sordu.

David bardağa özlemle baktı. “Ne yazık ki, hayır.”

Clive masadan bardağı alıp ona uzattı.

David başını sallayarak ona teşekkür etti ve büyük bir yudum aldı. “Neden buradasın?” diye sordu David dobra ve kaba görünüp görünmediğini umursamadan.

Clive birkaç saniye cevap vermedi.
"Bilmiyorum," dedi sonunda.

Nedense bu David'e sürpriz olmadı.

"Senin Susannah'a davranış şeklinden hoşlanmıyorum," Clive patladı.

David inanamayarak ona baktı. Clive ellerini iki yanında yumruk yapmış, kızgın ve kaskatı onun önünde duruyordu. "Susannah'a davranış şeklimden hoşlanmadın mı?" David sordu. "Bundan hoşlanmadın? Ne iyi, sorabilir miyim, bir görüş mü bildiriyorsun? Ve lütfen açıkla, ne zaman fikrini önemsemem gerektiğine karar verdim?"

"Onunla oynamamalısn," dedi Clive dişlerinin arasından.

"Ne, bunu sen mi yapabilirsin?"

"Ben kimseyle oynuyor değilim." Clive'in yüz ifadesi öfke ve hırçınlığa döndü. "Ben evliyim."

David boş bardağı masanın üstüne çarparak bıraktı. "Bu gerçeği hatırlamakla iyi edersin."

"Susannah'ı önemsiyorum."

"Önemsemeyi bırakmalısın," diyerek David çıkıştı.

"Sen dürüst değilsin."

David ayağa fırladı. "Bu gerçekten ne hakkında, Clive? Çünkü Susannah'ın mutluluğuna göz kulak olmanla ilgili olmadığını biliyorsun."

Clive hiçbir şey demedi, sadece öfkeyle teni kızarıırken abisine bakarak orada durdu.

"Aman Tanrım," dedi David, sesinden küçümseme akıyordu. "Kıskanıyor musun? Öyle mi? O zaman sana söylememe izin ver, geçen yaz onu alenen aşağıladığında Susannah'ı kıskanma hakkını kaybettin."

Clive'in gerçekten benzi attı. "Onu asla utandırmak istemedim."

"Elbette istemedin," David tersledi. "Sen asla hiçbir şeyi yapmak istemedin."

Clive'in çenesi iyice sıkışmaya başladı ve David yumruklarının ona çok fazla vurmak isteğiyle sarsıldığını görebiliyordu. "Burada durup bunları dinlemek zorunda değilim," dedi Clive, sesi alçak ve öfkeliydi.

"Git, o zaman. Kafana göre takıl. Habersiz ve davetsiz gelen sensin."

Ama Clive kıpırdamadı, sadece öfkeyle titreyerek orada durdu.

David'in canına yetmişti. Anlayışlı olmak ve olgun büyük kardeş gibi davranmak içinden gelmedi. Tek istediği yalnız bırakılmaktı. "Git!" dedi acımasızca. "Gideceğini söylemedin mi?" Kolunu kapıya doğru salladı. "Git!"

Clive'in gözleri kinle kısıldı... ve acıyla. "Sen ne tür bir kardeşsin?" diye fısıldadı.

"Ne. ne demek istiyorsun?" David uğradığı şokla dudaklarının ayrıldığını hissetti. "Benim bağlılığımı sorgulamaya nasıl cesaret edersin? Tüm hayatımı senin dertlerini temizlemekle geçirdim, Susannah Ballister da dâhil. Geçen yaz onun itibarını yok ettin."

"Yok etmedim," Clive hızla araya girdi.

"Pekâlâ, onu evlenilmeyecek kişi haline getirdin, onu alay konusu yaptın. Bunun nasıl hissettirdiğini düşündün mü?"

"Yapmadım."

“Hayır, düşünmedin,” David azarladı.
“Kendinden başka hiç kimseyi bir an için düşünmedin.”

“Söyleyeceğim şey bu değildi.”

David tiksintiyle dönüp pencereye yürüdü ve pervaza yaslandı. “Neden buradasın, Clive?” diye sordu bezgince.

Uzun bir duraklamadan sonra Clive konuştu.
“Sen Susannah’ı böyle mi görüyorsun?”

David arkasını dönüp ona bakması gerektiğini biliyordu ama henüz kardeşinin yüzünü görmek canı istemiyordu. Clive’in daha fazla açıklama yapmasını bekledi ama daha fazlası gelmeyince sordu. “Onu nasıl görüyor muşum?”

“Temizlenmesi gereken bir dert olarak.”

David uzun süre konuşmadı. “Hayır,” dedi sonunda alçak sesle.

“O zaman nasıl?” Clive ısrar etti.

David’in alnından ter boşaldı. “Ben.”

“Nasıl?”

“Clive.” dedi David uyarıcı bir sesle.

Ama Clive insafsızdı. “Nasıl?” Sesi artıyordu ve alışılmadık derecede talepkardı.

“Onu seviyorum!” David sonunda yakıcı gözlerle kardeşiyle yüz yüze gelmek için etrafına dönerek bağırdı. “Onu seviyorum! İşte. Tatmin oldun mu? Onu seviyorum ve yemin ederim eğer ona karşı yanlış bir hareket yaparsan seni öldürürüm.”

“Aman Tanrım,” Clive’in nefesi kesildi. Gözleri uğradığı şokla genişledi ve dudakları şaşkınlıktan küçük bir oval şeklini aldı.

David kardeşini yakasından yakalayıp duvara yapıştırdı. “Şayet herhangi bir zamanda, yani asla, flörtü ima edecek bir şekilde ona yaklaşırsan, yemin ederim seni lime lime parçalara ayırırım.”

“Aman Tanrım,” dedi Clive. “Sana gerçekten inanıyorum.”

David aşağıya baktı, güçlü sıkışından dolayı beyaza dönen parmak eklemlerini görünce reaksiyonu karşısında dehşete düştü. Aniden Clive'i bırakıp uzaklaştı. “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Onu gerçekten seviyor musun?” Clive sordu.

David üzgün ve ciddi şekilde başıyla onayladı.

“Buna inanamıyorum.”

“Biraz önce bana inandığını söyledin,” dedi David.

“Hayır, ben beni lime lime edeceğine inanıyorum dedim,” dedi Clive, “ve hala inanıyorum. Beni ikna ettin. Ama sen. Âşık olmak.” Clive omuz silkti.

“Neden âşık olamaz mışım?”

Clive çaresizce başını iki yana salladı. “Çünkü. sen. sensin, David.”

“Yani?” David sinirli bir şekilde sordu.

“Clive kelimeleri bulmak için uğraştı. “Senin sevebileceğini düşünmedim.” Dedi sonunda.

David'in şaşkınlıkla adeta aklı karıştı.

“Sevebileceğimi düşünmedin mi?” diye fısıldadı.

“Yetişkin olduğum süre boyunca, başka bir şey yapmadım ama.”

“Hayatın boyunca ailine kendini adadığından bahsetmeye başlama,” Clive araya girdi. “İnan bana. Hepsinin doğru olduğunu biliyorum. Kesinlikle yeterinden fazla yüzüme bunu çarptın.”

"Ben."

"Yaptın," dedi Clive şiddetle.

David bir kez daha protesto etmek için ağzını açtı ama ardından kendini susturdu. Clive haklıydı. Çok sık ona eksikliklerini hatırlatırdı. Ve Clive muhtemelen -bunlardan herhangi birini fark etsin ya da etmesin-David'in beklentilerini unuturdu.

"Senin için her şey sorumluluk," Clive devam etti. "Aileye karşı sorumluluk. Mann-Formsby adına karşı sorumluluk."

"Bundan daha fazlası da oldu," David fısıldadı.

Clive'in dudaklarının köşesi gerildi. "Bu doğru olabilir ama eğer öyleyse bunu pek iyi göstermedin."

"Özür dilerim, o zaman," dedi David. Uzun yorgun bir nefes verirken omuzları çöktü. Tüm hayatını çevresine inşa ettiği bir meşgalede hata yapmış olduğunu keşfetmek ne kadar ironikti. Verdiği her karar, yaptığı her şey beklentinin ağır yüküydü. Bunlar her zaman aile ile ilgili olmuştu ve şimdi onlar bunun farkında bile değil gibi görünüyordu. Onlara duyduğu sevgi ağır bir yük gibi algılanmıştı.

"Onu gerçekten seviyor musun?" Clive sessizce sordu.

David başıyla onayladı. Tanışıklıklarının tazelendiği kısa süre esnasında bunun nasıl olduğundan ya da tam olarak ne zaman olduğundan bile emin değildi ama onu seviyordu. O Susannah Ballister'ı seviyordu ve bir şekilde Clive'in ziyareti ile duyguları şaşırtıcı bir netlik ile sarsılmıştı.

"Ben olmadım, biliyorsun," dedi Clive.

"Ne olmadın?" diye sordu David, bitkin sabırsızlık sesine ihanet etti.

"Ona âşık."

David küçük, haşın bir kahkaha attı. "Tanrım, umarım değildir."

"Benimle dalga geçme," Clive uyardı. "Bunu sana söylüyorum çünkü bu günkü davranışım düşünmen için sana kılavuzluk edebilir. ah. neyse, hepsini unut. En önemlisi, seni önemsiyorum, bunu sana söylemek için yeterice. şey, sen benim abimsin, bilirsin işte."

David gerçekten gülümsedi. O an böyle bir yüz ifadesini ortaya çıkarmaya gücünün yeteceğini düşünmemişti ama nedense buna engel olamadı.

"Ben onu sevmiyorum," dedi Clive. "Bu gün onu dışarıda aradım çünkü kıskanıyordum."

"Beni mi?"

"Bilmiyorum," Clive itiraf etti. "Sanırım öyle. Ben Susannah'ın sana abayı yakacağını hiç düşünmedim."

"Bana abayı yakmış değil. Ben onu kovalıyorum."

"Eh, gene de, galiba onun beni özleyerek evde oturuyor olacağını farz ettim." Clive yüzünü buruşturdu.

"Bu korkunç görünüyor."

"Evet," David onayladı.

"Bu şekilde demek istemedim," Clive açıkladı, hüsrana dolu bir nefes vererek. "Beni düşünerek hayatını geçirmesini istemedim ama sanırım yine de öyle yapacağını düşündüm. Ama sonra onu seninle gördüğümde." Clive David'in birkaç dakika evvel boşalttığı sandalyeye oturup kafasını ellerinin arasına aldı. Sessiz geçen birkaç

saniye sonra tekrar yukarıya baktı. "Onun kaçmasına izin vermemelisin."

"Anlayamadım?"

"Susannah'ın kaçmasına izin vermemelisin."

"Bunun akla uygun bir davranış biçimi olabileceği benim de aklıma geldi," dedi David.

Clive abisinin iğnelemesine kaşlarını çatı. "O iyi bir kadın, David. Benim gibi birine uygun biri olmayabilir ama eğer ona âşık olmasaydın, bu aklıma gelmeyecek olsa da, sanırım senin için tam anlamıyla doğru kadın o."

"Ne kadar romantik bir şekilde ifade ettin," diye homurdandı David.

"Seni romantik bir kahraman kılığında görmekte sorun yaşadığım için beni bağışla," dedi Clive gözlerini belli belirsiz döndürerek. "Hala âşık olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Bu taş gibi kalp ve fazlası varken," David espri yaptı.

"Bunu baştan savmaya çalışma," dedi Clive.

"Bu ciddi."

"Oh, bunun farkındayım."

"Bu öğleden sonra," dedi Clive yavaşça, "paten kayarken, Susannah bir şeyler söyledi."

David kelimelerin üstüne atladı. "Ne gibi şeyler?"

"Şeyler," dedi Clive, kardeşine sözümü kesme bakışı atarak. "Bu şeyler onun senin kılığınla uyumsuz olmayacağına inanmama neden oldu."

"İngilizce konuşacak mısın?" David tersledi.

"Seni seviyor olabileceğini düşünüyorum."

David çöktü ve kendini masanın kenarına oturmuş buldu. "Emin misin?"

“Elbette emin değilim. Sadece böyle düşündüğümü söyledim.”

“Ne olağanüstü bir güven oyu.”

“Onun bile henüz ne istediğini bildiğinden şüpheliyim,” dedi Clive, David’in sözlerini görmezden gelerek, “ama seninle ilgilendiği açık.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu David, umutsuzca Clive’in söylediklerinden anlam çıkaracağı belirgin bir şey bulmaya çalışarak. Tanrım, adam esas noktaya gerçekten gelmeden saatlerce konunun etrafında konuşup durabilirdi.

Clive gözlerini devirdi. “Demek istediğim, sanırım onun peşinde koşmaya devam edersen -yani gerçekten devam edersen- sana evet diyecek.”

“Sanıyorsun.”

“Sanırım,” dedi Clive sabırsızca. “Aman Tanrım ben sana ne zaman bir kâhin olduğumu söyledim.”

David düşünceli bir şekilde dudaklar mı büzdü. “Gerçekten peşinden koşarsan demekle ne demek istedin?” diye sordu David usulca.

Clive gözlerini kırpıştırdı. “Gerçekten peşinde koşmaya devam etmelisini kastettim.”

“Clive,” David hırladı.

“Büyük bir jest,” dedi Clive abucak. “Büyük, romantik ve tamamen karakterine aykırı bir şey.”

“Büyük jestlerin her biri karakterime aykırı,” David yakındı.

“Kesinlikle,” dedi Clive ve David'e baktığında onun sırtıttığını gördü.

“Ne yapmalıyım?” David sordu, tavsiye almaktan nefret ederdi ama her durumda bunu yapacak kadar umutsuzdu.

Clive durup boğazını temizledi. "Şimdi, benim sana ne yapacağını söylememin ne eğlencesi olacak ki?"

"Ben çok eğlenceli bulurum," dedi David dişlerinin arasından.

"Sen bir şeyler düşüneceksin," dedi Clive hiç yardımcı olmadan. "Büyük bir jest. Her erkek hayatında en azından bir kez büyük bir jest yapma durumuyla karşılaşabilir."

"Clive," dedi David inleyerek, "büyük jestlerin benim tarzım olmadığını biliyorsun."

Clive kıkırdadı. "O zaman zannederim onları tarzın haline getirmek zorunda kalacaksın. En azından şu an için." Clive'in alını kırıttı ve yalnızca biraz kontrollü bir kahkaha ile anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya başladı. "En azından Sevgililer Günü için," diye ekledi, şimdi kahkahasına hâkim olmak için hiçbir şey yapmıyordu. "Sanırım... ah... sadece on bir gün sonraydı."

David'in karnı sallandı. Kalbi, midesinin içine düşmüş gibi hissediyordu. Sevgililer Günü. Yüce Tanrım, Sevgililer Günü. Akli başında olan her herhangi bir erkeğin yıkılma sebebi. Genelde büyük jestler Sevgililer Günü'nde beklenirdi.

David sandalyeye sendeleyerek oturdu. "Sevgililer günü," dedi inleyerek.

"Bundan kaçamazsın," dedi Clive sevinç içinde.

David ona öldürücü bir bakış fırlattı.

"Gitme zamanımın geldiğini görebiliyorum," diye mırıldandı Clive.

David o giderken kardeşini onaylamaya bile uğraşmadı. Sevgililer günü. Onun için bu

mükemmel bir zamanlama olmalıydı. Birinin aşkını ilan etmesi için biçilmiş kaftandı.

Ha, eğer biri konuşkan, romantik ve şair olsaydı biçilmiş kaftandı ama David kesinlikle böyle biri değildi.

Sevgililer Günü.

Şimdi ne halt edecekti?

Ertesi sabah, Susannah iyi dinlenmemiş, mutsuz, güçsüz ve en kesinlikle tazelenmemiş şekilde uyandı.

Uyumamıştı.

Biri sinir bozucu bu konuda emin olmak istiyorsa eğer, eh, elbette uyumuştı. Bütün gece uyanık kalmamıştı. Ama saatinin sabahın bir buçuğunu gösterdiğinde uyanıktı. Ve iki buçukta, dört buçukta, beşi çeyrek geçe ve altıda da belirgin hatıraları vardı. Üstelik gece yarısı yatağa girmişti.

Yani uyuduysa da sadece bölük pörçük ve zorlayarak olmuştu.

Ve berbat hissediyordu.

En kötü kısmı da, sadece yorgun değildi. Sadece huysuz da değildi.

Kalbi acıyordu.

Acı neredeyse fizikseldi ve şimdiye kadar hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bir gün önce onun ve David'in arasında bir şey olmuştu. Daha önce belki de tiyatrodan başlamıştı ve büyümüşü ama esas kar yığınının içinde olanlar olmuştu.

Birlikte gülmüşler ve David'in gözlerinin içine bakmıştı. Ve ilk kez gerçekten onu görmüşü.

Ve onu seviyordu.

Bu muhtemelen şimdiye kadar başına gelen en kötü şeydi. Hiçbir şey mükemmel hassaslıkla,

kalbinin kırılması için ona tuzak kuramazdı. Hiç değilse Clive'i sevmemişti. Sevdiğini düşünmüştü ama aslında yazın çoğunu iddia ettiği gibi onu sevip sevmediğini merak ederek geçirmişti. Ve gerçekte onu terk ettiği zaman Clive kalbini değil gururunu hırpalamıştı.

Ama bu David ile farklıydı.

Ve Susannah ne yapacağını bilmiyordu.

Ve gece boyu uyanık yatarken kurduğu üç senaryodan birinin ortasında ne yapacağını bulduğunu tahmin etti. İlki mükemmeldi. David onu seviyordu ve yapacağı tek şey aynı şekilde hissettiğini ona söylemekti ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaklardı.

Susannah kaşlarını çattı. Belki de ilk önce onun aşkını ilan etmesini beklemeliydi. Sonuçta, David onu seviyorsa romantik olmak ve resmi bir duyuru yapmak isterdi.

Susannah acı içinde gözlerini kapattı. Gerçek şu ki, onun öyle ya da böyle nasıl hissettiğini bilmiyordu ve aslında onun sadece Clive'i rahatsız etmek için peşinden koşuyor olduğu gerçeği ikinci senaryoya daha yakın olabilirdi. Eğer hakikaten durum böyleyse Susannah ne yapacağını hiç bilmiyordu. Herhalde vebalı gibi ondan kaçardı ve kırık kalplerin çabucak iyileşmesi için dua ederdi.

Üçüncü senaryo, onun düşüncesine göre, büyük ihtimalle David ondan yeterince hoşlanıyordu ama âşık değildi ve sadece eğlenmek için onu paten partisine çağırmıştı. Bu yeterince mantığa uygun görünüyordu. Erkekler her zaman bu şekilde davranırdı.

Hayal kırıklığı içinde yüksek sesle inleyerek kendini pat diye yatağa bıraktı. Hangi senaryonun doğru olduğunun gerçekten bir önemi yoktu, Üçü de belirgin bir çözüm önermiyordu.

“Susannah?”

Susannah kapı aralığında kafası gözüken kardeşine baktı.

“Kapın açıldı,” dedi Letitia.

“Hayır değildi.”

“Pekâlâ, değildi,” dedi Letitia odaya girerken.

“Ama garip sesler çıkardığını duyunca iyi olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini düşündüm.”

“Hayır,” dedi Susannah bakışlarını tavana çevirirken. “Garip sesler çıkardığımı duyunca ne yaptığımı bilmek istedim.”

“Eh, o da var,” Letitia itiraf etti. Sonra Susannah cevap vermeyince ekledi. “Ne yapıyorsun?”

Susannah tavana doğru pis pis sıırttı. “Garip sesler çıkarıyorum.”

“Susannah!”

“Pekala,” dedi Susannah, Letitia'dan sır saklamak imkânsız olduğu için. “Kırık bir kalbe bakıcılık yapıyorum ve eğer tek kelime edersen.”

“Saçımı mı kesersin?”

“Bacaklarını keserim.”

Letitia arkasındaki kapıyı kapatırken gülümsedi. “Dudaklarım mühürlü.” Ona güvence verdi ve odayı geçip yatağa oturdu. “Kont mu?”

Susannah başıyla onayladı.

“Oh, iyi.”

Merakı alevlenen Susannah doğruldu. “Neden iyi?”

“Çünkü kontu sevdim.”

“Onu tanımıyorsun bile.”

Letitia omuz silkti. “Onun karakterini çözmek kolay.”

Susannah söyleneni düşündü. Letitia'nın haklı olduğundan o kadar da emin değildi. Sonuçta bir yılın büyük bir kısmını David'in kibirli, soğuk ve duygusuz olduğunu düşünerek geçirmişti. Elbette kanaati çoğunlukla Clive'in söylediklerine dayanmıştı.

Hayır, Letitia haklı olabilirdi. Çünkü Clive yanında olmadan David ile vakit geçirmişti. Eh, ona âşık olması da uzun sürmemişti.

“Ne yapmalıyım?” Susannah sordu.

Letitia tamamen yararsızdı. “Bilmiyorum.”

Susannah kafasını iki yana salladı. “Yapmam da.”

“O senin ne hissettiğini biliyor mu?”

“Hayır. En azından bildiğini düşünmüyorum.”

“Sen onun ne hissettiğini biliyor musun?”

“Hayır.”

Letitia sabırsız bir ses çıkardı. “Seninle ilgilendiğini düşünüyor musun?”

Susannah'ın dudakları kararsızlıkla gerildi. “Olabilir.”

“O zaman ona ne hissettiğini söylemelisin.”

“Letitia, kendimi tam bir aptal durumuna düşürebilirim.”

“Ya da sonucunda son derece mutlu olabilirsin.”

“Ya da bir aptal.”

Letitia öne eğildi. “Bu berbat derecede kırıcı görünüyor ama aslında, Susannah, kendini

utandırman o kadar korkunç mu olurdu? Sonuçta geçen yaz uğradığın daha büyük bir aşağılanmaya nasıl katlanabildin?

“Bu daha da kötü olurdu,” Susannah fısıldadı.

“Ama hiç kimse bilmeyecek.”

“David bilecek.”

“O sadece bir kişi, Susannah.”

“Önemli olan tek kişi o.”

“Oh,” dedi Letitia, bir parça şaşkın ve oldukça fazla heyecanlı görünüyordu. “Eğer böyle hissediyorsan, o zaman ona söylemek zorundasın.” Susannah inlemekten başka bir şey yapmadığında ekledi, “Olabilecek en kötü şey ne olabilir ki?”

Susannah ona şiddetli bir bakış fırlattı. “Tahmin yürütmek bile istemiyorum.”

“Ne hissettiğini ona söylemek zorundasın.”

“Neden, benim aşağılanmam sayesinde senin hayatın etkilenebilir?”

“Mutluluğun sayesinde,” dedi Letitia imalı bir şekilde. “Karşılığında seni sevecek. Bundan eminim. Muhtemelen zaten seviyor.”

“Letitia, böyle bir varsayımda bulunmak için zerre kadar gerçek dayanağın yok.”

Ama Letitia kulak vermiyordu. “Bu gece gitmen gerek,” dedi aniden.

“Bu gece mi?” Susannah tekrarlardı. “Nereye? Herhangi bir davet aldığımızı sanmıyorum. Annem evde kalmayı planlıyordu.”

“Kesinlikle. Bu hafta gizlice kaçıp onu evinde ziyaret edebileceğin tek zaman, bu gece.”

“Evinde mi?” Susannah neredeyse çığlık attı.

“Söyleyeceklerini onunla baş başayken söylemen gerek. Ve sen bir Londra balosunda böyle bir anı asla bulamayacaksın.”

“Onun evine gidemem,” Susannah itiraz etti.
“Mahvolurum.”

Letitia omuz silkti. “Eğer birileri keşfederse.”

Susannah düşüncelere daldı. David'in kimseye söylemeyeceğinden emindi. Onu reddetse bile, onun itibarını riske atacak bir şey yapmazdı. Yalnızca onu sarıp sarmalar, onun armasını taşımayan bir araba bulur ve gizlice eve gönderirdi.

Bir bakıma gururu hariç kaybedeceği bir şey yoktu.

Ve elbette, kalbi haricinde.

“Susannah?” Letitia fısıldadı, “bunu yapacak mısın?” Susannah çenesini kaldırıp dosdoğru kardeşine baktı ve başıyla onayladı.

Sonuçta kalbi zaten kaybolmuştu

YEDİNCİ BÖLÜM

Ve bütün bu soğuk ve kar ve buz ve dondurucu rüzgâr... şey bu berbat hava şartları altında, çok dürüstçe ifade edecek biri varsa, bu yazar size hatırlatabilir. Nazik okuyucu Sevgililer Günü hızla yaklaşıyor.

Sevgililer günü kartları için kırtasiye dükkânına gitmenizin veya belki de fazladan şekerciye ve çiçekçiye gitmenizin tam zamanı.

Beyler, şimdi günahlarınızın ve çiğnediğiniz kuralların hepsini telafi etme zamanı. Ya da en azından denemenin.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 4 Şubat
1814

David'in çalışma odası, raflara uygun şekilde dizilmiş kitaplarla; düzgün yığınlar halinde duran kâğıtlar ve evraklarla ya da daha da iyisi uygun şekilde yerleştirilen dosyalar ve çekmecelerle, halıdan ve mobilyadan başka hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey bulunmayan zeminiyle genellikle ter temiz olurdu.

Ancak bu gece oda kâğıtla kaplıydı. Buruşturulup atılan kâğıtlarla. Tam olarak, buruşturulup atılan sevgililer günü kartlarıyla.

David çok romantik değildi ama H. Dobbs&Co'dan sevgililer günü kartı alması gerektiğini bilen biriydi. Ve bu yüzden o sabah arabayla New Bridge Caddesi'ne gitmiş ve kendine en iyilerinden bir kutu almıştı.

Ancak süslü yazı ve romantik şiire karşı gösterdiği tüm girişimleri felaketle sonuçlanmıştı ve bu yüzden öğlen vakti en iyi sevgililer günü kartlarından başka bir kutu satın almak için kendini bir kez daha H. Dobbs&Co.'nun kapısında bulmuştu. Bu sefer o gün erkenden satın aldığı yarım düzine yerine bir düzine kart aldı.

Bütün olanlar utanç vericiydi ama o akşam dikkatsiz denebilecek bir hızda arabasını yarıştırdıktan sonra (bunun aptallık ve delilik olduğunu hatırlatmasına rağmen), mağaza kapanmadan tam beş dakika önce içeri dalması kadar değildi. Mal sahibinin tepeden tırnağa bir profesyonel olduğu açıktı çünkü David'e büyük bir kutu kartı (içinde on sekiz adet vardı) uzatırken ve sonra her tür alıcı için sevgililer günü mesajının nasıl yazılacağı konusunda talimatlar veren

Sevgililer Günü Yazıları denilen ince bir kitabı satın almasını önerirken bir gülümseme bile çıtlatmamıştı.

Sadece lanet bir sevgililer günü kartı yazmak için bir kılavuza ihtiyaç duyacak hale gelerek Oxford literatüründe ilk sırayı alan kişi olmak David'i sarstı ama tek kelime etmeden, aslında yüzünün alevlenmesi dışında bir tepki göstermeden kabul etti. Aman Tanrım, kızarmıştı. O en son ne zaman kızarmıştı? Açıkçası, bu gün cehennemin daha fazla derinine düşmesi mümkün olamazdı.

Ve böylece akşamın onunda, masanın üstünde duran tek bir sevgililer günü kartıyla çalışma odasında oturuyordu. Başarısızlık yüzünden çeşitli şekillerde buruşturulup atılan diğer otuz beş tanesi odanın her yerine dağılmıştı.

Bir adet kart. Bu lanet olası doğru çabayı göstermek için son şans. H. Dobbs'un Cumartesi günü açık olup olmadığından emin değildi ve Pazar günü kapalı olduğunu biliyordu. Bu yüzden bu kartta iyi iç çıkaramazsa muhtemelen kafasının üstünde asılı duran bu korkunç görevle Pazartesi'ye kadar sıkışıp kalacaktı.

David başını geriye atıp inledi. Sadece bir kart vardı. Bir adet sevgililer günü kartı. Bu kadar zor olmamalıydı. Hatta büyük bir jest olarak bile nitelendirilemezdi.

Ama biri hayatının geri kalanında sevmek istediği bir kadına ne söylerdi? Aptal Sevgililer Günü Yazıları kitabı hiçbir tavsiyede bulunmuyordu, en azından hiç biri önceki gün aptalca davranarak, kardeşiyle kavga eden biriyle birlikte olan söz konusu bir bayanı kızdırmış olabileceğinden korkan birine uymuyordu.

David boş karta dik dik baktı. Baktı. Baktı.
Gözleri sulanmaya başladı. Kendini göz
kapaklarını açıp kapatmaya zorladı.

"Lordum?"

David kafasını kaldırdı. Kâhyasının araya
girmesini pek hoş karşılamadı.

"Lordum, burada sizi görmek isteyen bir bayan
var."

David yorgun bir nefes verdi. Onun kim
olduğunu tahmin edemiyordu, belki de metreslerle
işinin bittiğini ona söylemek için hiç fırsatı
olmadığından hala kendini onun metresi sanan Anne
Miniver olabilirdi.

"Onu içeri al," dedi kâhyasına. Galiba onu
Holborn'a gitme zahmetinden kurtardığı için Anne'e
müteşekkir olmalıydı.

David asabi bir homurtu çıkardı. Bu gün
kırtasiye dükkânına gidip gelmek için altı kez
yakınından geçtiği Holborn'daki evine kolaylıkla
uğrayabilirdi.

Hayat sadece hoş küçük ironilerle doluydu,
değil mi?

David ayağa kalktı çünkü Anne geldiğinde hala
oturuyor olmak kibar olmazdı. O battaniyenin yanlış
tarafına doğmuş olabilirdi ve o kesinlikle hayatını,
uygunluğun yanlış tarafında yaşıyordu ama o hala,
kendi tarzında, bir kadındı ve ne olursa olsun en iyi
tavrını hak ediyordu. Onun gelmesini beklerken
pencereye doğru yürüdü ve dışarıdaki kap kara
geceye bakmak için ağır perdeyi geri çekti.

David uşağının, "Lordum," dediğini, peşine
"David?" dendiğini duydu.

Hızla etrafında döndü. Anne'in sesi değildi.

“Susannah!" dedi inanamayarak, uşğına çekilmesi için kısaca başını salladı. “Burada ne yapıyorsun?"

Susannah çalışma odasında çevresine bakarken gergin bir gülümsemeyle ona cevap verdi.

David içinden inledi. Her yerde buruşturulmuş kartlar vardı. Susannah'ın bundan bahsetmemek için çok kibar olmasına dua etti. “Susannah?" diye sordu tekrar, büyüyen endişeyle. Bekar bir beyefendinin evinde, onu ziyaret etmeye Susannah'ı zorlayacak bir durumu hayal edemiyordu. En önemlisi de, gece yarısı.

“Ben... seni rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi, omzunun üstünden çıkarken uşğın kapattığı kapıya bakarak.

“Hiç sorun değil," diye yanıtladı David, onun yanına koşma dürtüsünü frenleyerek. Kötü bir şey olmalıydı. Onun burada olmasının başka nedeni yoktu. Ama yine de onun yanında durmak için kendine güvenmedi, onu kollarına almadan bunu nasıl yapabiliirdi bilmiyordu.

“Hiç kimse beni görmedi," Susannah garanti verdi, dişleriyle alt dudağını yakaladı. “Ben. bunu garantiye aldım."

“Susannah, sorun ne?" dedi David dikkatle, ondan en azından üç adım uzak kalma yemininden vazgeçti. Hızla onun yanına gitti ve o yanıt vermeyince elini tuttu. “Sorun ne? Neden buradasın?"

Ama sanki Susannah onu duymamış gibi çenesini sıkarak David'in omzunun üstünden baktı. Sonunda çenesini gevşetip konuştu. “Eğer endişen buysa, benimle evlenme tuzağına düşmeyeceksin."

David elinin tutuşunu gevşetti. Bundan endişelenmemişti. Bu en büyük arzusuuydu.

"Ben sadece." Susannah endişeyle yutkundu ve nihayet gözlerini onunkilere kaldırdı. Bunu yapma gücü neredeyse dizlerini büktü. Gözleri çok karanlık ve parlaktı, dökülmemiş gözyaşlarıyla değil ama başka bir şeyle. Muhtemelen, heyecan. Ve dudakları... Sevgili Tanrı, onları yalamak zorunda mıydı? Bu süre içinde onu öpmediği için aziz olmalıydı.

"Sana bir şey söylemek zorundayım," dedi, sesi fısıltıya yakın alçaldı.

"Bu gece mi?"

Susannah başını salladı. "Bu gece."

David bekledi ama Susannah hiç bir şey söylemeden uzağa baktı ve sanki cesaretini körüklemeye çalışır gibi tekrar yutkundu.

"Susannah," David fısıldadı onun yanağına dokunarak. "Bana her hangi bir şey söyleyebilirsin."

Susannah ona hiç bakmaksızın konuştu. "Seni düşünüyordum. ve ben. ben." Susannah yukarı baktı. "Bu çok zor."

David nazikçe gülümsedi. "Söz veriyorum. Ne söylersen söyle ikimizin arasında kalacak."

Susannah buna küçük bir kahkaha attı ama seste çaresizlik vardı. "Oh, David," dedi, "bu bir çeşit sır değil, sadece." Gözlerini kapatıp yavaşça başını salladı. "Senin hakkında düşünmemle ilgili değil," dedi Susannah, gözlerini tekrar açtı ama doğrudan ona bakmaktan kaçınmak için yan tarafına bakıyordu. "Bu daha fazlası, senin hakkında düşünmeyi bırakamıyorum ve ben. ben."

David'in kalbi sıçradı. Susannah ne söylemeye çalışıyordu?

"Sadece merak ediyordum," dedi kelimeleri telaşlı bir konuşma ve nefes alış içinde yuvarlandı. "Bilmem gerek." yutkunarak bir kez daha gözlerini kapattı ama bu sefer neredeyse acı içinde gibi görünüyordu. "Bana karşı ilgi duyma ihtimalin olduğunu düşünüyor musun? Birazcık bile?"

Bir an için David ne cevap vereceğini bilemedi. Sonra konuşmadan, hatta düşünmeden Susannah'ın yüzünü avuçlarının içine alıp öptü.

Son birkaç gündür bedeninde dolaşan her bastırılmış duyguyla onu öptü.

Sadece nefes almak için geri çekilmekten başka şansı kalmayana kadar onu öptü. "İlgileniyorum," dedi ve onu tekrar öptü.

Susannah, onun tutkusunun yoğunluğundan etkilenerек kollarında eridi. David'in dudakları Susannah'ın teninde ihtiyacın sıcak izlerini bırakarak ağzından kulağına ilerledi. "İlgileniyorum," diye fısıldadı, Susannah'ın ceketinin düğmelerini açıp yere düşmesine izin vermeden önce. "İlgileniyorum."

David ellerini sırtından aşağıya kaydırıp kalçalarını avuçladı. Susannah onun samimi dokunuşuyla soluk soluğa kaldı. Elbiselerinin altından onun sıcak, sert erkekliğini hissedebiliyordu. Aldığı her haşın nefeste, kalbinin her vuruşunda onun tutkusunu hissedebiliyordu.

Ve sonra David kendini sadece Susannah'ın gözlerinin derinliklerine bakmasını sağlayacak kadar geri çekti ve onun duymayı çok istediği kelimeleri söyledi.

“Seni seviyorum, Susannah. Senin gücünü ve güzelliğini seviyorum. Nazik kalbini ve hınzır zekânı seviyorum. Senin cesaretini ve .” David'in sesi kesildi ve Susannah onun gözlerinin yaşardığını fark ettiğinde soluğu kesildi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı David. “Söylenecek tek gerçek bu.”

“Oh David,” dedi Susannah, hisleriyle boğazı düğümlenerek. “Ben de seni seviyorum. Seninle karşılaşana kadar sevginin ne demek olduğunu anladığımı bile sanmıyorum.”

David yüzüne şefkatle, saygıyla dokundu ve Susannah onu ne kadar çok sevdiği hakkında daha fazla şey söylemeyi düşünüyordu ama sonra garip şeyi gördü.

“David, neden çalışma odanın her yerinde kâğıt var?” diye sordu.

David geri çekildi ve her parçayı toplamak için odanın içinde koşturmaya başladı.

“Önemli bir şey değil,” diye mırıldandı, çöp kutusunu kapıp kâğıtları içine tıkarken.

“Önemli bir şey değil,” dedi Susannah, onun haline sırtarak. Onun büyüklüğündeki bir adamın böyle koşturabileceğini hiç düşünmemişti.

“Ben sadece. ben. ah.” David aşağı eğilip başka bir buruşuk kâğıt parçasını yakaladı.

“Önemsiz bir şey.”

Susannah masasının azıcık altında kaldığından onun fark etmediği bir kâğıdı gözüne kestirdi ve aşağıya eğilip onu yakaladı.

“Onu ben alayım,” dedi David çabucak, onu Susannah'dan kapmak için uzanırken.

“Hayır,” dedi Susannah, onun ulaşamayacağı şekilde kıvrılırken gülümsedi. “Merak ediyorum.”

“İlginç bir şey değil,” diye mırıldandı, onu geri almak için son bir girişimde bulunurken.

Ama Susannah çoktan kâğıdı düzeltmiş okuyordu. Söylemek istediği o kadar çok şey var ki. Gözlerinin neye benzediği...

Sadece bunlar yazıyordu.

“Bu ne?” diye sordu Susannah.

“Sevgililer günü kartı,” diye mırıldandı David.

“Benim için mi?” diye sordu Susannah, umut hissini sesinin dışında tutmaya çalışarak.

David başını salladı.

“Neden bitirmedin?”

“Onların herhangi birini neden bitirmedim?”

David karşılık verdi, düzinelerce bitirilmemiş sevgililer günü kartının çevreye dağıldığı odaya doğru kolunu sallayarak. “Çünkü ne söylemek istediğimi çözemedim. Ya da belki de bunu biliyordum, sadece söylemek istediğimi nasıl yazacağımı bilemedim.”

“Ne söylemek istedin?” diye fısıldadı Susannah.

David öne çıkıp Susannah'ın iki elini tuttu.

“Benimle evlenir misin?” diye sordu.

Bir an için Susannah'ın dili tutuldu. David'in gözlerindeki duygu onu hipnotize etti, gözleri yaşlarla doldu. Ve nihayet, kelimeler boğazına tıkanarak, cevap verdi. “Evet. Oh, David, evet.”

David onun ellerini dudaklarına kaldırdı. “Seni eve götürmeliyim,” diye mırıldandı ama bunu kastetmiş gibi görünmüyordu.

Susannah bir şey demedi, gitmek istemiyordu. En azından, henüz değil. Tadını çıkardığı bir andı.

“Bu en doğrusu,” dedi David ama diğer elini Susannah’ın beline kaydırıp onu yakınına çekti.

“Gitmek istemiyorum,” diye fısıldadı Susannah.

David’in gözleri alevlendi. “Eğer kalırsan,” dedi David, sesi yumuşaktı, “buradan masum bir şekilde ayrılmayacaksın. Yapamam.” David durdu ve yutkundu. “Yeterince güçlü değilim, Susannah. Ben sadece bir erkeğim.”

Susannah onun elini alıp kalbine bastırdı.

“Gidemem,” dedi. “Şimdi burada nihayet seninleyken gidemem. Henüz olmaz.”

Hiçbir şey söylemeden, David’in elleri elbisesin arkasındaki düğmeleri buldu ve her birini çevik bir şekilde açtı. Susannah tenine aceleyle vuran havanın soğukluğunu takip eden David’in ellerinin şaşırtıcı sıcaklığını hissedince nefesi kesildi. Parmakları sırtında tüy kadar hafif okşayışlarla aşağı yukarı kaydı.

“Emin misin?” diye fısıldadı David onun kulağına haşınca.

Susannah onun son endişe göstergesi karşısında duygulanarak gözlerini kapattı. Başını salladı, sonra kendi sözcüklerini söyledi. “Seninle olmak istiyorum,” diye fısıldadı. Bu söylenmek zorundaydı. Onun için, David için.

Onlar için.

David inleyerek onu kaldırdı ve odanın karşısına taşıdı. İlerideki kapıyı tekmeleyerek açtı.

Susannah etrafına baktı. David’in yatak odasıydı. Öyle olmalıydı. Oda zengin şarap rengi perdeler ve yatak örtüsüyle şehvetli, karanlık ve

yoğun derecede erkeksiydi. David onu büyük yatağa yatırdığında, kendini iştah kabartan bir şekilde günahkâr bir dişi, kadınsı bir âşık gibi hissetti. Hala omuzlarından gevşekçe sarkan elbisesiyle bile kendini çıplak ve korunmasız hissetti. David onun korkularını anlamış gibiydi ve ona yaklaşmadan önce giysilerini çıkarmaya girişti. Geriye çekildi ve manşet düğmelerini açarken gözlerini onun yüzünden hiç ayırmadı.

“Ben bu kadar güzel bir şeyi asla görmedim,” diye fısıldadı David.

Ne de Susannah görmüştü. Mum ışığının altında onun soyunmasını seyrederken onun katıksız erkeksi güzelliği karşısında etkilendi. Daha önce hiç çıplak erkek göğsü görmemişti ama gömleğini yere düşürürken David'in başka biriyle mukayese edilebileceğini hayal edemiyordu.

David yatağa, onun yanına kaydı, bedenini onunkiyle birleştirdi ve dudakları açıklıkla onunkileri buldu. Bir anıdan başka bir şey kalmayana kadar elbisesini yavaşça aşağıya çekip saygıyla ona dokundu.

Susannah göğüslerinde onun tenini hissedince nefesini tuttu ama her nasılsa David onu sırt üstü döndürüp boğuk bir iniltiyle bacaklarının arasına hala giyinik kalçasını yerleştirip bedenini onunkine bastırırken utanç duymak için zaman ve mekân yoktu.

“Bunu hayal ettim,” diye fısıldadı David, sadece onun yüzünü görmeye yetecek kadar kendini yukarı kaldırarak. Gözleri sıcaktı ve loş ışık Susannah'ın rengini görmesine müsaade etmese bile,

bir şekilde üzerinde boydan boya gezinirken parlak yeşil gözlerin ateşle yandığını hissetti.

“Seni hayal ettim,” dedi Susannah utanarak.

David'in dudakları tehlikeli erkeksi bir gülümseme ile kıvrıldı. “Söyle bana,” diye yavaşça emretti.

Susannah kızardı, sıcaklığın bütün vücuduna yayıldığını hissetti ama yine de fısıldadı, “Beni öptüğünü hayal ettim.”

“Böyle mi?” diye mırıldandı David, burnunun üstünü öperken.

Susannah gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Böyle mi?” diye sordu Derek, dudaklarını onunkilere sürterken.

“Biraz bunun gibi,” Susannah itiraf etti.

“Ya da belki,” David gözleri şeytani bir pırıltılar saçarak düşündü, “böyle.” Dudakları boğazından aşağıya sürüklendi, meme ucunun üzerine kapanana kadar göğsünün kabarıklığı üzerinde hareket etti.

Susannah'ın şaşkınlıktan attığı küçük çılgılık. zevkin hafif bir iniltisi içinde hızla eridi. Böyle bir şeyin mümkün olacağını hiç düşünmemişti ya da böyle hislerin var olduğunu. David'in ahlaksız dudakları ve yaramaz bir dili vardı ve onun düşmüş, ahlaksız bir kadın gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ve o her anını sevdi.

“Bunu düşündün mü?” diye sordu David. Sözcükleri mırıldanırken bile işkencesini sürdürüyordu.

“Hayır,” dedi Susannah titrek sesiyle. “Bunu asla hayal edemezdim.”

David başını kaldırıp iştahla yüzüne baktı.
“Çok daha fazlası var, aşkım.”

David yuvarlanarak ondan uzaklaştı ve hızla pantolonunu çıkarıp geride şaşırtıcı ve ürkütücü çıplaklığını bıraktı. Onun görüntüsü karşısında Susannah'ın gerçekten soluğunun kesilmesi David'in kıkırdamasına neden oldu.

“Bunu beklemedin mi?” diye sordu David onun yanındaki yerini alırken.

“Ne beklediğimi bilmiyorum,” diye itiraf etti Susannah.

David onun saçlarını okşarken gözleri ciddileşti. “Korkacak bir şey yok, sana söz veriyorum.”

Susannah, sadece bu adama duyduğu sevgiyi barındıran bakışlarla, onun yüzüne baktı. O çok iyi, çok dürüst, çok doğru bir erkekti. Ve onunla ilgileniyordu. Sahip olunan bir mal ya da kolaylık gibi değil, sadece onunla ilgileniyordu. Susannah düğün gecelerinde ne olduğuyla ilgili fısıltılar duyacak kadar uzun toplum dışında kalmıştı ve tüm erkeklerin böyle anlayışlı davranmadığını biliyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı David. “Bunu asla unutma.”

“Asla,” Susannah söz verdi.

Ve sonra sözcükler sona erdi. David'in elleri ve dudakları onu heyecanın ateşli doruğuna, cesur ve bilinmeyen bir şeyin kenarına getirdi. İhtiyaçla gerilene, titreyene kadar Susannah'ı öptü, okşadı, sevdi. Ardından artık bir an bile dayanmasının mümkün olmadığı kesin olduğunda, David bir kez daha onunla yüz yüze geldi ve erkekliğini

bacaklarını daha fazla açması için ikna ederek ona doğru bastırdı.

“Benim için hazır mısın?” dedi David, yüzündeki kaslar kendini dizginlemesi yüzünden gerildi.

Susannah başıyla onayladı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Onun için hazır olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Hazır olması gerekenin ne olduğundan bile emin değildi. Ama bundan daha fazla bir şey istediğinden emindi.

David ilerledi, sadece bir dokunuş, ama onun girişinin şokuyla soluk soluğa kalmasına yetti.

“David!” Susannah David'in omuzlarını kavrayarak derin derin soludu.

David'in dişleri gıcırdadı ve sanki neredeyse acı içindeymiş gibi baktı.

“David?”

David ona uyum sağlaması için Susannah'a zaman vererek yavaş yavaş, tekrar ileri bastırdı.

Susannah'ın nefesi tekrar kesildi ama sonra sormak zorunda kaldı. “İyi misin?”

David hırıltılı bir şekilde kıkırdadı. “İyiyim,” dedi onun yüzüne dokunarak. “Sadece biraz. Seni öyle çok seviyorum ki, kendimi tutmam çok zor.”

“Tutma,” dedi Susannah yumuşak bir sesle.

David bir an için gözlerini kapattı, sonra dudaklarını yavaşça bir kez öptü. “Anlamıyorsun,” diye fısıldadı.

“Anlamamı sağla.”

David ileri bastırdı.

Susannah şaşkınlıkla küçük bir, “oh,” sesi çıkardı.

“Eğer çok hızlı gidersem, seni incitirim,” diye açıkladı, “ve ben buna dayanamam.” David milim milim ilerlerken inledi. “Ama yavaş gidersem.”

Susannah, David'in yavaş ilerlemekten özellikle hoşlandığını düşünmedi ve gerçeği söylemek gerekirse o da çok hoşlanmadı. Bunda yanlış bir şey yoktu ve hislerin çokluğu oldukça ilgi çekiciydi ama birkaç dakika önce hissettiği aciliyet duygusunu kaybetmişti.

“Bu acıtabilir,” dedi David, onun içine daha fazla bastırarak. “Ama çok kısa sürecek, söz veriyorum.”

Susannah onun yüzünü özenle ellerine alıp yüzüne baktı. “Ben endişeli değilim,” dedi sessizce.

Ve gerçekten değildi. En şaşırtıcı şey buydu. Bu adama tamamen güveniyordu. Bedeniyle, aklıyla, kalbiyle. Her şekilde ona katılmaya, sonsuza kadar onunla hayatını birleştirmeye hazırdı.

Bunun düşüncesi ona patlayabileceğinden korktuğu, çok fazla sevinç verdi.

Ve sonra David içini tamamen doldurdu. Sadece hafif bir sızıdan başka herhangi bir acı olmadı. David bir an kıpırdamadı. Kısa, hızlı haşın bir nefes aldı ve sonra onun adını fısıldayıp hareket etmeye başladı.

İlk anda Susannah ne olduğunu fark edemedi. David'in düzenli bir ritimle yaptığı yavaş hareketler onu büyüledi. Ve hissettiği bu heyecan, bu gözü dönmüş tatmin olma ihtiyacı yeniden büyümeye başladı. Arzunun minicik bir tohumu gibi, küçük başladı ve sonra vücudunun her santiminin etrafını sarana kadar büyüdü.

Ardından David ritmini kaybetti ve vahşı, kontrolden çıkmış gibi hareket etmeye başladı. Susannah onun her itişini karşıladı, hareket etme ihtiyacı onu tutmayı beceremedi, altında kıvrandı, uzanabildiği her yere elleriyle dokundu. Ve artık dayanamayacağını, eğer bu şekilde devam ederse kesinlikle öleceğini düşündüğü anda dünyası alt üst oldu.

O anda David'in, sanki kontrolünün son damlasını salıvermiş gibi, tüm vücudu değişti ve muzaffer bir haykırış çıkardıktan sonra Susannah'ın üstüne yığılıp nefes almaktan başka bir şey yapamadı.

Onun ağırlığı enfesti ama öyle bir şey vardı ki. onun orada olması rahatlatıcıydı. Susannah ondan ayrılmayı hiç istemedi.

“Seni seviyorum,” dedi, tekrar konuşabildiğinde. “Seni çok seviyorum.”

Susannah onu öptü. “Ben de seni seviyorum.

“Benimle evlenir misin?”

“Evleneceğimi zaten söyledim.”

David hınzırca gülümsedi. “Biliyorum ama yarın evlenir misin?”

“Yarın mı?” dedi soluk soluğa, David'in altından kıvrınarak çıktı.

“Pekala,” David homurdandı, “gelecek hafta. Muhtemelen özel izin almak en azından birkaç günümü alır.”

“Emin misin?” diye sordu Susannah. Her ne kadar David'in onun kendisine ait olması için acele etmesine zevkle bağırmak istese de, toplumdaki pozisyonunun onun için önemli olduğunu biliyordu. Mann-Formsby'lar aceleyle düzenlenen törenle

evlenmezlerdi. "Dedikodu olacak," diye ekledi Susannah.

David çocuksu bir şekilde omuz silkti. "Umurumda değil. Ya senin?"

Susannah başını iki yana salladı, gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"İyi," David homurdandı, onu kollarına geri çekerek. "Ama belki de daha sağlam bir anlaşma imzalamamız gerek."

"Daha sağlam mı?" Susannah ciyakladı. David onu gerçekten daha sıkı tutuyor gibiydi.

"Oh, evet," diye mırıldandı David, kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve Susannah zevkten titreyene kadar dişledi. "Olur ya belki sadece bana ait olduğuna tam olarak ikna olmamışsındır."

"Oh, ben." David elini göğsünün üstüne kapattığında Susannah soluk soluğa kaldı. "Seni temin ederim, tam olarak ikna oldum."

David şeytanca gülümsedi. "Daha fazla teminat almam gerek."

"Daha fazla mı?"

"Daha fazla," dedi David, oldukça emin bir şekilde. "Çok daha fazla."

Çok, çok daha fazla.

SONSÖZ

Mutlu sevgililer günü, Nazik Okuyucu. Haberleri duyduunuz mu? Renminster Kontu, Bayan Susannah Ballister ile evlendi!

Eğer davet almadığınız için homurdanıyorsanız, aslında hiç kimsenin davet edilmemiş olması sizi teselli edebilir. Tabi iki tarafın ailesi ve Bay ve Bayan Snowe-Mann-Formsby hariç.

(Ah, yazarınız bu ismi yazmayı ne çok seviyor. Yüze bir gülümseme getiriyor, değil mi?)

Söylenenlere göre, çift son derece mutlu ve Leydi Shelbourne oldukça keyifli bir şekilde açıkladı ve kulak veren herkes de keyiflenecek, bu akşam Leydi Shelbourne'un balosuna katılmayı kabul ettiler.

Leydi Whistledown Cemiyet Haberleri, 14 Şubat 1814

"Buradalar," Renminster Kontu yeni eşine mırıldandı.

Susannah iç çekti. "Gitmek zorunda mıyız?"

David kaşlarını kaldırdı. "Katılmak istediğini sanıyordum."

"Ben senin katılmak istediğini sanıyordum."

"Şaka mı yapıyorsun? Evde olup, seni çıplak bırakmayı tercih ederdim."

Susannah kızardı.

"Aha. Benimle aynı fikirde olduğunu görüyorum."

"Bizi bekliyorlar," dedi Susannah, inançsızca.

David omzunu silkti. "Umurumda değil. Ya senin?"

"Sen umursamıyorsan, hayır."

David onun dudaklarını yumuşak bir şekilde, ağır ağır dişledi. "Seni çıplak bırakma işlemine başlayabilir miyim?"

Susannah geriye sendeledi. "Elbette hayır!" Ama David öyle mahzun baktı ki, eklemek zorunda kaldı, "Arabanın içindeyiz!"

David'in üzgün yüzü keyiflenmedi.

"Ve dışarı çok soğuk."

David bir kahkaha patlattı, sonra arabanın tavanına vurdu ve sürücüye eve dönmesini bildirdi.

“Oh, unutmadan," dedi David. “Sana sevgililer günü kartı yazdım."

“Öyle mi?" Susannah keyifle gülümsedi. “Onları tamamlamadığını düşünmüştüm."

“Eh, tamamladım. Ve benimle sonsuza kadar zaten ve gerçekten evli olman iyi bir şey, çünkü gelecekte benden süslü kelimeler ve gösterişli kartlar beklememelisin. Bu girişim beni neredeyse öldürüyordu."

Merakla, Susannah onun elinden kartı aldı. Kart üçe katlanmıştı ve bir parça canlı kırmızı bal mumuyla mühürlenmişti. Susannah onun genellikle yazışmalarını ağırbaşlı koyu mavi balmumuyla mühürlediğini biliyordu ve onun kırmızı balmumu almak için ekstra çaba harcamış olması Susannah'a dokundu.

Dikkatli parmaklarla, kartı açtı ve kucağında düzeltti. Sadece iki kelime yazıyordu.

“Söylemek istediğim aslında buydu," dedi David.

“Oh, David," Susannah fısıldadı, gözleri dolarak. “Ben de seni seviyorum."

Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir. Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.

LAKİN Dikkat!!!

Mersin'in Yağmurlu Ve Puslu Sokaklarında Hazırlanan Bu E-Kitap Sizi Uçurumdan Aşağı Atabilecek Güce Sahip Olabilir. Herhangi Bir Şekilde Ve Özellikle İzinsiz Olarak Alınıp Kendi Yapmış Gibi Kendi Web Sayfalarında Paylaşan Adi Yaratıklar Mersin'in O Bilinen, Serin Ve Rutubetli Laneti, Yıllar Boyunca Bunu Yapanı Takip Eder, Saçları Dökülür, Rüyasında Sürekli Olarak Mersin Sokaklarından Akın Akın

Geçerek Yıllık İntiharlarını Gerçekleştirmeye Giden Lemur ler İle Canavar Sürüleri
Görür Ve Derin Bir Yalnızlığa Gömülür.

**Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.**

**Buraya Yüklediğiniz E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek
Zorundasınız.**

**Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı
Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağı.**

**Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı
Beğenirseniz**

**Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.
Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir
Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.**

**Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar
Verme Amacım Yoktur.**

**Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz.
Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.**

- 1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
- 2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Daha Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
- 3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
- 4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız
Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz
- 5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne
Yazmanızı Tavsiye Ederiz

**www.CepSitesi.Net - www.ChatCep.Com - www.MobilMp3Ler.Com
Bu Sitede Yayınlananlar (Film Dizi Program Oyun Mp3 E-Kitap V.S. Gibi Tüm
İçerikler) İnternet Ortamında Elden Ele Dolaşan Kopyalardır.**

**Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada
Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.**

**Teşekkürler, Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin
Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.**

By-Igloo www.CepSitesi.Net

MobilMp3Ler.Com